

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 55 • 23 Mayıs '98 • 100 000 TL. (KDV dahil)

*Halk isyanlarının yeni halkası:
Endonezya*

**Diktatörler devriliyor,
sıra diktatörlüklere de gelecek!**

İÇİNDEKİLER

Diktatör gitti	
diktatörlük duruyor	3
Galatasaray'a,	
alanları zaptetmeye	4
Kızıl Bayrak Kayseri'de	8
Özelleştirme talanına son	8
Bir "Bildirge"nin bildirdikleri	
ve gizledikleri-1	12-13
Bir "görevli teorisyen"nin	
demokrasi vaazı üzerine-3	
(Orta Sayfa)	16-20
Endenozya'da halk ayaklanması	24-27
Ekim Gençliği'nden	29
İzmir İşçi Bülteni'nden	30

Sosyalizm Yolunda

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:55 • 23 Mayıs 1998

Fiyatı: 100 000 TL. (KDV. dahil)

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Yeter Yalçıtaz
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli cad.. No: 52/5 İstanbul
Tel: 0 (212) 638 28 83 Fax: 0 (212) 517 39 49
e-mail: kb@arti.net.tr

Baskı:

SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75Genel Dağıtım:
BIRYAY

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL Tel: 0 (216) 488 67 05853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/604
Konak/İZMİR, Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50İlkiz Sok. Ekmen İşhanı 22/14 Kat: 5
Sihhiye/ANKARA, Tel-Fax: 0 (312) 229 40 19Cumhuriyet Mahallesi, Aytar Sokak
Çarşıbaşı İşhanı, No: 303/KAYSERİHacı Halil Mah. 1219. Sk. Göçeoğlu İşhanı Kat:4 No: 33
Gebze/KOCAELİ, Tel: 0 (262) 642 41 90Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3 No: 306
ADANA, Tel: 0 (322) 363 28 78Terakki Mah. Cumhuriyet Cad. Papila İşhanı Kat: 2 No: 1
ZONGULDAK, Tel: 0 (372) 252 25 92

Gazetene sahip çık! Abone Ol! Abone Bul!

Adı	
Soyadı	
Adresi	
Tel	

6 Aylık Yurt içi 2 000 000 TL. 1 Yıllık Yurt içi 4 000 000 TL.
Yurt dışı 130 DM. Yurt dışı 260 DM.
Fatma ÜNSAL adına, * Yapı Kredi Bankası İSTANBUL/Aksaray Şb.
-TL için :0079219-2
-DM. için :3002991-8 No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.
* İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb
-DM için :1002 30100 1051039 Nolu hesaba yatırdım.

“Gücümüzü ve iddiamızı komünist işçi hareketinin ideolojisinden ve örgütlülüğünden alıyoruz.”

Bu güç, bu iddia, komünizmin kızıl bayrağını Kayseri'de dalgalandırmaya başlayan yoldaşlara ait.

Çürüyen sömürü sistemi sonu yaklaştıkça saldırganlaşıyor. Fakat bu, korkularını yenmesine yetmiyor. Çünkü saldırganlığı, “hayaletin” ayak seslerini daha fazla yankılandırmaktan başka işe yaramıyor.

Evet, artık kavganın Kayseri mevzisine de yerleştik. Temsilci yoldaşın açılış konuşmasında belirttiği gibi, “Devrimin ve sosyalizmin Kızıl Bayrak'ını Kayseri'ye taşımanın onuru içerisindeyiz. Önümüzde Kayseri işçi sınıfıyla devrimci bir temelde buluşmak görevi durmaktadır.”

Bugün sınıf mücadelesinin İstanbul'daki en önemli mevzilerinden biri olan Makina Kalıp grevcileri ile dayanışma kampanyamız sürüyor. Kampanya çerçevesinde grev ziyaretleri ve maddi destekler devam ediyor. Kampanyaya Avrupa'dan katılan komünist işçiler geçtiğimiz hafta sonunda 1000 marklık maddi destekte daha bulundular. Metal işçileri grev ziyaretine taşındı. Bu kampanyanın özellikle İstanbul ayağını ve özellikle eylemli sınıf dayanışmasını büyütmek-güçlendirmek gerekiyor. Sınıfta ve emekçi kesimlerde dayanışma bilinç ve isteğinin giderek yaygınlaştığı açıktır. Geçtiğimiz haftasonu sağlık işkolundan örgütlü işçi ve emekçilerin sağlık taraması ile birleştirdikleri grev ziyareti bu bilincin en yakın örneklerinden biridir. Sınıf devrimcileri bu tür “bağımsız” eylemlerin çoğalması için de çalışmalıdır.

Sistemin çok yönlü saldırı kampanyasının bir ayağını da, bilindiği gibi İHD ve etkinlikleri oluşturuyor. Cumartesi Anneleri'ne saldırıyı Birdal'ın vurulması izledi. Ve bu silahlı saldırı, doğal olarak, bir nevi Cumartesi Anneleri'ne (mevzisine) saldırıyı gölgede bırakır bir etki yaptı. Gözler Akın Birdal'a ve yaşam savaşına çevrilmek zorunda kaldı. Ama herkesin neredeyse aynı dilden ifade ettiği gibi, saldırı Akın Birdal şahsında ilerici muhalefete, baharla yükselen kitle hareketinedir. Bu nedenle, Akın Birdal'ı ve İHD'yi sahiplenmek, mücadelenin mevzilerini sahiplenmekten geçmektedir. Eğer bugün Galatasaray mevzisini koruyabilirsek, İHD'yi ve mücadelesini korumuş olacağız. Aksi takdirde ne İHD ve ne de diğer mevzilerimize yönelik saldırıların önünü almak kolay olmayacaktır. Bu bakışla bu Cumartesi ve saldırıları püskürtünceye kadar her Cumartesi, tüm ilerici, devrimci muhalefeti Galatasaray'a, Cumartesi annelerine omuz vermeye, kayıplara karşı mücadeleye çağırıyoruz. “Hepimiz kayıp anası, hepimiz tutsak yakınıyız!” şiarıyla, faşizme karşı omuz omuza vermek için, Cumartesi günü saat 12.00'de Galatasaray'da olalım.

Gazetemizin bayi dağıtımı için yayın karteli Biryay'a her hafta 125 milyon lira öduyoruz. Bilindiği gibi, kapitalist ticaret ahlakında her türlü üçkağıt mübahtır. Çeteleşme, kapitalizmin sadece devletinde değil, öncelikle iş yaşamında kurumsallaşmaktadır. Kartelcilik korsanlığın bir başka adı olarak yaşam buluyor. Kısaca Biryay, aldığı paranın karşılığında işi yapmamaktadır. Bayiler, mecbur oldukları halde, gazetemizi sergilemiyorlar. Sergilenenler, fakat kartelci bir şekilde, yani

verebiliyorlar. Sözleşmemiz gereği Biryay, bizim belirlediğimiz bayilere, gene bizim belirlediğimiz sayıda gazete yollamak zorunda. Fakat bu uygulama, ancak okurlarımızın tespitleriyle hayata geçirilebilecektir. Devrimci yayınları sergilemekten çekinmeyen bayilerde gazetemizi bulamıyor iseniz, bayiye numarasını sorun ve bize bildirin. Aynı şekilde sergilemeyen ve “yok” yanıtı veren bayilerin de isim, adres, edinebiliyorsanız numarasını bildirin.

Bunların tümü yoluna girdiği takdirde bile, komünist basının tek güvenli dağıtımının kendi dağıtım ağıyla gerçekleştirilebileceğini unutmamak gerekiyor. Bu hem satış ve hem de bu tür yayıncılığın amacı açısından zorunludur. Elden satışlarımız ne kadar artarsa, yayın dağıtım ağıımızın o kadar genişleyeceği, böylece yıkmayı hedeflediğimiz düzenin ticari kurumlarıyla işinizin azalacağı açıktır. Tüm temsilciliklerimizin bayi satışları dahil olmak üzere yayın dağıtımımızı titizlikle takip etmesi, hakim olması, tüm okurlarımızın da temsilci bakışıyla hareket etmesi gerekiyor. Elden dağıtımın bir ayağını kendi bayilerimiz oluşturuyor. Bilindiği gibi tek yayıncımız Kızıl Bayrak değil. Ama bayi dağıtımı yapabildiğimiz tek yayın Kızıl Bayrak. Bunun dışında Ekim Gençliği, Tekstil İşçileri Bülteni ve Nisan sonunda yayına başladığımız Kamu Emekçileri Bülteni ve tabii ki kitaplarımız var. Tümü için kendi dağıtım ağına bayi bulmalıyız. Bunun için, karteğe bağlı gazete bayileri dışında, yayın dağıtımını yapan kitapçılarla görüşmek ve sipariş almak, yayınlarımızın satışını yapan kitapçı sayısını artırmak, satışları takip edip İstanbul merkez büroyu bilgilendirmek gerekiyor.

Sermayenin saldırılarını göğüslemek, hızla yaygınlaşan, kitleselleşen ve “oturan” bir mücadele ile mümkün. Sermayenin mezar kazıcısı proletaryayı devrim kavgasına örgütlemekle mümkün. Sosyalizmin kızıl bayrağını her gün yeni bir mevzide dalgalandırmakla mümkün...

H. YAĞMUR - A. ŞİMŞEK

EMEP Eleştirisi

Bir sosyal-reform partisinin ideolojik, politik ve örgütsel temelleri üzerine

2. Baskısı hazırlanıyor!

Sosyalizm Yolunda
Kızıl Bayrak

Ücretsiz PDF kitap Arşivi: <http://www.kizilbayrak.org>

Suharto'nun istifasıyla halk hareketi dizginlenmeye çalışılıyor

Diktatör gitti, diktatörlük duruyor

Suharto halk hareketinin basıncı altında istifa etmek zorunda kaldı. Fakat Suharto'nun simgelediği rejim olduğu gibi yerli yerinde duruyor. Türkiye'de olduğu gibi Endonezya'da da ülkeyi emperyalizm ve işbirlikçi burjuvazi adına gerçekte ordu yönetiyor. Suharto'nun istifası ve yerine sağ kolunun geçirilmesi de tümüyle bir ordu operasyonudur. Sahte muhalefet liderleri halk hareketini devrim değil, "reform" şiarları altında yönlendiriyorlar. Fakat Endonezya burjuvazisi, onun adına hükmeden ordu halen herhangi bir reform vaadinde bile bulunmuyor.

Tüm bunlar Suharto'nun istifasıyla Endonezya'daki krizin yalnızca yeni bir safhaya girdiğini, bununla halk hareketini yatıştırmanın ve dizginlemenin mümkün olamayacağını göstermektedir. Halk hareketinin yaşadığımız günlerde bu kez Endonezya üzerinden ortaya koyduğu ve koyacağı çok önemli deneyimleri ve dersleri yakından izlemek tüm gerçek devrimcilerin, devrimci işçi ve emekçilerin güncel sorumluluğudur.

Endonezya'da, Güneydoğu Asya'nın 200 milyon nüfuslu bu dev ülkesinde, haftalardır büyüyerek ve sertleşerek süren halk isyanı, sonunda faşist diktatör Suharto'yu istifa noktasına getirdi. İlk belirtiler buna Endonezya halkından da çok emperyalist dünyanın sevineceğini gösteriyor. Suharto 33 yıllık kanlı ve kokuşmuş bir faşist rejimin başı ve simgesiydi. Yığınların rejime ve düzene yönelen büyük öfkesi onun kişiliği üzerinde yoğunlaşıyordu. Onun istifa etmemekte direnmesi, halk yığınlarının eyleminin daha da büyümesine ve kontrolü güç mecralara akmasına neden olabiliyordu. Bu açıdan, Suharto'nun istifası halk hareketinin ilk önemli başarısı olmakla birlikte, emperyalizm ve Endonezya burjuvazisi için de krizin en az kayıpla atlatılabilmesinin, büyüyen kitle hareketinin dizginlenebilmesinin gelinen yerde en uygun bir önlemiydi.

33 yıllık çürümüş ve kokuşmuş bir baskı rejiminin simgesi olarak diktatör Suharto istifa etti, ama rejim tüm kişi ve kurumlarıyla yerli yerinde. Suharto gitti ama Suharto rejimi olduğu gibi duruyor. Büyük fedakarlıkları göze alarak ayağa kalkan milyonlarca insanla alay edencesine, istifa eden diktatör yerini sağ kolu olan adama bıraktı ve aynı anda bu "yeni başkan" dört yıllık görev süresi için yemin etti. Bu operasyonun gerisinde doğal olarak emperyalizmin tam güdümündeki ordu var. Şu an halk hareketine karşı kurulan en güçlü barikat olan ordu, Suharto ailesinin güvenliğini sağlama sorumluluğunu üstlendiğini de açıkça ilan etti. Tüm bunlar, ayaklanan halk kitlelerinin "İpe çekilsin!"

dediği kanlı bir diktatöre kendini bu siper etme tutumu, Suharto rejiminin, onun en temel kurumu olarak ordunun, halk kitlelerine karşı yalnızca bir adım geri çekilerek giriştiği bir yeni tehdit ve meydan okumadan başka birşey değildir.

Kendileri de düne kadar aynı Suharto rejiminin has adamları olan bugünkü "muhalefet liderleri"nin ağır bir ihaneti hızını kesmezse eğer, Suharto'nun istifasına eşlik eden bu örtülü meydan okuma, Endonezya'da krizin büyüyerek süreceğinin bir göstergesi sayılmalıdır.

Emperyalist medya ve onun bir yankısı olan Türk sermaye medyası, halk yığınlarının büyüyen isyanı diktatör Suharto'ya artık yol göründüğünü kesinleştirdiği andan itibaren, onu "33 yıllık diktatör" olarak nitelemeye ve Endonezya'yı "aile şirketi" gibi yönettiğini dillendirmeye başladılar. Düne kadar kendileri için güçlü ve saygıdeğer bir "başkan" olan Suharto'ya karşı bu tutum, halk kitlelerinin önlenemez öfkesinin hedefi haline gelmiş tüm öteki diktatörlere karşı takılan ikiye bölme tutumunun bir yeni örneğidir. Suharto'nun Endonezya gibi koca bir ülkeyi bir sınıfa ve bu sınıfın dayandığı emperyalist dünyaya rağmen, değil 33 yıl 33 gün bile yönetmesi mümkün değildi.

General Suharto, 33 yıl önce orduya dayanarak yaptığı faşist darbeyle emperyalizm ve Endonezya burjuvazisi adına yönetimi ele aldı. Bu darbe, o günkü nüfusu 100 milyon olan bir ülkede 3 milyon örgütlü üyesi ve 20 milyonu aşkın sempatzanı bulunan Endonezya Komünist Partisi'ni ve onun etrafında büyüyen halk hareketini hedef almıştı. Suharto önderliğindeki darbecilerin ilk işi önden planlanan korkunç bir komünist soykırımına girişmek oldu. Yüzbinlerce komünistin (tahminler yarım milyon ile bir milyon arasında değişiyor) yokedildiği bu korkunç insan kırımını tüm emperyalist dünya o gün açıktan alkışlamıştı. ABD emperyalizminin stratejistleri yıllar sonra bile, eğer Suharto bu işi yapmasaydı tüm Güneydoğu Asya komünist olurdu diyerek bu alkışlamayı sürdürdüler. '60'lı ve '70'li yıllarda Türk burjuvazisinin sözcülerinin yaptığı gibi birçok ülkede gericilik kendi halk hareketlerini sık sık Endonezya türünden bir katliamla tehdit ettiler.

İşte tarihin en büyük insan soykırımlarından biri olan bu korkunç temizlikten sonradır ki, Suharto Endonezya'yı emperyalistler ve yerli burjuvazi için bir sömürü cennetine ve emekçiler için bir terör ve yoksulluk cehennemine çevirmeyi başardı. Doğal ve insan kaynakları yönünden zengin olan bu ülkeyi başta ABD olmak üzere emperyalizmin çiftliği ve IMF reçetelerinin "model ülke"si haline getirdi. Endonezya'yı kendi ailesi adına değil, tümüyle onlar adına, onların istemleri ve çıkarları doğrultusunda yönetti. Ve elbette ki bu kanlı hizmetinin karşılığı olarak, kendi ailesi de talandan payını aldı ve bugün Endonezya burjuvazisinin en güçlü gruplarından biri haline geldi. Emperyalist medya elbette ki tüm bu tarihi gerçekleri, "33 yıllık" yönetimin bu tüyler ürpertici siyasal ve sosyal bilançosunu yığınlardan gizlemeye çalışacaktır.

Suharto'nun çürümüş ve kokuşmuş rejimi emperyalizmin ve Endonezya burjuvazisinin çürümüş rejiminin ve kokuşmuş rejiminin bir

görünümünden başka bir şey değildir. (Tıpkı Türkiye'nin bugünkü kokuşmuş ve çeteleşmiş faşist rejiminin emperyalizmin ve onunla çıkar ve kader birliği içindeki Türk burjuvazisinin çürümüşlüğüne ve kokuşmuşluğunun bir aynası olmaktan başka bir şey olmaması gibi.) Suharto ne yaptıysa onlar için, onlar adına, onların tam desteği ve doğrudan yönlendirmesi ile yaptı. Bugün artık halk yığınlarının kendiliğinden patlak veren dev öfkesinin hedefi haline geldiği içindir ki, onlar tarafından kenara çekiliyor ve böylece halk hareketi dizginlenmeye çalışılıyor.

Emperyalizm ve Endonezya burjuvazisi için en büyük korku, halk hareketinin Suharto'yu aşarak düne kadar onu ayakta tutan ve onun simgelediği rejime ve sisteme yönelmesidir. Bu korku çerçevesinde Endonezya burjuvazisinin halen en büyük şansı, bugün önderlik adına halk hareketini kontrol etmeye çalışan güçlerin düne kadar Suharto rejiminin bir parçası olmasıdır. Emperyalist medya tarafından parlatılan ve öne çıkartılan bu sahte "muhalefet liderleri" bir yandan halk hareketini pasifize etmeye çalışırken, öte yandan öfkeyi mümkün mertebe Suharto'nun kişiliği üzerinde yoğunlaştırmaya, onunla sınırlamaya çalışmaktadırlar.

Endonezyalı devrimci güçlerin bugünkü halk hareketi içindeki yeri ve etkisi konusunda henüz açık bir bilgimiz yok. Kuşku yok ki 33 yıl önceki korkunç kırım Endonezya'nın devrimci birikimine ağır bir darbe olmuştu. Bu darbenin etkileri ve 33 yıllık dizginsiz faşist terör rejimi devrimci güçlerin kendilerini yeniden toparlamalarını bir hayli güçleştirdi. Bu durum bugünkü halk hareketinin en temel zaafı ve doğal olarak rejimin bir başka büyük şansısıdır. Fakat şu da kesindir ki, diktatörlük rejimine yönelen halk hareketinin oluşturduğu yeni iklim bu güçlerin hızla toparlanmaları için son derece olumlu bir zemin oluşturacaktır.

Suharto halk hareketinin basıncı altında istifa etmek zorunda kaldı. Fakat Suharto'nun simgelediği rejim olduğu gibi yerli yerinde duruyor. Türkiye'de olduğu gibi Endonezya'da da ülkeyi emperyalizm ve işbirlikçi burjuvazi adına gerçekte ordu yönetiyor. Ve bu ordu tek çivisi bile eksilmeden halk hareketinin karşısındaki en güçlü barikat olarak halen rejimin dizginlerini elinde tutuyor. Suharto'nun istifası ve yerine sağ kolunun geçirilmesi de tümüyle bir ordu operasyonudur. Sahte muhalefet liderleri halk hareketini devrim değil, "reform" şiarları altında yönlendiriyorlar. Fakat Endonezya burjuvazisi, onun adına hükmeden ordu halen herhangi bir reform vaadinde bile bulunmuyor. Yeni kukla başkana kurdurulan kabinenin bir kısım üyesinin eski Suharto kabinesinin üyeleri olması, ordunun halk hareketine bir meydan okuması sayılmalıdır.

Tüm bunlar Suharto'nun istifasıyla Endonezya'daki krizin yalnızca yeni bir safhaya girdiğini, bununla halk hareketini yatıştırmanın ve dizginlemenin mümkün olamayacağını göstermektedir. Halk hareketinin yaşadığımız günlerde bu kez Endonezya üzerinden ortaya koyduğu ve koyacağı çok önemli deneyimleri ve dersleri yakından izlemek tüm gerçek devrimcilerin, devrimci işçi ve emekçilerin güncel sorumluluğudur.

Kızıl Bayrak

Yoğunlaşan devlet terörüne karşı mücadele bayrağını yükselt!

Sistemin topyekün saldırılarına rağmen kayıp yakınları 157. haftasına varan oturma eylemine devam etti.

'80 sonrası gözaltında kaybetmeyi tek olgular olmaktan çıkarıp emekçi halka ve devrimcilere karşı sistemli bir imha saldırısının temel öğelerinden biri haline getiren sermaye diktatörlüğü her hafta Cumartesi günü Galatasaray Lisesi önünde oturma eylemi yapan kayıp yakınlarına tahammülsüzlüğünü 8 Mayıs günü yapılan eyleme saldırarak göstermişti.

1 Mayıs süreciyle had safhaya ulaşan sermaye terörü, Kenan Mak, Bilal Vural, Hakim Atik'ı katledip, analara, Akın Birdal ve onun şahsında cepheden insan haklarına saldırarak doruk noktasına ulaştı.

8 Mayıs günü sistem, kendi anneler gününü kutlarken emekçi annelere ise, verebileceği tek hediyeyi, şiddeti sunmuştu. Amacı, genelde toplumsal muhalefete sindirme mesajları vermek, özelde de, kokuşmuşluğunun en iyi teşhir tablosunu, inadına her Cumartesi karşısına dimdik dikilen Cumartesi annelerinin eylemini terörle ezmektir. Ama analar, 157. haftada da, her türlü baskıya rağmen çocuklarını aramaktan vazgeçmeyeceklerini göstermiş oldu.

157. eylemde Cumartesi anneleri yalnız bırakılmadı. 1500'ü aşkın kişi Galatasaray'da, İHD ve kayıp yakınlarının yanında idi. Eylem son günlerde meydana gelen faşist saldırıların ve Akın Birdal'a yapılan suikastın kınandığı bir protesto gösterisi halini aldı. Bir önceki hafta oturma eylemine saldıran sermayenin kolluk güçleri Galatasaray Lisesi'nin önünü sabah saatlerinden itibaren ablukaya almış olması nedeniyle eylem İstiklal Caddesi üstünde 3 ayrı noktada gerçekleştirildi.

Tünel yönünden gelen gruplar MKM önünde oturma eylemi yaparken İHD'nin önünde toplanıp Galatasaray Lisesi'ne doğru yürüyüşe geçen bir grup Çiçek Pasajı önünde oturdu. Ara sokaklardan gelen ve aralarında kayıp yakınlarının da bulunduğu bir grup ise polis barikatının arasında oturma eylemi yaptı.

Grupların Galatasaray Lisesi'nin önüne gelmesiyle polis yetkilileri eyleme izin vermeyeceklerini İHD İstanbul şube başkanı Ercan Kanar'a bildirdiler. Kitlede, eylem alanını kazanmak için polis barikatını zorlayacak ruh hali bulunmasına rağmen, eylem, İHD'nin kararıyla polis barikatının önünde cadde üstünde gerçekleştirildi.

Oturma eylemi sırasında yapılan basın açıklamasında Cumartesi

Anneleri eyleminin ülkede sürekliliği olan ilk sivil direniş hareketi olduğu belirtildi. İnsanları sevmeyen, onları kendi kanunlarını bile çiğneyerek kaçırıp yok eden zihniyetin bu eyleme tahammülsüzlüğünü dönem dönem yaptığı saldırılarla ortaya koyduğunu, son olarak Şemdin Sakık'a ait olduğu iddia edilerek kamuoyuna aktarılan bilgilerle kayıp yakınlarının ve silahlı saldırıya uğrayan Akın Birdal'ın hedef tahtasına oturtulduğu belirtildi. "Gözaltında kayıp diye birşey yoktur" deyip, Hasan Ocak'ın, Ayşenur Şimşek'in, Rıdvan Karakoç'un işkence yapılmış cesetlerinin hesabını veremeyenlerin, Aysel Malkaç, Talat Türkoğlu, Düzgün Tekin'lerin

ve diğer tüm kayıpların akıbetini açıklayamayanların bu saldırılardan da sorumlu oldukları ifade edildi. Açıklamada, son faşist saldırılar ve Akın Birdal'a yapılan suikast protesto edildi. Basın açıklaması, Cumartesi Anneleri'nin eylemlerine engel olunamayacağı vurgulandıktan sonra, 158. haftada Galatasaray Lisesi'nin önünde buluşma çağrısı yapılarak sona erdi.

Eylemde ikinci bir açıklama da, Kayıplara Karşı Uluslararası Komite'nin (ICAD), Almanya, İngiltere, İsviçre, Filipinler temsilcileri adına Hollanda temsilcisi tarafından yapıldı. Açıklamada; "Cumartesi Anneleri'ne yönelik saldırıyı şiddetle

kınıyoruz, şunu bilmenizi istiyoruz ki Türk ve Kürt halklarının mücadelesi bizim mücadelemizdir. Yaşasın uluslararası dayanışma, kahrolsun faşizm" ibareleri yer aldı. Oturma eylemi bittikten sonra kortej oluşturularak İHD önüne kadar yürünüp oradan dağıldı.

Komünistlerin "Hepimiz kayıp anası, tutsak yakınıyız!" pankartıyla katıldığı eylemde "Faşizmi döktüğü kanda boğacağız!", "Anaların öfkesi katilleri boğacak!", "Katil devlet hesap verecek!", "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiç birimiz!", "Kahrolsun MGK, MİT, CIA, kontrgerilla!", "Çetelerden hesabı emekçiler soracak!", "Çeteler halka hesap verecek!", "Susma, sustukça sıra sana gelecek!", "Faşizme karşı omuz omuza!", "Yaşasın halkların kardeşliği!", "İHD susmaz, susturulamaz!" sloganları atıldı.

Katliamcı çete devletin kolluk güçlerinin son süreçte artan vahşi saldırıları ve yeni yeni gözaltında kayıpların olması; son olarak da Akın Birdal'a yapılan suikast, devlet terörünün hızlanarak artacağını bir göstergesidir. Tam da bu noktada bizlere düşen görev yoğunlaşan devlet terörüne karşı her zaman ve her yerde mücadele bayrağını yükselterek gerekli yanıtı verebilmektir.

**Gerici barikatları aşmak için;
Galatasaray'a!
Alanları zaptetmeye!**

Hepimiz kayıp anası, hepimiz tutsak yakınıyız! Cumartesi Galatasaray'dayız!

Sermaye devleti terörünü yoğunlaştırarak saldırının kapsamını daha da genişleterek işçi-emekçi ve tüm ezilen kesimleri zapturapt altına almak istiyor. Sivil faşist güçleriyle, yurtsever-devrimci gençliğe saldırırken, diğer taraftan kapatma cezaları ile ilerici, devrimci basın susturulmak isteniyor. 1 Mayıs gösterilerine saldıran aynı devlet güçleri, Sakık'ın ifadeleri adı altında MGK senaryolarını hayata geçirmek için İHD'yi ve bütün ilerici kişi ve kurumları boy hedefi haline getirmiştir. Toplumun tüm ileri kesimlerine yönelen bu saldırılarla hedeflenen bellidir: Bundan sonra hayata geçirmek istedikleri siyasi ve iktisadi saldırılara yolu düzeltmek. Bunun için de toplum nezdinde en meşru hale gelmiş kurumları, eylemlilikleri ezmeye çalışarak bu meşruiyetin de ortadan kaldırılması ve gücünü meşruluğundan alan bütün talep ve eylemlerin geriletilmesidir.

Bu nedenle 157 haftadır kayıplar için mücadele veren "Cumartesi Anneleri"ne saldırmış, onca kişiyi gözaltına almıştır. Sermayenin Susurluk devleti, meşruluklarından aldıkları güçle kendilerini, mücadelelerini topluma kabul ettiren "Cumartesi Anneleri"ne saldırarak kazanılan mevzileri/alanları geri almak istemektedir. Oysa saldırı yalnızca "Cumartesi Anneleri"ne değildir. Toplumun tüm emekçi ve ilericilerine yönelen saldırıları püskürtmek ve alanlarımızı sermaye devletine terk etmemek için Cumartesi Galatasaray'da birleşelim.

Yoğunlaşan devlet terörüne gerekli yanıtı vermek, bütün gerici barikatları aşmak için;

Galatasaray'a! Alanları zaptetmeye!

**Buluşma yeri: Galatasaray Lisesi önü
Saat:12.00**

“Zulmünü artır ki, çöküşün hızlansın”

Faşist sermaye rejimi, devrimci kitle hareketinin kendi çürümüş düzenlerini tehdit etme aşamasına vardığı her an “Boynunu eğmeyen, uysallıkla itaat etmeyen ve sesini yükseltenin üzerine, gözümüzü kırpmadan şiddetle yürürüz” mesajını her vesileyle terörist borazan medya aracılığıyla ilerici, aydın ve onurlu insanlara ulaştırmada gecikmiyor...

Kısa bir süre önce rejimin direktifleri doğrultusunda harekete geçen terörist medya ilerici, aydın ve onurlu insan Akın Birdal'ı boy hedefi olarak göstermişti. Bu kampanyanın hemen ardından ise, kontra-çete devleti, Akın Birdal'a gerçekleştirdiği saldırıyla çete suçlarına bir yenisini daha ekledi.

İnsalıklarının en koyu, en barbar faşist rejimlerinden biri olan, kontra-çete devletin bu rezil ve de soysuz saldırılarına maruz kalmak için ille de devrimci olmak, ille de militan olmak gerekmiyor. Bir tutuklu yakını olmanız, düşündüğünüzü söylemeniz, veyahut en ufak bir eleştirel tutum sergilemeniz yeterlidir. İpliği pazara çıkmış bu aşağılık düzenin en ufak bir çatlak sese, en küçük bir kıpırdanışa dahi tahammülü yoktur. Çete devleti seçici ve sisitemli bir tarzda toplumsal muhalefetin en aktif ve en öncü kesimi üzerine kurşun ve kan kusuyor. Düzen muhalifi en cılız bir ses dahi anında devlet terörüne hedef oluyor, aydınlar, bilim adamları, sendikacılar zindanlara tıklılıp, kurşun yağmuruna tutuluyor.

İlerici insanlığa sesleniyoruz!..

Onurlu insan Akın Birdal'a yapılan bu alçakça saldırı ne ilkti, ne de son olacak. Yanıbaşımızdaki kardeş Kürt halkına karşı yürütülen sömürgeci imha savaşı başta olmak üzere, tüm toplumsal sorunlar her şeyden önce bizim sorunumuzdur.

Yargısız infazlara, cezaevlerindeki zulme, gözaltındaki kaybetmelere ve işçinin-emekçinin üzerine vahşice saldıran sermaye devletine dur demediğimiz sürece kontra-çete devleti son damlasına kadar kanımızı içmeye devam edecektir. Biz ise bu onurlu mücadelede yeniden doğmak üzere bir defa onurluca değil, her gün utanç verici bir tarzda yeniden öleceğiz. O zaman, “diz çöküp sürünerek yaşamaktansa, ayakta ölmek yeğdir”.

**Susma sustukça sıra sana gelecek!
Faşizmi döktüğü anda boğacağız!
Yaşasın halkların kardeşliği!**

**Bochum ve çevresi
Ekim taraftarları**

“Faşizm sesten ve ışıktan korkar”

(Kemal Pir)

Gözaltında kayıplarla mücadele günü olması nedeniyle ve Akın Birdal şahsında düzene muhalif bütün seslerin susturulmaya çalışılmasını protesto etmek için, 17 Mayıs'ta İHD İstanbul şubesi önünde bir basın açıklaması yapıldı.

17 Mayıs tarihi Gözaltında Kayıplarla Mücadele Günü olduğu için, ilk önce İHD

İstanbul Şubesi kayıplara karşı komisyon tarafından okunan basın açıklamasından sonra Akın Birdal'a yapılan saldırının nedeninin kişisel değil toplumsal muhalefeti yoketmek amaçlı olduğunu vurgulayan bir basın metni okundu. Katılımcı sayısının gittikçe arttığı eylem boyunca öfke sloganı oldu. İHD tarafından eylemin bitirildiğinin duyurulduğu sırada gelen, Taksim'den eyleme katılmak için yola çıkan HADEP kortejinin polis saldırısına uğradığı haberi havayı daha da gerginleştirdi. Bu habere rağmen yapılan “dağılım arkadaşlar” alışılagelmiş uyarıları sonuçsuz kaldı. Daha da kenetlenen kitle, pankartlar, dövizler ve kavganın habercisi gökyüzüne sıkılı yumruklarla İstiklal Caddesi'ne doğru akmaya başladı. Bir süre yüründükten sonra HADEP kortejiyle karşılaşıldı. Bunun üzerine kitle tekrar aynı coşkuyla İHD önüne geldi. Bu sırada sayı 1500'ü bulmuştu. Bina penceresinden konuşan İHD ve HADEP yöneticileri yuvarlak kelimelerde saklı birtakım kaygılarla (niyetten bağımsız) eylemin sona ermesi için alıntı döktü.

Komutanlığını MGK'nın yaptığı faşist saldırıların hız kazandığı, gazete sayfalarındaki şehit ilanlarının arttığı bir dönemde, zulmün şarjöründen boşalan kurşunların bu kez de Akın Birdal'ın bedenine saplanmasıyla yeni bir ivme kazanan ve sokağa taşan toplumsal tepki karşısında yeni barikatlar buldu. Sokaklarda cımlayan “Katil devlet”, “Faşizme karşı omuz omuza”, “Faşizmi döktüğü anda boğacağız” gibi, sermayenin faşist devletini karşısına alan

sloganlardaki tepki eğer daha da boyutlanıp ileriye sıçratılamazsa, giderek yerini, gücünü ve militanlığını kaybetmiş, sıradanlaşmış “basına ve kamuoyuna” başlıklı bir-iki sayfalık metinlere bırakacak, reformizmin, eylemlerin en militan ve en kitlesel anlarında “meşruluğumuzu kaybederiz” kaygısı

itfaiye erliğine dönüşecektir.

Daha bugünden kendiliğinden ulaşabileceği sınırlara gelmiş kitle gösterileri akacak doğru bir kanal ararken “meşruluk” adına pasifizm üretilmektedir. Hep bir ağızdan “Faşizme karşı omuz omuza!” diye haykırılırken, İHD önüne gelmekte olan HADEP kitlesine saldırı anonsu yapılıyor. Sadece “Biz ilgileneneceğiz” deniyor. Kitle yürüyor, zaptediyor sokakları, yurtseverler karşılanıyor. Yumruklar havada, “Yaşasın devrimci dayanışma” sloganları cımlatıyor heryeri. Ardından yeni bir gelişme haberi duyuluyor: “Seyrantepe Ülkü Ocağı önünde 4 Mayıs akşamı Bilal Vural'ı kurşunlayarak öldüren faşistlere müdahale etmek isterken ağır yaralanan Hakim Atik tedavi gördüğü hastanede şehit düştü.” Bu kez yumruklar daha sert sıkılı; “Devrim şehitleri ölümsüzdür!”, “Şehit namırın!”, “Katil devlet!” sloganları isyanın sesi oluyor. Ama hayır, çağrı kavgaya değil, sakin olmak için yapılıyor. Dağılmak mı, yürümek mi? Kafalar karışıyor. Atılan sloganlara, “sorumlu”ların dağılım uyarısı karışıyor.

Unutulmuş gibi görüneni Nazım yıllar önce hatırlatmıştı aslında. “Sen yanmasan, ben yanmasam, biz yanmasak, nasıl çıkar karanlıklar aydınlığa.” Sınıfsız, sömürsüz “güneşli güzel günler için” karanlığı devirecek meşale olmanın zamanıdır. Faşizm sesten ve ışıktan korkmaya devam ediyor hala. O halde hiçbir açıklaması, gerekçesi olamaz. En iyi savunma saldırıdır.

Binlerce Akın Ankara'daydı

17 Mayıs Pazar günü, İHD Genel başkanı Akın Birdal'a yapılan suikasti protesto etmek ve kayıplar haftası vesilesiyle kaybetme sorununu bir kez daha gündeme getirmek amacıyla bir eylem düzenlendi. Saat 12.00'de İnsan Hakları Anıtı'nın önünde başlayan eylem, siyasi partilerden HADEP ve ÖDP en kitlesel destek sağlayanlardandı. Daha az katılımıla EMEP ve SİP de eylemdeydi. KESK, DİSK, İHD, TMMOB, Türk Eczacılar Birliği, TTB, PSAKD, Halkevleri gibi kurumlar ise temsilci düzeyinde yer almışlardı.

Eyleme katılan 4 bin civarında kişinin öfke ve kararlılığı atılan sloganlardan belli oluyordu. “Faşizmi döktüğü anda boğacağız”, “Faşizme karşı omuz omuza!”, “Katil devlet hesap verecek!”, “Çeteler botanda hesap veriyor!”, “Öfke büyüyor akın akın geliyor!” türünden sloganlar en yoğun atılanlardı. Yanısıra, “Çetelerden hesabı emekçiler soracak!”, “İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!”, “Çetelerin ipleri sermayenin elinde!”, “Faşizme karşı sınıf savaşı!”, “Kurtuluş devrimde, sosyalizmde!”, “Kahrolsun MİT-CIA kontregerilla!” gibi, saldırıların altında yatan emek-sermaye çelişkisini ortaya koyan şiarlar da oldukça yaygın atıldı.

Yüksel'de İnsan Hakları Anıtı önünde başlayan eylemin basın açıklamasında, “Akın Birdal'a yapılan saldırı ile Susurluk bağlantısı ortaya dökülmelidir, saldırıların altında, Kürt sorununda barışçıl, demokratik çözüm yerine, savaşı

tercih edenlerin saldırıları bulunmaktadır. Bu ülkede insan hakları, demokrasi, barış ve özgürlük mücadelesi verenlere karşı kaşlarını çatmış bir devlet, saldırmaya hazır bir sistem var.”

“Bu ülkenin işçileri, bugüne ve geleceğe yönelik sorumluluk duyan herkes birarada olmaya özen göstermelidir. 15-16 Haziran'ları, faşizme ihtar mitinglerini yaratan işçi sınıfının üretimden gelen gücü herkes için anlam taşıyacaktır. Topluma yönelmiş bu tehditler karşısında görüş ayrılıklarını önemsemeden, başta emek örgütleri olmak üzere demokrasi, özgürlük, adalet yanlısı ve savaşa karşı olan tüm örgütlerle bütün toplumu ortaklaştıran bir mücadele hattının genişletilmesi hala kaçınılmaz bir görevdir. Çünkü kuruluşlar ve bireylerin tek tek çabaları kalıcı ve sağlıklı bir çözüme kavuşmaya yetmemektedir. Tarih bu durumun sayısız örnekleriyle doludur.” denildi.

İnsan hakları anıtından, ısıklarla okunan “İleri işçiler, yoldaşlar ileri” ve “Gündoğdu hep uyandı, siperlere dayandık” marşlarıyla Sevgi hastanesi'ne kadar yüründü. Kitle hastane önünde beklerken, eylem komitesi Birdal'ı ziyaret etti. Ardından da çiçeklerin hastane önüne bırakılmasıyla saat 14.00'te bitirildi.

Kaybedenler kaybedecek!

Neslihan Uslu, Hasan Aydoğan, Metin Andaş, Mehmet Ali Mandal... Bu dört devrimciden 31 Mart 1998'den bu yana haber alınamıyor. Çürüyen düzenin çeteleşen devleti, toplumsal muhalefeti ezmek için yine devrimcilere saldırıyor. Gözaltı, işkence, yargılı-yargısız infazlar ve kaybetme...

16 Mayıs Cumartesi günü saat 13.00'te Konak Hasan Tahsin Anıtı önünde Haklar ve Özgürlükler Platformu tarafından kayıplarla ilgili bir basın açıklaması yapıldı. Konak'ı abluka altına alan katil sürüleri başından itibaren açıklamaya müdahale ettiler. Açıklama bittikten sonra dövizlere el koymaya çalışan polis, "Gözaltında kayıp istemiyoruz", "Anaların öfkesi katilleri boğacak" sloganlarını da susturmaya çalışarak, oturma eylemine izin

köpeklerle genç devrimci insanlar arasında Kemeraltı sokaklarında kovalamaca yaşandı. Bu sırada iki kişinin gözaltına alındığı öğrenildi.

vermedi. Bunun üzerine kitle toplu halde sloganlarla dağılmaya başladı. "İnsanlık onuru işkenceyi yenecek", "Katil polis", "İşkencecilerden hesap sorduk, soracağız" sloganlarına tahammül edemeyen itler bazı insanları tartakladılar ve gözaltına almaya çalıştılar. Kemeraltı Çarşısı'na girişte ise çevik kuvvet kitleye saldırdı. Hızını alamayan

**Yolu yok zulmün sen izin vermedikçe,
yolu yok kurtuluşun
isyanı seçmedikçe!**

Saldırının hesabını emekçiler soracak!

Sermayenin çete devleti, geniş kapsamlı olarak yürüttüğü terör hareketini boyutlandırarak sürdürüyor. Bunun son halkası İHD Genel Başkanı Akın Birdal'a saldırı oldu. Faşist baskı ve terör yoluyla emekçi kitlelerde darbe histerisi yaratmaya ve bu yolla toplumsal muhalefeti boğmaya dönük bu saldırı, hedeflenenin aksine, hızla kitleselleşerek sokağa taşan bir tepkiyle tersine çevriliyor.

Saldırı sonrasında Zonguldak'ta da tepkiler sokaklarda gösteriliyor. Saldırıdan birkaç saat sonra dernek bürosunda bir basın açıklaması yapan İHD Zonguldak Şubesi, 14 Mayıs günü de Madenci Anıtı önünden valilik önüne kadar yapılan bir yürüyüşle saldırıyı protesto etti. Gösteriye KESK'e bağlı sendika şubeleri, siyasal partiler, işçiler ve öğrenciler katılım sağladı. "Susma sustukça sıra sana gelecek", "Baskılar bizi yıldıramaz", "İnadına hepimiz Akın Birdal'ız", "Çeteler halka hesap verecek", "Faşizme karşı omuz omuza", "Kahrolsun MİT, CIA, kontr-gerilla", "Yaşasın halkların kardeşliği", "Faşizme ölüm, halka hürriyet", "İHD'nin sesi susturulamaz" sloganlarının atıldığı eyleme yaklaşık 150 kişilik bir katılım vardı.

Hükümet konağı önünde şube yönetim kurulu adına A. Tellioglu tarafından okunan basın açıklamasında, hedefin işçilerin, emekçilerin ve öğrencilerin yükselen sesini boğmak olduğu ve saldırının sorumlusunun devlet olduğu, hesabının sorulacağı ifade edildi. Eylem "Baskılar bizi yıldıramaz" sloganı ve pazar günü Ankara'da olma çağrısıyla bitirildi.

SYKB/Zonguldak

Karanlığın cellatları iş başında!

İHD Genel Başkanı şahsında, insan hakları savunucularına ve sınıfsız bir toplumun neferleri olanlara karşı, karanlığın cellatları yeni bir saldırıda bulundular. Saldırıyı protesto etmek amacıyla Kırşehir'de bulunan çeşitli sendika, parti ve dernek, basın açıklamalarıyla gerçekleştirilen saldırıyı kınadılar. Basın açıklamalarında Akın Birdal'a yapılan saldırının sadece Birdal'ın şahsına yapılmadığı, saldırının asıl hedefinin "demokrasi ve insan hakları mücadelesi" olduğuna vurgu yapıldı. Ayrıca saldırının ne ilk ne de son olacağı belirtildi. Basın açıklamasına ÖDP, EMEP, HADEP, Petrol-İş, DİSK Genel-İş, Eğitim-Sen ve birçok insan hakları savunucusu katıldı.

Sermayenin giriştiği bu saldırı bizler için yeni değildir. '77 1 Mayıs'ı'na kana bulayanlar, Turan Dursun'un, Musa Anter'in, Kenan Mak'ın katilleri ile Kürdistan'da gerillaların kulaklarından kolleksiyon yapanları destekleyen ve özel görevlerle ödüllendiren (!) yine sermayenin güçleridir. Kiralık katilleriyle Susurluk'taki mersedes hurdasında suçüstü yakalanan yine sermayenin faşist diktatörlüğüdür.

İşçi ve emekçilerin saldırılarını göğüsleyemeyen ve sürekli siyasi istikrarsızlık içinde olan burjuvazi bu tür terör eylemlerine sık sık başvurmaktadır. Başvuru kaynakları ise "kontr-gerilla talimatnamesi"dir.

Akın Birdal'ın şahsında işçi ve emekçilerin iktidar mücadelesine yapılan bu saldırıyı Kırşehir'den SYKB okurları olarak kınıyoruz. İşçi sınıfı bu saldırılara ayak sesleri duyulan "öncü parti"si ile daha güçlü ve sermayenin anladığı şekilde cevap verecektir.

**Çetelerden hesabı emekçiler soracak!
Kahrolsun MGK, MİT, CIA, kontr-gerilla!**

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Kırşehir'den SYKB okurları

Eksen Yayıncılık

Kitapları

1. Devrimci Demokrasi ve Sosyalizm (TDPK Eleştirisi)
2. Baskı 300 000 TL..
2. Modern Revizyonizmin Çöküşü SB ve D. Avrupa Üzerine (Tükendi) 650 000 TL..
3. Yakın Geçmiş Genel Bir Bakış ve Platform Taslağı .175 000 TL..
4. Devrimci Harekette Reformist Eğilim . . 400 000 TL..
5. Teori ve Program Sorunları 550 000 TL..
6. Dünyada Yeni Düzen ve Ortadoğu (Tük.) . . 250 000 TL..
7. Siyasal Gelişmeler ve İşçi Hareketi . . . 450 000 TL..
8. Bir Gün Bile Yaşamak, (Tükendi) (Roman: O. İyiler) .1.400 000 TL..
9. EKİM 1. Genel Konferansı, Değerlendirme ve Kararlar 550 000 TL..
10. ekimler-1, Marksist-Leninist Teorik Siyasal Dergi (Tükendi) 700 000 TL..
11. ekimler-2, Marksist-Leninist Teorik Siyasal Dergi .700 000 TL..
12. Solda Tasfiyeciliğin Yeni Dönemi (Tük.) . . . 350 000 TL..
13. İç Yazışmalar/İç Çatışmalar, Işık, Daha Çok Işık . . . 400 000 TL..
14. EKİM Olağanüstü Konferansı (Tutanaklardan Seçmeler) Devrimci Politika ve Örgütlenme Sorunları 550 000 TL..
15. Kürt Ulusal Sorunu-1 Teorik-Programatik Perspektifler ve Siyasal Değerlendirmeler . . 650 000 TL..
16. Kürt Ulusal Sorunu-2 Teorik-Programatik Perspektifler ve Siyasal Değerlendirmeler . . 850 000 TL..
17. Tasfiyeciliğe Karşı Konuşma ve Yazılar, Kopanlar ve Kapılanlar 450 000 TL..
18. Devrimci Gençlik Hareketi Genişletilmiş 2. Bas. 550 000 TL..
19. Gebze Direnişinin Ardından 175 000 TL..
20. 20 Temmuz Dersleri 175 000 TL..
21. Dünya'da ve Türkiye'de Özelleştirme Saldırısı 175 000 TL..
22. "İş-ekmek-özgürlük" sloganı üzerine, Liberal Demokratizmin Politik Platformu Genişletilmiş 2. Baskısı 250 000 TL..
23. EKİM 3. Genel Konferansı Siyasal ve Örgütsel Değerlendirmeler . . 650 000 TL..
24. Küçük Burjuva Popülizmi ve Proleter Sosyalizmi (Z. Ekrem'e Cevap) . 450 000 TL..
25. EKİM 3. Genel Konferansı Örgüt ve Siyasal Tartışmalar (Tutanaklar) 750 000 TL..
26. Demokratizmi Savunmanın Sınırları 200 000 TL..
27. EMEP Eleştirisi Bir sosyal reform partisinin ideolojik, politik ve örgütsel temelleri üzerine. . . . 250 000 TL..
28. Partileşme Süreci-1 Perspektifler ve Değerlendirmeler . . . 650 000 TL..
29. Partileşme Süreci-2 Polemikler: Devrimci Proletarya'ya yanıt . . . 650 000 TL..

Kızıl Bayrak Kayseri'de

18 Mayıs Pazartesi günü saat 18.00'de proleter sosyalizm yolunda verilen mücadelede bir adım da Kayseri'de atıldı.

Açılış için davetiye bastırılmadı. Bunun nedeni yoldaşların şovvari bir açılışa karşı olmalarıydı. Bundan dolayı katılım 26 kişilik bir kitleyle yapıldı ve içeriğine uygun olarak dolu dolu geçti. Katılımcı kitle coşkusu program sonuna kadar sürdürdü.

Açılış öncesi Kayseri Eğitim-Sen Kongresi'ne ve Tuncelililer Kültür ve Dayanışma Derneği'nin düzenlediği geceye birer mesajla katılıp onları selamladık.

Tuncelililer Dayanışma Gecesi'nde "siyasi hareketlerin mesajları" okunmadığı için mesajımızı Eksen Yayıncılık Kayseri Temsilciliği olarak verdik. 17.5.98'de Hacı Bektaş-ı Veli Kültür ve Dayanışma Derneği'nin düzenlediği aşure gününe katıldık, bir mesaj verdik ancak geri bir içerikte olan ve dini bir temele dayalı bir kutlama olduğu için mesajımız okunmadı. Bizler orada ilerici samimi devrimcileri açılışımıza davet ettik.

Açılış, 18.00'de Enternasyonal Marşı eşliğinde, devrim şehitleri anısına yapılan saygı duruşuyla başladı.

Açılış konuşmasını İl Temsilcisi yoldaş yaptı. Konuşma katılımcılar tarafından dinlendi ve coşkuyla alkışlandı.

Konuşma sonrası Kızıl Şafak müzik topluluğu bir dinleti sundu. Guruptaki arkadaşlar konuşma, şarkı ve şiirlerle katılımcıları coşturdu.

Açılışa İstanbul, Ankara ve Kırşehir temsilcisi yoldaşlar birer konuşmayla katıldılar. Ayrıca İstanbul merkez büro, Gebze Kızıl Bayrak bürosu, İstanbul Ekim Gençliği, Zonguldak Kızıl Bayrak Bürosu, Adana Kızıl Bayrak Bürosu, Antalya Kızıl Bayrak ve Ekim Gençliği okurları, Laleli otel çalışanları faks mesajlarıyla bizleri onurlandırdılar.

Kayseri Kurtuluş Bürosu, Halkın Günlüğü Bürosu ve Tuncelililer Kültür ve Dayanışma Derneği birer mesajla destek verdiler.

Açılışımız katılımcılar üzerinde olumlu etkiler bıraktı. Bu olumluluk program sonrası sohbetlere yansıdı. Program bitmesine rağmen katılımcılar sohbetimize katılıp bizleri dinleyerek etkilendiklerini belirttiler.

Artık önümüzde Kayseri işçi sınıfıyla bütünleşip sosyalizmin kızıl bayrağı altında devrim ve sosyalizm yolunda ilerliemek görevi vardır.

**Herşey parti; parti devrim için!
Partiyi kazandık, partiyle kazanacağız!**

SYKB/ Kayseri

**Merhaba Kızıl Bayrak'a gönül verenler!
Merhaba Kızıl Bayrak dostları!..**

Ellerimizde sosyalizmin ve devrimin kızıl bayrağını taşıyoruz.

Bir büyük tarihsel davanın sözcüleri, taşıyıcısıyız. Devrime, sosyalizme ve işçi sınıfının devrimci enerjisine inançla dolu yürekler taşıyoruz bedenlerimizde. Ve Kayseri'deyiz...

Devrimin ve sosyalizmin kızıl bayrağını Kayseri'ye taşımamızın onuru içerisindeyiz. Önümüzde Kayseri işçi sınıfıyla devrimci bir temelde buluşmak görevi durmaktadır. Kızıl Bayrak aracılığıyla komünist işçi hareketinin ideoloji ve politikalarını Kayseri işçisine, emekçisine ulaştıracağız. Kayseri işçi sınıfıyla bizzat mücadelenin içerisinde kaynaşacağız.

Kızıl Bayrak kavga alanlarının en önlerinde, Kayseri işçisi, emekçisiyle omuz omuza yürek yüreğe olacaktır. Komünistler, açık alan faaliyetini hiçbir zaman burjuva hukukunun icazeti altında yürütmedi. Aksine her zaman çalışmalarını burjuva yasallığının istismarı üzerinde yükselttiler. Kayseri'de de militan çalışma tarzımızla var olacağız. Devletin, devrimci komünist basına karşı yönelttiği terörün Kayseri'de de eksik olmayacağı bilincindeyiz. Her türlü baskı ve terörü her daim başımız dik göğüsledik, göğüsleyeceğiz.

Gücümüzü ve iddiamızı komünist işçi hareketinin ideolojisinden ve örgütlülüğünden alıyoruz. Emperyalist-kapitalist sistemin, işçi sınıfı ve emekçilere ağır ekonomik ve siyasi saldırısının hız aldığı bir süreçten geçiyoruz. Bu saldırılara ideolojik-politik kuşatma eşlik ediyor. Burjuva ideologlar "tarihin sonu" diye bağıryorlar. Kapitalizmden başka alternatif olmadığını söylüyorlar. Onlara yorgun ve yılgın küçük burjuva aydınlardan, eski sosyalist döneklere destek geliyor. Hepbir ağızdan sosyalizmin imkansızlığından

**Türkiye işçi sınıfınının mücadele bayrağını Kayseri'de yükselten yoldaşlar;
Merhaba!**

12 Eylül'le soluklanma şansı bulan sermayenin çete devleti, yaşadığı tikanıklığın ve çözümsüzlüğün bir ifadesi olarak, son süreçte yoğunlaşan saldırılarını artık bir imha politikasına çevirmiştir. Bir yandan Kürdistan'daki kirli savaşını tırmandırırken, bir yandan da devrimci ve yurtseverleri gerek bizzat kendisi, gerekse faşistleri eliyle katletmektedir.

Tüm bunların yanı sıra, işçi sınıfı ve emekçilerin kanemiciisi asalak sermaye devleti, yaşam şartı olan sömürü çarkını daha hızlı ve sorunsuz döndürmek için, emperyalist tekellere kapılarını ardına dek açmaktadır. İşçi sınıfının daha dizginsiz sömürülebilmesi için, mücadele araçlarının elinden alınarak örgütsüzleştirilmesi anlamına gelen MAT anlaşması,

dem vuruyorlar.

Oysa tam da gerici kuşatmanın, tüm kültürel ve ahlaki değerlerini tüketen hegemonyasını kırmak, insanlığa nefes aldırarak bir devrimci dalga yaratmak ve insan soyunun tarihsel gelişiminin önündeki tüm engelleri temizlemek için devrim ve sosyalizm mücadelesine ihtiyaç var. Biz bu mücadelenin gönüllü neferleriyiz. Bu mücadeleyi işçi sınıfının bulunduğu her yerde omuzlamak ve örgütlemek için Kayseri işçisinin omuzdaşı olarak, sermayeye ve devlete karşı sınıf savaşını yükseltmek için Kayseri'deyiz.

Bizler marksist ve leninist devrimcileriz. Proletarya devrimi ve iktidarını savunuyoruz. Düzene karşı devrimi, işçi sınıfının bağrında, onun öncü güçlerini örgütleyerek oluşacak bir partinin, artık kazanılmış Komünist İşçi Partisi'nin

öncülüğünde mücadele etmek, proletarya iktidarını kurmak hedefimiz. "Proletaryanın diğer halk sınıflarından farkı yoktur" diyen devrimci demokratlardan, "sınıfın gündemi demokrasi mücadelesidir" diyen reformistlerden farklı olarak işçi sınıfının devrimci tarihsel rolüne inanıyor ve ona güveniyoruz. İşçi sınıfını yolundan saptırmak ya da onu oyalamak, hızını kesmek isteyen tüm güçlerle aramıza kalın bir sınır çekiyoruz.

Tarihin akışı içinde şaşmaz bir pusulamız, sahip çıktığımız büyük bir devrimci gelenek var. Marksist-leninist ideoloji ve politikası ve Ekim Devrimi'nin ışıkları yolu önümüzü aydınlatıyor. Uluslararası proletaryaya sözümüz var. Partiyi kazandık. Partiyle kazanacağız. Devrimi yapacağız. Haramilerin saltanatını yıkıp sosyalizmi kuracağız.

**Kayseri proletaryası devrim ve sosyalizmin kızıl bayrağı altına!
İşçi sınıfı savaştık sosyalizm kazanacak!**

bunun son örneğidir. Esnek üretim saldırısını Makina Kalıp işçilerinin direnişi sonucu yaygınlaştırma imkanı bulamayan sermaye devleti, bundan ders çıkarmış olmalı ki, artık sınıfa saldırılarını uşağı olduğu emperyalist devletlerle birlikte yapacaktır.

Ancak emperyalist-kapitalist düzen, karşısında örgütlü enternasyonal bir işçi sınıfını bulduğu oranda, saldırılarını kolayından hayata geçirme imkanı bulamayacaktır.

Ve komünistler olarak görevimiz, işçi sınıfı mücadelesinin kızıl bayrağını sosyalizmin burçlarında dalgalandırmak için ihtilalci partimizle yürüdüğümüz yolu zaferle taçlandırmaktır

**Partiyi kazandık,
Sosyalizm kazanacak!
Yaşasın devrim ve sosyalizm!**

SYKB/Ankara

Onbinlerce işçi başkente yürüdü:

Özelleştirme talanına son!

16 Mayıs'ta Ankara Kızılay'da iki miting vardı. Birincisi, Türk-İş'in "Özelleştirmenin böylesine hayır!" mitingi, diğeri ise binlerce işçinin "Özelleştirmeye ve emperyalist yağmaya son!" mitingi idi.

Ekonomik Sosyal Konsey ve sivil inisiyatif adları altında sermayeyle işbirliğini, demek oluyor ki işçi sınıfına ihaneti kurumsallaştıran Türk-İş ve bağlı sendika yönetimlerinin (birkaç istisna dışta tutulursa) özelleştirmeye karşı olmadıkları biliniyor. "Satılacaksa işçiye satılsın", "ucuza gitmesin pahalı satılsın" türünden saçmalayanlar da bunlar, Dok Gemi-İş gibi taşeron şirketler kurarak uluslararası sermayeye atlama taşı olmaya çalışanlar da...

Öyleyse Türk-İş neden böyle bir miting düzenleme ve üstelik de mitinge oldukça sıkı bir hazırlık yapma ihtiyacı duydu?

Türk-İş'in mitinge uygun gördüğü ad, "İşsizliğe hayır! Özelleştirme talanına son!"dur. Sıhhiye Köprüsü'nden sallandığı dev pankartlardan en çarpıcı olanının sloganı ise, "Parlamentar demokrasi güvencesi işçi sınıfıdır!"

Sınıfa ihanetin sınırı yoktur. Görevini yapmayarak da ihanet edebilirsin, karşı tarafın hizmetine girerek de... Türk-İş bürokratları da burjuvaziye hizmette sınır tanımıyor. Bayram Meral mitingte yaptığı konuşmada, "özelleştirme yapılmaz değil, yapılır, ama böyle yapılmaz" diyordu. Binlerce işçiyi Kızılay'a toplamalarının gerekçesi, sınıf kitlelerinde özelleştirme saldırısına karşı biriken öfkeyi boşaltmak, esas olarak da sınıfı "iyi özelleştirme" de olabileceğine ikna etmek idi. Bir yandan "KİT'lerin zarar ettiği yalan" diyenler, diğer yandan bu kendi söylediklerini boş çıkarıcı öneriler getirebiliyorlar. KİT'lerin zarar ettiği yalansa eğer, satışın gerçek nedeni yağmadır. İşçi sınıfının işsizlik ve açlıkla terbiyesi ve katmerleşen sömürüye uysalca boyun eğen köleler haline getirilmesi isteğidir. Sermaye sınıfının bu vahşi isteğini gizlemeye hizmet eden her teori, sınıfa ihanetin belgesidir. Türk-İş önce bu gerçeği, buna bağlı olarak da devletin sermaye sınıfıyla ilişkisini gizlemeye çalışıyor sınıftan. Özelleştirmelerin suçunu hükümete yıkarak yapmaya çalışıyor bunu. İşçi sınıfına zararı olmayacak bir özelleştirme mümkünmüş gibi göstermeye çalışarak yapıyor.

Oysa özellikle KİT'lerde, patronun devlet olmasının da etkisiyle, sermaye sınıfı-devlet ilişkisi çok daha açıktır.

Kapitalist sınıf ve siyasi iktidar bir ve aynı şey haline gelir. Bu nedenle işçiler, "Amerikan itleri, sattırmayız KİT'leri!", "Kahrolsun IMF, bağımsız Türkiye!" vb. sloganlarla yüzlerini devlete dönmeye çalıştıkça, bürokratlar "Şalter inecek hükümet gidecek" türünden sloganlarla hükümete çevirmeye çalışıyordu.

Satılmış bürokratların bu çabalarının işe yaramadığı/yaramayacağı kortejler de vardı kuşkusuz. Daha ziyade metropollerde örgütlü sendikaların kortejlerinde emek-sermaye karşıtlığını, sınıfa karşı sınıf perspektifini, az buçuk da iktidar talebini dile getiren sloganlar, Türk-İş'in tüm çabalarına rağmen, yürüyüş boyunca hakimiyetini korudu. Zaten Türk-İş'in bu konudaki hedef kitlesi mitingin en kitlesel katılımlı sendikaları üzerinden taşra işçisiydi. Tes-İş, Maden-İş ve Yol-İş'in yarısında, "Türk-İş gövde gösterisi" için yapılan özel hazırlık dikkat çekiyordu.

Özel hazırlık, ilgili sendikaların tabanında "Türk-İş bizi destekliyor, çünkü mitinge sıkı hazırlanıyor" yanılması yaratma isteğinin yanı sıra,

mitingte "muhalifleri" eritme niyetini de gösteriyor. Yani bu kortejler üzerinden Türk-İş'in görüntüsü (Türk bayrakları) ve ideolojisi ne kadar güçlü olursa, farklı renk ve sesler o kadar kaybolacaktı. Nitekim öyle de oldu. Yürüyüş sırasında ortaya konulabilen farklılık miting alanında eriyip kayboldu. Oysa böyle olmayabilirdi. Türk-İş'in tüm hazırlığına rağmen böyle olmak zorunda değildi. Eğer "aşağıdaki" muhalefet bürokratizmle bu kadar haşır-neşir olmasa, MGK sendikacılığını karşısına sınıfı

yanına almak gibi bir bakışı olsa, sadece erimeyi önlemek değil alanın havasını tümünden değiştirmek de olanaklıydı. Belki Tes-İş'te daha az, ama Maden-İş'te kesinlikle daha fazla olmak üzere taşra işçisiyle kaynaşma sağlanabilirdi. Bu işçiler özelleştirmeye karşı öfke ve mücadele istekleriyle koşmuşlardı Ankara'ya. Mücadele konusunda daha güçlü bir rüzgar onların yönünü hükümetten sermaye devletine doğru çevirebilirdi. Bu aynı zamanda kentli işçinin taşra işçisine karşı göreviydi de.

Ama bunun için bu yönde bir bakış ve örgütlü bir hazırlık gerekiyordu. Bu "muhalif" sendikalar alanda yanyana durmalı, ortak sloganlarla ağaların sesini bastırmalı, yürüyüşte tek tek sergiledikleri "ileri" havayı, alanda birlikte sürdürmeliydiler. O zaman, yer yer Tes-İş kortejlerinde bile yükselen o cılız ses, kürsüde demagoji yapan ağalara sorulan "Şalter ne zaman inecek?" sorusu tüm alanda dalga dalga yükseltilebilirdi.

Böyle bir bakışla hareket edilmediği, buna uygun bir koordinasyon gerçekleştirilemediği için, hiç de azımsanmayacak bir kitleyle ve hazırlıklı olarak mitinge

katılan Hava-İş, Yol-İş 1 No'lu Şubeler, TÜMTİS vb. alanda güçlü bir ses yükseltemediler. İstiklal marşıyla hazırola geçirilen kitleler, ağaların konuşmalarını da aynı "saygı" ile dinleme durumuna düşürüldüler. Ancak bu sayededir ki Bayram Meral, özelleştirme karşıtı bir mitingte, neredeyse açıktan özelleştirmeyi savunabildi ve elle tutulur bir tepki de almadı.

Miting, Türk-İş'in özel hazırlığı ve ilerici sendikaların "gafleti" üzerinden yaşanan bu olumsuz tabloya rağmen, bu olumsuz tablonun karartmadığı bir mücadele potansiyelini gözle görülür biçimde sergiliyordu.

Binlerce işçiyi Anadolu'nun en ücra köşelerinden Ankara'ya (sermaye iktidarının/siyasetin bu merkezine) akıtan, sermayenin yoğunlaşan saldırılarına karşı mücadele isteği idi kuşkusuz. Tabanın bu potansiyeli dün kendini Yatağan, Soma şahsında ortaya koymuştu, bugün ise toplam üzerinden bu mitingte sergiliyordu.

Birkaç metropoldeki yerel eylemler ve '98 1 Mayıs dışta tutulursa, uzunca bir suskunluğun ardından yapılan mitingin kitleselliği bile, sınıfta biriken öfke ve mücadele potansiyelini ortaya koymuştur. Sermayenin işçi sınıfı içindeki truva atına oynayan Türk-İş'in politikasının bu potansiyeli eritmek olacağı açıktır. Ve bağlı sendikalarda Türk-İş'in ihanetine karşı, tabanı Türk-İş'e rağmen harekete geçirmeyi hedefleyen "ciddi" bir muhalefet halihazırda yoktur.

Bugün sınıf kitlesinde temsilciler üzerinden şubeleri, şubeler üzerinden genel merkezleri ve tümü üzerinden konfederasyonları harekete geçirmek tarzında beklemeci bir mantık egemen durumdadır. Bu mantık, yeterli yaygınlık ve etkinlikte taban örgütleri yaratamamanın temel nedenlerinden biridir. Yaratılabilen yerlerde de çoğu durumda götürülüp sendikaya eklemlenmesinin altında da bu mantık yatmaktadır. İşyeri, grev ve direniş komitelerinin tümüyle sendikaların denetimi dışında, tabanın potansiyelini ortaya çıkarıp harekete geçirebilecek "özgürlükte" örgütlenbilmesi de, "Devrimci işçiler sendika yönetimine!" şiarının hayata geçirilebilmesi de bu mantığın parçalanabilmesine bağlıdır.

Sonuç olarak, 16 Mayıs Ankara mitingi işçi sınıfı saflarında biriken mücadele isteği ve potansiyelini sergilemiştir. Bu potansiyeli açığa çıkarmak ve örgütlemek komünistler başta olmak üzere sınıfa karşı sorumluluk hisseden tüm öncü-devrimci işçilerin önünde acil bir görev olarak durmaktadır.

Özelleştirmede yeni boyut ve GMİS'in özelleştirme karşıtlığı manevrası

Zonguldak'ta geçen hafta ortaya çıkan bir belge bir anda tüm gündemi kaplamış durumda. "TC Başbakanlık Hazine Müsteşarlığı ile TTK Genel Müdürlüğü arasında mutabık kalınan performans kriterleri" üstbaşlığı taşıyan rapor ilk olarak yerel "Önder" gazetesinde yayınlandı, arkasından da sendika gazetesi özel bir sayı çıkartarak "iharetin belgesi açığa çıktı" manşetiyle tüm havza işçilerine duyurdu.

Söz konusu rapor, TC hazine müsteşarlığı ile TTK genel müdürlüğünün birlikte hazırladıkları; sürece yayılan özelleştirme saldırısının '98 yılı programını oluşturuyor. Rapora göre '98 yılı içerisinde Amasra ve Armutçuk ocakları, Maden Makina fabrikaları, liman hizmetleri, enerji nakil hatları, trafolar, Ankara'da ki misafirhane ve işçi yurtları özelleştirilecek, zorunlu emeklilik yoluyla işçi çıkartılması devam edecek, yeni işçi alınmayacak. Yani, senelerdir adım adım uygulanan özelleştirme saldırısı hızlandırılarak sürdürülecektir.

Redevans usullü özelleştirme ve özel ocaklara ilişkin tartışmanın had safhada olduğu, GMİS'in özelleştirmeye karşı eylem kararları alacağını ilan ettiği bir dönemde yayınlanan bu rapor, gerilimlerin boyutunu yükseltti. 8 aydır özelleştirme karşıtlığını kimseye bırakmayan GMİS yönetimi üstüste basın açıklamaları yaparak, raporu; "Zonguldak'a ve Türkiye'ye ihanet" olarak adlandırdı ve artık mücadeleyi yükselteceklerini yineledi. Aynı temelde daha önce GMİS'in ve TTK'da örgütlü diğer sendika ve derneklerin oluşturdukları platform "bir basın açıklaması yaparak ortak mücadeleyle özelleştirmeye yanıt vereceklerini kamuoyuna duyurdular. Sermaye devleti de bunun üzerine, "Amasra ve Armutçuk ocaklarının özelleştirilmeyeceği" açıklamaları yaptı.

Özelleştirme saldırısı, GMİS'in tavrı ve gerçek niyetler

Raporda ifade edilen özelleştirme saldırıları yeni değildir, on yılı bulan ve 7-8 senedir uygulanan programın bugünkü safhasıdır. Sürece baktığımızda, sermaye devletinin saldırı politikasında net, kararlı ve hedefine ulaşma yolunda başarılı olduğu açıktır. GMİS yönetimi ise bu seneye kadar saldırıya sessiz kalmış, özelleştirmeye çanak tutmuş, özelleştirme rantından pay kapmaya çalışmıştır. 12 Ekim'de yapılan Olağanüstü Genel Kurul'dan bir iki gün öncesine kadar da bu tavrını büyük bir "tutarlılıkla" sürdürmüştür. GMİS'i Olağanüstü Kongre'ye götüren çatlakla birlikte Şemsi Denizler ve ekibi özelleştirme karşıtı bayrağı çekmiş ve bir çıkar çatışmasından başka bir şey olayın sendika içi çatışmadan bu bayrak altında galip gelmiştir. Olağanüstü Genel Kurul sonrasında da bu tavır sürmüş, ensonu sendika temsilciler kurulu yoluyla da mücadele programı hazırlayacaklarını duyurmuşlardı.

GMİS yönetiminin özelleştirme karşısbındaki bu 90 derece tavır değişiklikleri ilk bakışta şaşırtıcı gelebilir. Zaten, maden işçisinin hafızasında ihanetçi pratikleriyle yer etmiş olmasına rağmen bu durumun kendisinde onun bu bilincini bulandırmaktadır. Aynı durum kendilerini hep sendika bürokrasisine muhalefet konumunda ifade eden maden işçisinin en ileri kesimi üzerinde de tam bir politik açmaza ve edilgenliğe yol açmaktadır. Ancak şaşırtıcı gibi görünen bu "yön değişikliği" süreç bir bütün olarak incelendiğinde gerçek niteliğiyle, bir aldatmacadan öte birşey olmadığı görülecektir. Gerçek niyetler göz önüne alındığında ortada bir "yön değişikliğinin" değil, kirli çıkarlara ulaşabilmek için bir politik kisvenin kullanıldığı açığa çıkacaktır. GMİS bürokrasisi dün olduğu gibi bugün de

özelleştirme rantının peşindedir, bugünün dünden farkı onun artık küçük paylarla değil pastanın büyük parçalarına oynamak istemesindendir.

Bundan yaklaşık bir sene öncesinde özel ocak sahipleriyle etle tırnak kadar yakınlığı bulunan Ş. Denizler ve ekibi, geçen yaz ortaya çıkan çatlakla birlikte bu sermaye gruplarıyla yollarını ayırmışlar ve bir kavgaya tutuşmuşlardı. Yaşanan bu kavga sırasında Ş. Denizler'in "TTK'yı bize versinler" türü açıklamaları ve Kardemir modelinin özel olarak dayatıldığı bir panel üstüste gelmişti. Açıkladı ki Denizler ve ekibi artık küçük kırıntılar yerine TTK'yı istiyorlardı. Ancak açıktan ifade edilen bu istekler, tepki toplayınca üstü kapatıldı. bunun hemen arkasından ise özelleştirmeden beslenen çıkar şebekesi arasındaki kavga sendikaya da sıçrayınca, olağanüstü genel kurul kararı alındı ve bu genel kurulda Denizler rakiplerini tasfiye ederek yönetimdeki otoritesini kurdu. İşte Denizler'in özelleştirme karşıtlığı bu kavganın gerçek içeriğini örtmenin ve pastadan kapılacak büyük pay için en iyi kozdur.

Gelinen noktada GMİS yönetimi özelleştirmeye sessiz kalmış ve şimdiki karşıt tavrını olağanüstü genel kurulda tasfiye edilen birkaç "özelleştirmeci" sendika yönetimine bağlıyor ve özelleştirme saldırısında eski Enerji Bakanı Veysel Atasoy TTK'da yönetimindeki birkaç "kötü niyetli" yöneticiyle sınırlı tutuyor. Önüne ise "TTK'nın ve Zonguldak'ın kurtarılmasını" ve bunun için "siyasetçilerin kurumdan elini çekmesini", idarenin özerk hale getirilmesini, üretimi artırmak için yeni işçi alınmasını koyuyor, mücadele içinse öncelikle esnaf temsilcilerinin ve düzen partilerinin de yer aldığı bir il genel meclisinin kurulmasını istiyor.

GMİS yönetiminin özelleştirmeye karşıtlığının çerçevesini özetledikten sonra, bu karşıtlığın gerçek özü de kendiliğinden ortaya çıkıyor.

İlk olarak sorun gerçekte pay kapma mücadelesi olduğu için bu karşıtlık Veysel Atasoy, Erdoğan Demir ve birkaç TTC yöneticisiyle sınırlanmaktadır.

İkinci olarak, bu temelde varolan rekabette Denizler ve ekibi maden işçisini de yanına alarak, esnafıyla, düzen partileriyle birlikte "TTK'ya sahipleneceklerdir." Bu da, hiç yabancı olmamız Karabük'te yaşanan süreci ve Kardemir örneğini akla getirmektedir. Denizler'in son basın açıklamalarında yaptığı şu vurgu oldukça açıklayıcıdır; "Özelleştirme kontrolden çıktı, ayağa düştü".

Yukarıda özetlenen tüm "çözüm önerileri" ve mücadele tartışmaları hep "TTK'yı ve Zonguldak'ı kurtarmak" ekseninde yapılıyor. Karabük'te de özelleştirme öncesi verilen mücadeleler bu aynı eksende yürütülmüştü. Sonunda da Karabük Demir Çelik ve Karabük, sendikanın "özverisiyle" "kurtarılmış" oldu, işçilerin sefalet ücretine çalıştırılmaları ve işsizlik kabul ettirilerek yakında GMİS yönetiminin kentteki diğer işçi ve emekçi sendikaları, esnaf ve düzen partilerini de yanına alarak bir "mücadele programını" hayata geçireceği görülüyor. İlk olarak bir mitingin yapılması halihazırda gündemde. Maden işçisinin bu süreçte üzerine düşen görev; GMİS yönetiminin gerçek niyeti konusunda net bir bilince kavuşmak, sermayenin özelleştirme saldırısının sınıf özünü önüne alacak, sermaye devletine ve sendika bürokrasisine karşı mücadeleyi yükseltmek, süreci kendi sınıfsal çıkarlarına uygun hale çevirebilmektir.

Yağma sürüyor:

Yağma yok!

Sermaye girdiği krizin faturasını işçi ve emekçilerden çıkarma hesaplarına her geçen gün yeni birini ekliyor. Girdiği krizden çıkabilmek için KİT'lerin satışına yeni bir kampanyayla başladı. Bir taraftan İş Bankası'nı hisse senedi yoluyla parça parça satarken, diğer taraftan sınıfa dönük yeni saldırılarına zemin hazırlıyor. Şimdi sırada işçi ve emekçilerin sosyal güvenlik kurumu olan SSK var. Daha öncesinden "Bu KİT zarar ediyor. Bu yükün devletin üzerinden kalkması gerekiyor." diyen sermaye devleti ve onun sözcüleri şimdi de SSK'yı elbirliğiyle adım adım tasfiye etmeye çalışıyor.

Geçtiğimiz günlerde SSK Genel Müdürü Kemal Kılıçdaroğlu'nun yaptığı açıklama bu saldırının açık bir kanıtını oluşturmaktadır. Kılıçdaroğlu açıklamasında şöyle diyor: "Kurum hastanelerindeki kuyruğu önlemek amacıyla, ayakta tedavi özel hastanelere devredilecek." Bu sözleri sermayenin uşağı bir adam söylüyor ve işçi-emekçilerin bu sözlere kanacağını zannediyor.

Oysa yukarıda ifade edilenler sermayenin bildik iğrenç yalanıdır. Amaç hiç de daha iyi bir hizmet değil, SSK'yı parça parça satışa çıkarmak, böylelikle de birer arpalığa çevirmektir. Sağlık hizmetlerini paralı hale getirerek kendisine yeni kar alanları açmaktır. Örneğin kurum hastanelerinde sağlık hizmeti 2.660.000 TL. iken bu özel hastanelerde 9.123.500 TL.'dir. Amaç hizmet olsaydı kurum hastaneleri modernleştirilip, geliştirildi. Oysa sermayenin hesapları başkadır. Onun yapmaya çalıştığı işçi ve emekçilerin kafasını karıştırıp, özelleştirmeyi meşrulaştırmaktır.

SSK zarar ediyor diyenler, açıktan yalan söyleyen ve zarar ettirmeye çalışanlardır. Devletin SSK'ya tek yardımı 1945'te kuruluş sermayesi olarak verilen 300.000 TL.'dir. Bunun dışında 1995'te bütçeden 20 trilyon lira ayrılmıştır. Oysa devlet SSK'nın kuruluş döneminden beri SSK kaynaklarını ucuz kredi olarak kullanmıştır. SSK kaynaklarını devlet ve hükümetler iç etmişlerdir. Bunun dışında SSK'ya prim borçlarını ödeyemeyenler başta Koç ve Sabancı olmak üzere diğer sermaye gruplarıdır. Koç ve Sabancı holdinglerin trilyonlarca borçları vardır. Yine devlet kuruluşu olan Sümerbank, Türkiye Gemi Sanayi, TCDD, Etibank, Sıdaş gibi kurumların da borçları ödenmiyor. Fakat tüm bunlara rağmen SSK ayakta duran bir kuruluştur. Devletin tüm ayakoyunları ve sahtekarlıklarına rağmen kar edebilmektedir. Ötesinde "SSK zarar ediyor." diyen sermaye devletinin uşaklarıdır. SSK yönetimini oluşturanlar. Buradan da bakıldığında SSK'nın bugünkü durumunun asıl sorumlusu yine sermaye devletidir.

Sermaye devleti içine girdiği mali krizi aşmak için KİT'leri satışa çıkarmıştır. Sermaye bir taraftan buradan kar elde etmeye çalışırken, diğer yandan da işçi ve emekçiler üzerindeki sömürsünü artırmaktadır. Bu yüzden de ilk elden sosyal sağlık, eğitim vb. harcama kalemlerini kısarak, bu kurumların mali yükünden tamamen kurtulmaya çalışmaktadır.

İşçi ve emekçiler bu saldırıya sessiz kalmamalı, birleşik-militan bir mücadele hattıyla sermayenin bu saldırılarının karşısına çıkmalıdır.

SYKB/Adana

Metal sektöründe taşeronlaştırma ve İSDEMİR örneği

Taşeronlaştırma geçmiş dönemde hem kamu sektöründe hem de özel sektörde sınırlı bir biçimde de olsa uygulanıyordu. Özelleştirmelerin gündeme gelmesiyle birlikte daha yoğun bir biçimde uygulanmaya başlandı. Kamu-özel ayrımını ortadan kaldırdı. Üretimin her alanında uygulamaya konuldu. İşçi sınıfı geçmişte kazanmış olduğu bazı ekonomik, sosyal hakları koruyamaz duruma geldi. Örneklersek; sendikalaşma, bununla birlikte toplu sözleşme ve grev hakkı başta olmak üzere kimi alanlarda kazanılmış olan sosyal haklar kullanılamaz oldu (Karşılıksız yemek, yılda bir defa olmak üzere verilen elbise, havlu, sabun, ayakkabı gibi haklar ile evlenme yardımı, doğum, ölüm, hastalık vb. için izin ve ek ödemeler vb. gibi). Çalışma saatleri 8 saatle sınırlıyken, bu süre keyfi bir uygulamayla ve karşılığı ödenmeden iki saat ya da daha fazla uzatılarak, sınırsız çalışma dayatılmış oldu. İş sağlığı ve işgüvencesi konusundaki haklar da yok sayılarak uygulamadan kaldırıldı. Özetle geçmişte kazanılmış haklar, günümüzde tekrar yeniden mücadelesi verilerek kazanılmak üzere işçi sınıfının gündemine girmiştir.

Taşeronlaştırma uygulamasıyla işçi sınıfının emek sömürüsü daha da katmerlenmiş durumdadır. Bunlar yaşanırken, işkollarındaki örgütlü sendikalar adeta seyirci durumunda beklemektedirler. Zorluklara rağmen sendikalara üye olmak isteyen taşeron işçileri geri çevrilmektedir. Bir taraftan da patron “Sendikalaşırsanız işten çıkarılırsınız” tehdidiyle sendikasız çalışmayı dayatmaktadır. Bu durum sınıf bilincinden yoksun taşeron işçilerini çözümsüzlüğe iterken, öte yandan da sorunlarını çözebilmek için ortak davranmaya zorlamaktadır.

Son dönemlerde işbirlikçi kimi sendikalar, işten çıkarmalar ve emeklilik nedeniyle düşen üye sayılarını artırmaya çalışmakta, biri diğerinin alanına girmeye çalışmakta (Türk Metal ile Öz Çelik-İş'te olduğu gibi), bu da onları sahte bir biçimde taşeron işçileri üye yapmaya yöneltmektedir. Bu durumda taşeron işçileri mevcut sendikal haklardan yararlanmak yerine, sınırlı, daraltılmış, göstermelik bazı haklarla yetinmek durumunda kalmaktadırlar. En ağır işlerde çalışan taşeron işçilerinin ikinci sınıf işçi konumlarında ve kadrolu-taşeron işçi ayrımı ile ağırlaşan sömürü zincirlerinde hiçbir değişiklik olmamaktadır.

Kapitalistler taşeronlaştırma saldırısıyla, işçi sınıfının örgütsüzlük ve dağınıklığından yararlanarak sömürüyü daha yoğun bir biçimde uygulama imkanı bulmuş, bu saldırının karşısında ciddi bir karşı duruş görmediği koşullarda iyice pervasızlaşmıştır. Bugün durum böyle. Taşeron şirketler bugün adeta birer köle taciri durumundadırlar. “Ücretli köleler”i keyfi bir biçimde işe alan-ışten çıkaran, en ağır çalışma koşullarını dayatan, insanlık dışı muamelelere maruz

bırakan, kapitalizmin barbar yüzünü ortaya koyan birer asalak tortu durumundadırlar. Örneğin İSDEMİR'in her bölüm ve ünitelerinde taşeron şirketler vardır. (Toplamda %50'ye yakın bir orandadır.)

Bu şirketler sürekli işçi alıp çıkarmaktadır. İşsizlik oranının yüksekliği, kolay iş bulamama, sürekli işsiz kalmanın yarattığı yıkım, işçileri hangi koşullarda olursa olsun çalışmaya razı hale getirir. Ancak üç-beş kuruş getirecek bir iş bulmanın sevinci belki de birkaç ay sürer. Alınan işçilerin işine bir süre sonra son verilir. İşçi alıp-çıkarmaların görünürdeki nedenlerinden biri, alınan işin kısa sürede bitiyor olması ve ihalelerin iş tamamlanmadan bir başkasına aktarılmasıdır. Ya da keyfi ve gerekçesiz de işten çıkışlar verilmektedir. (Örneğin Şubat ayı içinde bir taşeron şirket aldığı işçileri yaklaşık iki hafta çalıştırmış, iş devam etmesine rağmen hiç bir gerekçe göstermeden çıkarmıştır). Bu keyfi uygulamalar taşeron işçilerin ehlileşmelerini, yani kölece çalışma koşullarına ses çıkarmamalarını sağlamak içindir. Çıkarılan işçilerin yerine daha çok RP ve MHP aracılığıyla gelen işçileri işe alırlar. Bunları daha kolay yönlendirmenin hesabı içindedirler.

Sorunun asıl önemli yönü ise şudur: İşler uzun süreliyse ve daha çok işçiye ihtiyaç varsa, alınan işçilerin sigorta süreleri bir aylık çalışma karşılığında bazen hiç gösterilmez, bazen de bir hafta-on gün gibi kısa süreli gösterilir. Buradaki amaç, bir işçinin iş yasaları gereği 120 gün prim ödenmesinden doğan sağlık ve emeklilik sigortasından yararlanma hakkını gaspetmektir. Bir yılını doldurmuş işçi yıllık ücretli izin hakkını kazanmakta, bu iki sosyal hak diğer hakları da beraberinde getirmektedir. İşçinin bilgisi olmadan, gerçekte çalışıyor olmasına karşın, giriş-çıkışı yaptırılarak, yasal olarak kazanılmış haklar gaspedilmektedir. Bunun dışında işçiler sık sık çıkartılarak yeni alınan işçilere “siz de çıkartılabilirsiniz” baskısı daha işin başında kurulmaktadır.

Tüm bunlardan çıkarılacak sonuç şu olmalıdır: Taşeron işçilerinin örgütlenmekten ve mücadeleden başka yolları yoktur. Birim, bölüm ve ünitelerde örgütlenme komiteleri biçiminde ilk çalışmalara başlanmalıdır. Kadrolu işçileri de içine alarak mücadele ortaklanabilmeli, sömürüyü sınırlandırma mücadelesi (ekonomik mücadele), sömürüyü ortadan kaldırma (sosyalizm mücadelesiyle) birleştirilmelidir. Dipten dibe örülecek, sabırlı ve ısrarlı bir çalışmayla, kapitalizme karşı işçi sınıfının mücadelesi yarına hazırlanacaktır. Bu hazırlık sürecinde komünist işçi partisinin görevi, el yordamıyla ve kendiliğinden yürümeye çalışan işçi sınıfının önünü aydınlatarak, geleceğe nasıl yürüneceğini göstermesidir.

Eşel-mobil'e, ESK'ya hayır!

Sermaye iktidarı kendi devlet başkanının ağzından “Türk-İş istemezse yeni dönemde eşel-mobil sisteminin uygulanmayacağını” ifade ediyor. Sermaye devletin eşel-mobil sistemiyle daha şimdiden işçiler üzerinden yeni bir soygun ve “kaynak yaratma” işi örgütlediği biliniyor. Halbuki eşel-mobil sistemi getirilirken bunun yüksek enflasyon oranları karşısında işçileri korumaya dönük olduğu iddia ediliyordu. Bu, işçilerin haklarını sadece ücret sorununa indirgeyen ve bunda da “enflasyona ezdirmeme” sınırına takılan bir burjuva mantığın ürünüydü. Böylece ne işçilerin dünyanın en kötü gelir dağılımında ilk beşe giren sınıfsal farklılaşmayı düzeltme hatta yumuşatma şansı kalıyor ne de işçilerde bir sınıf gibi davranmak, sosyal ve politik haklar konusunda mücadele etmek fikri yaratılıyordu. Ama bu hiç de yeni birşey değildi. Sendikal bürokrasi zaten sermaye iktidarının çizdiği sınırlarda MGK sendikacılığı yapmaktan dolayı hiçbir ciddi mücadeleyi örgütlemiyor, söz planında bile ücret sorununun dışına çıkmıyordu. Ama sermayenin hedefi eşel-mobil adımıyla sendikal yapılanmayı neredeyse tamamen silmek, sınıfın örgütsüzlüğünü artırmaktır. Yıllardır ücret dışında birşey duymayan ve zaten mücadeleye dayalı bir ücret artışı bile almamış olan işçi için otomatiğe bağlanmış bir zam sendikaya olan ihtiyacı ortadan kaldıracaktı. Zaten çalışmayan, işçiye yabancı sendika bürokrasisi yüzünden sendikalar ya kendi dışlarında bir tabela ile aidat toplanmasıdır ya da doğrudan bir engel. Bazı kesimler eşel-mobilin bu güncel ve somut arka planını görmediklerinden “kötü eşel-mobil”e karşı “iyi eşel-mobil”i önerdiler. Bunun içine enflasyon oranlarının belirlenmesinde devlet kontrolünün kalkması gerekmektedir. Sermaye iktidarı ise böyle bir alanda işçi denetimine ya için vermez ya da kolayca o “işçi” ögesini de bünyesine alır. Bugünün siyasal şartlarında işlevsiz oldukça da eşel-mobil aynı zorunlu tasarruf fonu gibi tarihin en büyük soygununun yanında hayli küçük ölçekli de olsa sınıfın iki kat fazla soyulmasının da bir aracı olur. Devlet zorunlu tasarruf uygulamasında da faiz oranlarına sınıfsal farklılık gözeterek bakmış, işçiler için faizler %40'larda dolaşırken şirketler için %100'leri (!) bulabilmişti. Bu tabii ki meselenin tali ve ekonomik yanı. Asıl hedef olan örgütsüzleştirme sorununda ise sermaye sınıfının karşısında bir zorluk alanı bulunmaktaydı. Türkiye gibi bir ülkede sınıfı tamamen örgütsüzleştirmek kısa bir dönem için sefaletini inanılmaz boyutlara çıkarsa da tersinden taban dinamizmine dayalı güçlü bir örgütlenme eğilimini de doğurabilir. Ve o zaman 1989 İşçi Baharı'nı kesen bürokrasi barajından da kurtulunmuş olur. Sermaye sınıfı da bu noktada eşel-mobile paralel bir adımla Ekonomik Sosyal Konsey adımı attı. Böylece sendikalar doğrudan ve açıktan bir uzlaşma yoluyla belli kısıntılar karşısında “sıfır zam” gibi büyük fedakarlıklara imza atacaklar ve sözle bile mücadele çağrısı yapmayacaklardı. Bu tür bir taktik için siyasal ama emek-sermaye eksenini dışı bir gündem ve kamplaşmaya ihtiyaç duyulacaktı. İşte laik-islamcı gerilimine dayanarak kamunun patronu devlet, özel sektör yani sermaye sınıfı/iktidarı ile işçi sınıfı “kader birliğine” zorlanmaya çalışıldı. Buna karşın işçi sınıfı MGK sendikacılarının eylemlerine katılmadı ama ESK'yı boşa çıkaracak bir güç de bulamadı. Bu berabere diye nitelenebilecek ya da şimdilik sıradan işçi gözünde yararsız olduğu kadar zararsız olan tabloya müdahale edildi. Sınıf tutumunun sermayenin peşine takılması anlamında sermaye için eşel-mobilin örgütsüzleştirme hedefinden de işlevli olan ESK “yararlı” bir imajla donatılmıyordu. Şimdiki taktik ESK varken zaten ihtiyaç duyulmayan eşel-mobili kaldırarak hem oluşabilecek tepkileri boşa çıkartmak hem de ESK süreci içerisindeki Türk-İş'e “sorularak” böyle bir “taviz” verildiğinden uzlaşmanın erdemlerini gösterilecekti. Bu kadar da değil; Anadol-D hükümeti eşel-mobil uygulamasını “Refahyol döneminin ürünü” olarak sunarak ESK'in işlemediği için gerekli siyasal sahte kamplaşmayı güçlendirici bir adım da atmaktadır. ESK'nın ülke gündemi burjuva içerikle siyasallaştırılmadan savunulabilme olanağı yoktur. Bu yüzden işçi sınıfının eşel-mobil ile ESK arasında tercih yapma hakkı ölümünün şeklini seçme hakkı olacak ve laik-islamcı sahte gerilimini boşa çıkarmadan ESK'yı boşa çıkarma gücü bulamayacaktır. Bilinmesi gerekiyor ki burjuvazi işçilere bedava olarak günahını bile vermez.

Bir "Bildirge"nin bildirdikleri ve gizledikleri-1

Ortak başarısızlığın ortak savunusu

Elimizde bir itiraf belgesi var. Bu metin "Devrimci 1 Mayıs İçin Güç Birliği Platformu"nu İstanbul'da '98 1 Mayıs Sonuç Bildirgesi" başlığını ve DMP, DHP, ÖMP, Partizan, Direniş, Devrimci Parti Güçleri, Sterka Rızgari, Sokak imzalarını taşıyor. "Bildirge" metni devrimci açıdan tam bir ciddiyetsizlik örneği. Bu, bu metni imzalayanların içinde ciddiye alınır çevrelerin olmadığı anlamına gelmiyor. Fakat ciddiyetsizliğin küçük-burjuva devrimci çevrelerde giderek egemen hale geldiği gerçeğini de değiştirmiyor. Hele de başarısızlık ruh hali hezeyana yol açınca, devrimci sorumluluk açısından ciddiyet ve tutarlılık kaygısı da kalmıyor. Kimileri dergilerinde başka yazıyorlar, ama "bildirge"lerinde tam tersi bir değerlendirmenin altına da imza atabiliyorlar. Başarısızlık satır aralarında itiraf ediliyor, ama bu başarısızlığı başkalarına fatura etme kurnazlığı da elden bırakılmıyor.

'98 1 Mayıs'ı geride kaldı. Tartışmaları ise sürüyor. Ne var ki, sürdürülen tartışmaların mevcut seyri devrimci açıdan pek bir işlev taşıyor. Daha çok küçük-burjuva çevrelerin başarısızlıklarını rasyonalize etme ve bir kez daha zaaflarının üstünden atlama yönündeki geleneksel tutumlarına yeni bir gösterge oluyor.

Küçük-burjuva devrimci grup ve çevrelerin 1 Mayıs'lar'ı işçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadele günü olmaktan çok, kendilerini gösterme ve güçlerini "kanıtlama" günü olarak ele aldıkları biliniyor. Fakat özellikle son iki yıldır yanlış taktik tutumları nedeniyle tam bir başarısızlığa uğruyorlar. Bu başarısızlığın nedenlerini ideolojik-siyasal ve sınıfsal açıdan sorgulamak ve bundan devrimci sonuçlara ulaşmak yerine, küçük-burjuvazinin tipik karakteristik tepkilerini göstererek kendi dışlarına yöneliyorlar. Hummalı ajitasyonları ölçsüz ithamlar ve keyfi yakıştırmalar izliyor. Buna bizim dejenere çevreler dediğimiz, devrimci açıdan işsiz tayfanın yılda bir kez kendini gösterme kaygılarını da eklemek gerekiyor.

Elimizde bir itiraf belgesi var. Bu metin "Devrimci 1 Mayıs İçin Güç Birliği Platformu"nun İstanbul'da '98 1 Mayıs Sonuç Bildirgesi" başlığını ve DMP, DHP, ÖMP, Partizan, Direniş, Devrimci Parti Güçleri, Sterka Rızgari, Sokak imzalarını taşıyor.

"Bildirge" metni devrimci açıdan tam bir ciddiyetsizlik örneği. Bu, bu metni imzalayanların içinde ciddiye alınır çevrelerin olmadığı anlamına

gelmiyor. Fakat ciddiyetsizliğin küçük-burjuva devrimci çevrelerde giderek egemen hale geldiği gerçeğini de değiştirmiyor. Hele de başarısızlık ruh hali hezeyana yol açınca, devrimci sorumluluk açısından ciddiyet ve tutarlılık kaygısı da kalmıyor. Kimileri dergilerinde başka yazıyorlar, ama "bildirge"lerinde tam tersi bir değerlendirmenin altına da imza atabiliyorlar. Başarısızlık satır aralarında itiraf ediliyor, ama bu başarısızlığı başkalarına fatura etme kurnazlığı da elden bırakılmıyor. Daha da önemlisi, bu 1 Mayıs gösterilerinin işçi sınıfı ve emekçi kitle hareketine etkisi nedir? Hangi sonuçlara yol açmıştır? Bu soruna girmekten özenle kaçınıyor. Ama demagoji ve iftiraya gelince hayli cömert davranılıyor. Sanılıyor ki, böyle yapılsa uğradıkları hezimetin üstü örtülebilecek. Saflarındaki moral aşınma giderilebilecek. Genelkurmay'ın politikasına objektif teslimiyet anlamına gelen naiflik gözden kaçırılabilir. Samimiyetsiz bir birlikte görünme ile başarısızlığın sonuçları telafi edilebilecek.

"MGK icazetli 1 Mayıs'a boyun eğen" kim?

"Güç Birliği Platformu" (GBP) "Bildirge"lerine ajitatif bir girişle başlamışlar. Ama bu ajitasyon sıkıntılı ruh halinin dışa vurmasını engelleyemiyor. Toplam tablonun kendisine bakıldığında, GBP'nin "oluşması ile 1 Mayıs'a giden süreç üzerinde devrimci bir basınç yarattı" sözlerinin de bir inandırıcılığı kalmıyor. MGK sendikacıları şahsında uğradıkları hayal kırıklığının itirafıyla devam eden "bildirge" EMEP ve ÖDP'nin "MGK'nın icazetine ve ESK ağalarının kuyruğuna daha bir telaşla sarıldıklarını" belirttikten sonra sözü asıl meramına getiriyor. GBP'cilerin "bildirge"lerinde yazdıklarına göre, "HADEP yönetimi ve EKİM de icazetçi 1 Mayıs'a boyun eğen güçler olmuştur."

Önce bir soru: Neden HADEP değil de "HADEP yönetimi"? Bilebildiğimiz kadarıyla Kürt devrimci yurtseverleri, somut olarak PKK oluşumunuz içinde yoktu. Peki neden PKK ve HADEP değil de, yalnızca "HADEP yönetimi"? Neyse, bu bizim değil, medeni cesarettin yoksun oportünizmin sorunudur. Biz kendi sorunumuza dönelim.

Çeşitli vesilelerle sık sık tekrarlarız. "Soyut gerçek yoktur, gerçek daima somuttur"! Geleneksel küçük-burjuva harekette ezber konuşma ve keyfi suçlama bir kültürdür. "Bildirge"de ise bu kültürün en dejenere olmuş ve sorumsuzluğu teori düzeyine çıkaran yeni bir örneğini görüyoruz. Somut tartışmalardan kaçanlar, gerçek yaşamda hiçbir değeri olmayan soyut ithamlara başvurma zavallılığına sığınıyorlar.

Devletin ve MGK sendikacılarının 1 Mayıs'a ilişkin politikası nedir? 1 Mayıs'lar'ı resmi geçitlere dönüştürmek. Devrimci grupları işçi ve emekçi kitlelerden, işçi ve emekçi kitleleri devrimci gruplardan yalıtma! Böylelikle MGK sendikacıları aracılığıyla işçi-emekçi kitleleri tam denetim ve disiplin altına almak. İşçi ve emekçi kitleleri devrimci politizasyon ortamının dışında tutmak. Devrimci çevreleri ise dışarıda tutarak güçsüz bırakmak. Bir bahaneyle bu çevrelere saldırarak ezmek. Vahşeti günlerce TV'lerde göstererek hem işçi ve emekçileri terörize etmek ve hem de topluma kanıksatmak. Yığınların dışına düşmüş dar gruplara uyguladığı vahşetle güç gösterisi yapmak. Böylelikle geniş yığınlarda devletle başa çıkılamayacağı izlenimi uyandırmak, mücadele istemlerini kırmak ve moral açıdan yıkıma uğratmak.

Bu yeni bir politika mıdır? Ya da yalnızca 1 Mayıs'a özgü müdür? Elbette ki hayır! Devletin geleneksel politikasıdır bu. Son birkaç yıldır da, küçük-burjuva devrimciliğinin kitle hareketi ve mücadele anlayışı alanındaki çarpık bakışını ve tarzını da bir avantaj olarak kullanarak, belli bir başarıyla uyguluyor bu politikayı. Keskin söylemi devrimcilik sanan, sıradan insanları faşist terörle yüzyüze bırakmayı yığıtlik sayanlar acaba hiç düşünmüşler midir, kitle eylemlerinde devrimci grup ve örgütler neden kortejin en arkasına bırakılıyor? MGK sendikacıları ile işçi kahyaları üzerinden yıllardır uygulanan bu yöntemi bu ihanet şebekesine kim öğretiyor? 12 Mart Gazi katliamının yıldönümünde yaşananlar neyi gösteriyor? Gazi'de eylem olduğu gün KESK Sultanahmet'te, Makina Kalıp işçileri Camhan önünde yürüyüşe çıkıyorlardı. 8 Mart'ta Taksim'de devrimciler devletin kolluk kuvvetleriyle çatışırken Birleşik Metal'in Şişli komedisi yaşanıyor. Tüm bunlar birer tesadüf müdür? Birileri bunu reformizmin yönetimlerdeki etkinliğiyle mi izah ediyor? Keskin konuşmayı sevenler, küfrederek ciddi ciddi reformizme karşı mücadele ettiklerini sananlar tüm bunların üzerinde bir düşünsünler, bakalım ne görecekler?

Peki GBP'nin de içinde olduğu küçük-burjuva devrimciliğinin devletin bu çokyönlü düşünülmüş ve kapsamlı uygulanan politikası karşısındaki tutumu nedir? Devletin belli bir denetim kurduğu, MGK sendikacıları ve işçi kahyaları üzerinden işçi ve emekçileri tam denetim altına aldığı, sosyal-reformizmin yığınların geri bilincine dayanarak ve terör ortamının sunduğu geri duruşları bir politika zeminine çevirerek kitle hareketinin devrimci gelişmesini dizginlediği bir dönemde devrimcilik iddiasındaki bu çevreler ne öneriyorlar? Bu abluka nasıl parçalanacaktır? Bu durumda işçi sınıfı ve emekçi kitleleri bilencilendirme, onlarla buluşma ve bütünleşme, devrimci eylemini geliştirme ve yükseltme dışında bir çözüm var mıdır? Faşist saldırganlığı yığın hareketine dayanmaksızın dizginlemek mümkün müdür? "Öncü savaş"çıların sayısız kez uğradığı hezimet ve hüsrana besleyen mücadele anlayışı ve bunun ürünü taktiklerle gelinen yer belli değil midir? Bu çevrelerin bu duruma ilişkin bir değerlendirmeleri ve bunun ürünü ortaya sürdükleri bir politikaları var mıdır? Hayır! Onlar generallerin saptadığı ve tüm birimlerine uyguladığı politikaya karşı yığın hareketini geliştiren politikalar üretmek yerine, yığınları düzenin egemenliğine terkeden tutum ve davranışlarda ısrar ediyorlar. Apolitizm ürünü yaklaşımla "alternatif miting" yapalım mı yapmayalım mı? Buna "alternatif miting" mi denir yoksa "alternatif program" mı? "Alana nasıl girelim?" "Üst aratalım mı aratmayalım mı?" "Örgüt pankartı açalım mı açmayalım mı?" "En önde kim yürüyecek?" "Önderlik kimin elindeydi?" "Kim daha militan ve yürekliydi? vb. düzeysiz tartışmalar yapmayı devrimcilik sayıyorlar. İşte biz bunun için size sınıf ve kitle hareketine karşı sorumsuzsunuz; iktidar perspektifinden yoksunsunuz; işi oyuna çevirmişsiniz; ara sınıf konumuna tutkuyla bağlısınız, diyoruz. Ve bu öyle taktik bir meseledeki bir yanılmanız da değil, ideolojik-siyasal perspektiflerinizin ve sınıfsal konumunuzun dolaysız bir sonucudur.

Evet, devletin zorla yapmaya çalıştığını siz politika haline getirdiniz ve istemeden de olsa devletin istediği milderde dövüşmeye kalktınız. Sonuç mu? Sonucu *Özgür Gelecek* dergisinden okuyalım: "Devrimci ve komünist güçler, önderlik, kitleleri örgütleme ve savaşırma sorunu yaşıyor" ... "Eksik kaldılar. Fabrikalardan, semtlerden, okullardan,

işyerlerinden kitleleri örgütleyip getirmek yerine militanları ve taraftarlarıyla geldiler." ... "Bu durumun bir tarz haline gelmesi, getirilmesi oldukça tehlikelidir. Kitlelerin önemini yadsıyan ve devrimci mücadeleyi 'militan'larla sınırlayan bir tarzın meşrulaşmasının zeminini hazırlar. Bu anlamda devrimci ve komünistler 1 Mayıs ve benzeri kitle hareketlerinde militanlığı geniş kitle gücüyle birleştirmeyi bir anlayış ve tarz olarak zorlamalı, tüm değerlendirmeleri de esasta bunun üzerine yapmalıdırlar. Aksi bir yaklaşım marjinalleşmenin güçlü bir zeminini oluşturur. Devrimci ve komünist hareket 1 Mayıs '98'de kitleleri örgütleyip militanlıkla savaştırmada yetersiz kaldıkları için kendilerini sorgulamalıdırlar. Bu çok önemli ve kesinlikle üzerinden atlanmaması gereken bir noktadır" Evet! Komünistlere "icazete boyun eğen güçler" diyenler, komünist hareketin çok çok önceleri yazdıklarının doğruluğunu kabul etmek zorunda kalıyorlar. Aynı dergi, GBP'nin tutumuna ilişkin çok daha dikkate değer bir saptama yapıyor: **"Düşmanın istediği minderde kalmak ve orada dövüşmüş olmak"!** (Sayı: 118, s.3-4. Vurgu bizim.) GBP'nin politikası bundan daha veciz sözlerle anlatılabilir miydi?

Peki komünist hareket ne yapmıştır? Önderlik sorumluluğunu birkaç yüz taraftarını sevk ve idare etmek olarak gören geleneksel küçük-burjuva tarzın çıkmazını göstermiştir. Böylesi bir bakışın ve tutumun devrimci önderlik fikrini boş çıkarmak, bir oyuna çevirmek olduğunu söylemiştir. Kitle hareketinin devrimci gelişmesine karşı sorumlu davranmıştır. Devrimcileri bu sorumluluğa davet etmiştir. Sermaye düzeni ve çeteleşmiş devletin MGK sendikacıları aracılığıyla işçi ve emekçi kitleleri cendere içine alarak sıkıştırma çabasını boşa çıkarmaya çalışmıştır. İşçi ve emekçi kitlelerle buluşmanın yakıcı önemine dikkat çekmiş ve pratikte buna uygun davranmıştır. Sendikal ihanet güruhunun ve onların etkisindeki işçi kahyalarının engelleme manevralarını boşa çıkartarak 1 Mayıs alanına devrimci hava ve soluk taşımıştır. İşçi sınıfı ve emekçi kitlelerin dışında "alternatif miting mi, alternatif program mı?" oyunlarıyla kendini tatmin etmek yerine, yığınlara devrimci şiarları attırmanın devrimci işlevini gözetmiştir.

"Düşmanın istediği minderde kal"anlar saldırıya uğradığında "alandaki devrimcilerin çabası" diye sözünü ettiğiniz nedir acaba? Bu çabayı kim yürütmüştür? Bu da herhalde *Alinteri* dergisinin gözlemci olarak alanda görevlendirdiği on parmağında yüz marifet olan alan gözlemcisinin etrafı bomboş kürsüde kendi kendine attığı nutuk olsa gerek. Bu sayede de alanı "ayrıştırmış" oluyorlar! Böylelikle kürsü işgalinin bir provokasyon olmadığını, dahası kürsüyü sendika bürokratlarına bırakmadıklarını da kanıtlamış oluyorlar! Evet, aynen böyle iddia ediyor *Alinteri* yazarları. Yalanı erdem, çarpıtmayı marifet sayan bu alan görevlisi alana, Kızıl Bayrak kortejinin girdiğini de yazıyor. Bir işçi kortejinde gördüğü "30-40 kişi"lik Kızıl Bayrak okurlarını, Kızıl Bayrak korteji sanıyor. Bu cin fikirli görevli böylelikle de "Kızıl Bayrak'çılar 30-40 kişiydi" demeye getiriyor. Burjuva politikacılığı tarzı çarpıtmalardan kendince bir yarar umuyor. Bilmiyorsanız öğrenin! Komünistler bağımsız kortej oluşturmadılar. Değişik işçi-emekçi kortejleriyle alana girdiler. Birleşik Metal-İş'in değişik şubelerinde, Petrol-İş'de, DİSK Tekstil'de, aklınızın pek alamayacağı Hak-İş kortejinde, Eğitim-Sen, SES, Haber-Sen kortejlerinde devrimci ve ilerici işçi ve emekçilerle birlikte devrimci şiarları komünistler yaydılar. Komünistler öğrenci gençlik güçlerini bile bağımsız kortej halinde değil, işçi-emekçi kortejleriyle birarada yürüttüler.

Bu kirli yöntemleri kullanmayı terkedin! Biz hiçbir zaman gücümüzü abartmadık. Marifetiniz olduğu üzere 150 kişilik bir topluluğu "binlerce" diye yazmadık, bunun üzerine politika yapmadık. Gücümüz neyse odur. Asli sorunları yerine böyle yapay sorunlar üzerinden yürütülen tartışmalar mezhepleşmiş çevrelere kendini aldatma ve gerçekliğinden kaçma imkanı verebilir, ama asla devrimci bir sonuç yaratmaz. Küçük-burjuvazinin hüsrânının üstünü de örtemez. Değerlendirmelerimizi okuyanlar bilirler. Söylediğimiz

şudur: Alana devrimci bir hava taşıdık. İşçi ve emekçi yığınların belli duyarlı kesimleriyle iyi bir iletişim kurduk, devrimci şiarlarda ortaklık sağladık. Sendikal ihanet cephesi ile reformizmin kuşatmasını kırarak alanın toplam havasını değiştirmeye ise güç yetiremedik.

Şimdi "düşmanın istediği minderde kalanlar" mı icazetçi oluyorlar, yoksa gücü oranında düşmanın oyununu bozan, sendikal taşeronların inisiyatifini zorlayan ve yer yer de bunu kıran, reformist ağılamaya karşı mücadele eden ve alana devrimci soluk taşıyanlar mı? Kolayı seçmenin, devrimci sorumluluklardan kaçmanın, devletin zorla uygulamaya çalıştığı politikayı gönüllü benimsemenin adı ne zamadan beri devrimcilik oldu?

GBP'cular yalnızca düşmanın zorla uygulamak istediğini kendileri gönüllü seçerek mi yanlış yapmıştır? Hayır! Daha kötüsü, kortejlerine topladıkları kitleyi savunmasız bir biçimde düşmanın zulmüne terketmişlerdir. Böylelikle düşmana bir başka moral üstünlük imkanı daha vermişlerdir. Bu durumu *Alinteri* şu sözlerle itiraf ediyor: "Yaşlı anaların, çocukların devletin bariz saldırı hazırlığına karşı alandan güvenli bir biçimde uzaklaştırılmaması, çatışmaya hazırlıksızlığın ve gevşek ruh halinin bir göstergesi. Birçok ana polisin eline düşüyor, vahşice dayak yiyor." "Feriköy'de toplanan kitle önderlik boşluğundan ve dağınıklıktan kısa sürede sokak aralarında eridi." (EKK *Alinteri*, sayı: 17, s.2)

Özgür Gelecek dergisi ise daha açık yürekli davranıyor: "İç disiplinsizlikler bakımından yaşanan zaaflar düşmanın saldırıları sırasında da kendini hissettirmiştir. Her grup veya birey kendi başının çaresine bakmak zorunda kalmıştır" "Düşmanın saldırısına militanlar değil, kitleler maruz kalmıştır. Bu durum kitle üzerinde olumsuz bir etki yaratmıştır." (Sayı: 118, s.4)

GBP'cular, bu ağır hezimetlerinin, bu sorumsuzluklarının, düşmana moral üstünlük veren ve kitlelerin mücadele istemlerini kıran bu çocukluklarının üzerine durup düşüneceklerine, devrimci taktiklerinin doğruluğu pratik tarafından kanıtlanmış komünist harekete çamur atmayı marifet sayıyorlar. Devrimci önderliğin gereklerine ve sorumluluklarına sırt çevirenler ne yapıyor? Saldırı karşısında kimin daha fazla militan davrandığını tartışıyorlar. 3-5 molotofla nasıl ileri atıldıklarını yazıyorlar. Kendilerini kandırmaktan öte bir yararı olamayacak olan "Piyalepaşa'daki kısmi çatışmalardan Okmeydanı'ndaki barikatlara dek her karşı koyuşa" kimin daha fazla önderlik ettiği üzerine didişiyorlar (*Atılım* ve *Alinteri*). Hani şu "Okmeydanı'nda barikatları ve kitlesel karşı koyuşu örgütleme çabaları, genel ruh hali nedeniyle sonuç alıcı olmamıştır" (*Alinteri*) denilen girişime kimin daha fazla önderlik ettiği, kimin daha "militan bir duruş" sergilediği üzerine ciddi ciddi bir tartışma yürütüyorlar. Bu çocuklaşarak işi oyuna dökmektir. Ve bunu kendilerine 30 yılın geleneği, öncü parti diyenler yapıyorlar.

Bu hezimetli yaşayanlar bir de kalkıp "bildirge"lerinde "PKK, DHKP-C ve EKİM, Piyalepaşa'da Güç Birliği'nin yarattığı meşruluk ortamında ve devrimci basıncıyla pankart ve bayraklarını aç" tılar demezler mi? Bir de kalkıp bu hezimetin adını "kızıl 1 Mayıs" olarak koymazlar mı?

"DİSK ağaları"na bağlanan umutlar ve gerçeğe çarparak kırılan hayaller

"Bildirge"ciler yazıyorlar: "29 ve 30 Nisan'da tertip komitesinde yer alan DİSK ağaları ile yaptığımız görüşmelerde, ağalar, alanda üst arama noktasında polis yığınağı ve çevik kuvvet bulundurulmayacağı, 'herkes' alana girmeden mitingin kesinlikle başlatılmayacağı, vb. vb. konusunda yemin billah ederek, teminat üstüne teminat ver" diler. Ve güya DİSK ağalarını "böylesine telaşlandırın" ve bu teminatı vermeye zorlayan ise "Güç Birliği'nin işçi tabanında yarattığı etkiyi" miş! "Güç Birliği'nin işçi tabanında yarattığı etki" gibi üfürmeleri şimdilik bir yana bırakalım. Aktardığımız bu sözler politik bakımdan naifliğin bir göstergesi, MGK sendikacılığı

ve devletin politikaları konusunda gerçeklere yabancılığın bir kanıtıdır. Siz arama barikatları kitlelerin militan gücüyle dağıtılıp bir yana atılmadan, polis denetimi militan kitle eylemliliğiyle dağıtılmadan, devletin sendikacıların isteğiyle arama barikatını kaldıracılabileceğine nasıl ciddi ciddi inanabilirsiniz? Siz DİSK ağalarının söylediklerine güvenerek alana kolay girebileceğinizi nasıl düşünebilirsiniz? Siz sendikal çetelerin alana girişinize kadar mitingi başlatmayacağına nasıl emin olabilirsiniz? Ama böyle olmalı ki, derin bir hayal kırıklığının ürünü o sözleri yazabiliyorsunuz. Bir de kalkıp devrimci önderlik iddiasında bulunuyorsunuz. Politik öngörülerinizle övünüyorsunuz. Ayrıştırıcı "bir kuvvet" olduğunuzu iddia edebiliyorsunuz. Siz daha basit demagojik söylemlerin pratikteki anlamını bile bilmiyorsunuz. Basit bir manevrayla nasıl da kandırıldığınızı farkına bile varamıyorsunuz. Siz siz olun bu kadar iddialı laflar etmeyin. Sonra böyle altında kıvranırsınız. Yenilgiyi izah etme telaşı size olmadık şeyler söyler, ama bir santim bile ileri götürmez.

Bu aynı sendikal bürokrasi değil midir yıllardır işçi hareketini cendere içinde tutan? Bunlar değil midir söze gelince mangalda kül bırakmayan, ama icraata gelince her türlü dümeni çevirerek işçi kitlelerini aldatıp oyalayan, ESK ihanetini sınıfa dayatan?

"98 1 Mayısı sendika ağalarının TUSİAD ve MGK ile basit bir işbirliği ve satışçılıktan öte, açıkça TUSİAD-MGK devlet politikalarının bir aleti haline geldiğini göstermiştir." Bu apaçık gerçek '98 1 Mayısı'nda mı ortaya çıkmıştır? Bu dilinize doladığınız "ESK ağalığı", yıllardır gevelenen "çağdaş sendikacılık" ne anlama geliyor? Özelleştirme, taşeronlaştırma ve sendikasıztırmalara karşı alınan tutumlar, satışa getirilen sözleşmeler, ikide bir yapılan hava boşaltma eylemleri neyi ifade ediyor? 1000 operasyon, 3 bin cinayet alenen itiraf edilirken, kardeş Kürt halkı boğazlanırken, Kürdistan viraneye çevrilirken, sömürgeci devlet süre avını sürdürürken, zindanlar nazi kamplarına çevrilirken, 12 devrimci ölüm orucunda can verirken, sistematik işkenceler sürerken, çete üyeleri bir bir aklanırken, generaller emir komuta ile toplumun yaşamını zaptu-rapt altına alırken vb., tüm bu süreçte sendikal çetelerin onayı ve desteği "basit bir işbirliği ve satışçılık" mıydı?

Bu GBP'nin işçi tabanındaki etkisine ne oldu? Hani "daha da önemlisi, Güç Birliği'nin öncü sınıf ve kitle dinamikleri üzerindeki bizzat alanda yarattığı devrimci etki"nin olguları nelerdir? Hangi fabrika, işçi ya da sendika korteji "alternatif kürsü"nün etrafında toplanmış ya da sizin deyiminizle "devrimci 1 Mayıs'ın" yanında tutum almıştır? Herhalde kimi çevrelerin yan örgütlenmeleri olan sendikal yapılanmalar komedisi kastedilmiyor. İşçi sınıfının devrimci sendikal önderliğinin silahlı mücadele düzeyine yükselişinin somutu olan "Devrimci Sendikal Birlik" (DSB) olmasın bunlar. Ya da DAB-SEN? Hani devrimcilik sözkonusu olduğunda tümüyle işsiz olan bir çevrenin açtığı "işsizler dükkânı"!

Kuşkusuz bu ülkede devrimci demokrasinin etkisi altında olan sendika yönetimleri ve bunların etkilediği işçi kesimleri de var. Peki bu kesimler 1 Mayıs'ta ne yaptılar? Limter-İş, Tuzla Deri, Belediye-İş'in bazı şubeleri? Düşünün ki bunlardan bazıları 1 Mayıs öncesinde GBP'nin üyelerinden biriyle (Partizan) ortak bir çağrı yapmıştı. Tuzla Deri, Belediye-İş'in 1 ve 2 No'lu Şubeleri ve İtfaiye Şubesi gibi. Ama bu sendikal mevziler GBP'ye göre "icazetli" olan alanı seçtiler. Peki neden bunlar devrimcilerin alana girmesi için tutum almaktan vazgeçtiler? Ya da daha uygun bir soru: Bu sendikal mevziler neden mevzisi oldukları akımlarla aynı tutumu alıp aynı katılım yolunu seçmediler? Kim bilir, belki de bunu "içeride güç konumlandırma" taktiği olarak sunarsınız!

"Bildirge"nin sıraladığı kırıntıların yanında apaçık ortada duran bu olgular geçiştiriliyor. Zira bu ortaya konulsa, GBP'nin sınıfa ve alana etkisi bir yana kendi kitlelerine bile söz geçiremediği açığa çıkacak, alanı "ayrıştırmak" şöyle dursun kendi çözülüşü ortaya dökülecektir.

(Devam edecek...)

Partili kimliği kavga alanlarında var

Dar ve sınırlı
küçük-burjuva
bakışacısının

tüm izlerini silmeliyiz.

Sınıf kitlelerinin içine
dalmalı. kendimizi orada
varetmeli.

öncülük yeteneğimizi
orada sınamalıyız. Bunun
ötesinde kimin korteji kaç

kişiydi vb. tartışmalar

yalnızca iç motivasyona

yöneliktir. “Ne olursa olsun

örgüt pankartımızı açalım

ve kortejimizi oluşturalım”

anlayışı döneme ilişkin

görev ve sorumlulukları

gözetememenin yanısıra.

bugünkü koşullarda siyasi

polisin de işini

kolaylaştırmaktadır.

Kuşkusuz bu örgüt korteji

oluşturmayı ve pankart

acmayı tümüyle reddetmek

anlamına gelmiyor.

Dönemin ihtiyaçlarını ve

koşullarını değerlendirmeyi

ve önlemleri titizlikle

almayı gerektiriyor.

Her yıl olduğu gibi bu bahar da düzene muhalif değişik toplumsal kesimlerde bir hareketlilik ve canlanma yaşanıyor. 8 Mart, 12 Mart, 16 Mart, 21 Mart, 1 Mayıs, 15-16 Haziran, 2 Temmuz gibi işçi sınıfı ve emekçi halklar için tarihsel anlamı ve önemi büyük bu kavga günleri kimi yıllarda topluşözleşme dönemi hareketlilikleri ile de birleşmekte, bahar süreci daha yaygın bir hareketliliğe sahne olmaktadır. İşçi sınıfı ve emekçi halkların ağır bedeller ödeyerek bugüne taşıdıkları bu kavga günlerinin bugün de politik anlamları üzerinden sahipleniliyor olması sermaye devletini tedirgin etmektedir. Onun bu haklı korkusunu derinleştirmenin olanaklarına düne göre daha fazla sahibiz.

4-5 Mart'ta kamu emekçilerinin militan ve kararlı eylemliliklerinin ardından 8 Mart, 12 Mart, 16 Mart ve 21 Mart Newroz kutlamaları düzene

muhalif değişik toplumsal kesimleri militan bir ruhla kavga alanlarında buluşturdu. Gerek kitlesellik gerekse militanlık ve kararlılık yönüyle yeni bir sürecin önemli işaretlerini verdi. Bu sürecin kayda değer diğer bir gelişmesi ise, bugüne kadar PKK'nin “barış” ve “siyasi çözüm” politikasıyla sersemletilmiş Kürt emekçi kitlelerinin ortaya koyduğu tutumdur. “Siyasi çözüm”e endeksli kısır ve sonuçsuz politikalara rağmen, Kürt emekçileri, 8 Mart ve 21 Mart kutlamalarında militan ve düzen karşıtı bir duruş sergilediler.

Sınıf hareketindeki genel durgunluk hala sürmekle birlikte, öteden beri süregelen mevzi direnişler, enerji işkolunda özelleştirmeye karşı eylemler ve yeni dönemde kimi sektörlerde tıkanan topluşözleşme görüşmeleri, işçi sınıfı cephesinde de yeni bir çıkışın imkanlarını ortaya koymaktadır.

Yeni döneme patlama dinamikleri her geçen gün biriken bir sınıf ve kitle hareketi potansiyeliyle giriyoruz. Bu devrimci bir 1 Mayıs için büyük bir olanak demektir. Herşeyden önce sermaye devleti iktisadi ve siyasi olarak esneme olanaklarını tüketmiş bulunmaktadır. Emekçi kitlelerin karşısına çıplak bir sömürü ve zor aygıtı olarak çıkmaktadır. Kullandığı dalgakıran silahları ise giderek yıpranmaktadır. Ama, devrimci hareket tarafından alternatif politika ve taktiklerle karşılanmadığı oranda, sendika bürokrasisi ve reformizm devreye sokulmaktadır. Düzen yeni dönemde gelişen sınıf ve kitle hareketini bu klasik silahıyla etkisizleştirmeye çalışıyor ve çalışacaktır.

Önce MGK tarafından koparılan “irtica” fırtınası, ardından “darbe” ve “ara rejim” tartışmaları, yalnızca dinsel gericiliği düzen sınırlarına çekip ehlileştirmeyi değil, çok daha önemlisi, düzen için büyük bir tehlike olan toplumsal mücadele dinamiklerini boğmayı, başaramadığı koşullarda sendika bürokrasisi ve reformizm eliyle dizginleyip düzen dışı kanallara akmasını engellemeyi hedefliyor. MGK direktifiyle oluşturulan “beşli çete”nin üstlendiği misyon biliniyor. “İrticai faaliyetlere karşı alınması gereken önlemler” paketini uygulaması koşuluyla, işçi sınıfı ve emekçi kitlelere yönelik en azgın bir saldırı hükümetine açık desteğini sunan hain sendika bürokratları “toplumsal barış ve uzlaşma” nutuklarıyla işçi sınıfını hareketsiz kılmak için ellerinden geleni yapıyorlar. Bu gerici gurunun

görevi tabii ki sadece şeriat karşıtlığı değildir. Hedef, “beşli çete”nin bildirisinde de yer aldığı gibi her türlü devrimci faaliyet ve örgütlenmedir. Esas tecrit etmeye çalıştıkları devrimci güçlerdir.

Öte yandan devletin devrimci yapılara yönelik operasyonlarının ardı arkası kesilmezken, sosyal-reformist örgüt ve akımlara bilinçli bir tarzda yol açılmaya çalışılmaktadır. Gelişecek kitle hareketinin önünü tutacak, onu geriye çekecek sosyal-reformist barikata bu yolla da güç verilmektedir.

Ne var ki, devrimci demokrasi bu sürece, gelişmekte olan kitle hareketine devrimci politika ve taktiklerle yön vermek yerine, eski hastalıkları ile giriyor. 8 Mart, 12 Mart, 21 Mart eylemlilikleri üzerinden baktığımızda, aynı temel (ideolojik) zaaftan kaynaklanan üç ayrı yönelim görüyoruz. Bu, ya DHKP-C gibi reformizmle utangaçça dirsek teması ve kitle kuyrukçuluğu; ya MLKP gibi ideolojik omurgasızlığından dolayı sık sık nükseden “güç ve eylem birliği”, “dostluk ve dayanışma” hastalığıyla ulusal hareketin barış politikalarının yedeğine düşmek; ya da TİKB gibi sözde “militanlık” adına sınıf ve kitle hareketinden kopuk kendi varlık mücadelesini verme çabasıdır.

Oysa gerek sendika bürokrasisinin gerekse reformizmin dalgakıran rolü, bugün daha farklı boyutlarda bir mücadele ve taktik politikalarla karşı koyuşu zorunlu kılmaktadır. Aksi durumda ‘97 1 Mayıs’ındaki akıbet kaçınılmaz olacaktır.

Sürece işçi sınıfının dönemsel ve tarihsel çıkarlarını esas alan politika ve taktiklerle yüklenmeliyiz

Sermaye devletinin işçi sınıfı ve emekçi yığınları teslim almaya ve ehlileştirmeye yönelik klasik ama bir o kadar da etkili bir silahı olan reformizm ve sendika bürokrasisine karşı mücadele nasıl verilecektir? Yanıtı kuşkusuz “kitleleri militan bir eylem çizgisinde savaştırmak ve devrimci öncüsüyle buluşturmak” olacaktır. Fakat bu kadarını söylemek yeterli değildir. Sorun sınıf kitlelerinin hangi politika, taktik ve siyasi çalışmayla militan eylem çizgisine çekileceği ve devrimci öncüsüyle buluşturulacağıdır.

Devrimci-demokrat akımların kitle eylemlerinden sonra yaptıkları değerlendirmelere baktığımızda, reformizm ve sendika bürokrasisinin dalgakıran rolüne özel vurgular

yapıldığını görürüz. Buna rağmen her kitle eyleminde kendi dar örgüt propagandası kaygısıyla aktivite gösterirler. Her defasında sınıf-kitle eyleminde yalıtık bir pozisyona düşer ve bu durumdan hiçbir rahatsızlık duymazlar. Eylem alanlarında sendika bürokrasisi ve reformistlerin işçi ve emekçi kitleler üzerindeki denetimi onlar için pratik bir tutumun değil yalnızca değerlendirmelerin konusudur. Son derece temel önem taşıyan bu sorun tartışılacağına kimin kaç pankart açtığı, kimin kortejinin kaç kişi olduğu “ilginç” rakamlarla (bizzat saymanlığı yapılarak) verilir ve bu rakamlar üzerine fırtınalar koparılır.

Komünistler siyasal yaşama adım attıkları ilk günden bu yana, sınıf ve kitlelerden kopuk ama onun adına savaşma anlayışını mahkum ettiler. Öncünün rolünün savaşmak kadar savaştırmak olduğuna özel bir dikkat çektiler. Kitle eylemlerine bu temel perspektifle yaklaştılar, duruşlarını bu kaygı ile belirlediler. Bazı mahalli örgütlerimizin bu temel perspektifi özümseyemeyerek saptıklarında ise, olumsuz sonuçları fazlasıyla görüldü. Bugün nasıl bir taktik politika izleyeceğimize ışık tutması bakımından bir ilde yaşanan bir deneyim üzerinde durmakta fayda var. Bu, komünistlerin ‘96 1 Mayıs’ındaki Ankara pratiğidir.

1 Mayıs’a ilişkin planlama gerçekte şöyledir: Tüm örgütlü ilişkiler çalıştıkları işyerlerinde işçilerle tartışacak, konuşacak, 1 Mayıs’a ilişkin pankartlarını hazırlayacak ve kendi işkolları ve sendikalarının yürüyüş kortejine katılacaklardı. Bu karar doğrultusunda OSTİM İşçileri, Sosyalist Metal İşçileri, Sosyalist Tekstil İşçileri, Emekçi Mamak Halkı imzalı pankartların yanısıra gençlik, açık alan ve örgüt imzalı pankartlar hazırlandı ve her birim kendi kortejinde yerini aldı. Ne yazık ki bu durum kısa sürdü. EKİM pankartı açılınca, değişik kortejlerden katılan yoldaşlarımız pankartlarını birilerinin eline tutuşturarak EKİM pankartının arkasına geldiler. Sonuçta, alana girildikten belli bir süre sonra, gençlik ve açık alan dahil tüm komünistler EKİM pankartı arkasında toplandılar.

Sonuç ne oldu? En kalabalık devrimci kortejin 150 kişiyi aşmadığı Ankara’da bizim örgüt pankartımızın arkasında 100 kişilik bir örgütlü kitlenin disiplinli duruşu, örgüt pankartını asarken yakalanan iki yoldaşımızın sivil polisler dövülerek geri alınması kuşkusuz bizim adımıza olumluydu ve moral motivasyon

etmenin zamanıdır!

sağladı. Ancak bizim asıl ihtiyacımız ve görevimiz bu değildi. Biz ancak sınıf kitleleri içerisinde kendimizi varedebilir ve buradaki etkinliğimizle moral motivasyon sağlayabilirdik. Yoldaşlarımızın terkederek geldikleri yer tam da burasıydı. Sınıf kitleleri reformizm ve sendika bürokrasisine terkedilmişti. Belki kortejimizde yükselen kimi sloganlar sınıf kitleleri içerisinde yankı bulmuştu, ama bu reformizm ve sendika bürokrasisinin etkisini kırmaya yetmiyor. Örneğin İstanbul 1 Mayıs kutlamalarına ilişkin katliam haberleri geldiğinde sendika ağaları ve reformistlerin “Aman taşkınlığa mahal vermeyelim” çağrıları, tüm alana “Katil devlet, katil polis!”, “Katil devlet, yıkacağız elbet!” vb. sloganlar yayılarak boşa çıkarılabilirdi. Ama yapamadık. Sloganlarımızı yalnızca çevremizdeki birkaç politik çevreyle ortaklaştırabildik. Çünkü yoldaşlarımız sınıf içindeki mevzilerini terketmişlerdi. Sloganlarımız reformizm ve sendika ağalarının oluşturduğu sete çarpıp geri dönüyordu. Oysa biz sözkonusu işkollarındaki yerlerimizi korusaydık, orada aynı işyerinde çalışanlar olarak çok rahat içeriden müdahale edebilir, reformizm ve sendika ağalarını tecrit edebilirdik. Değişik işkolları için hazırlanmış pankartlarımızda yazılı olan “Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!”, “Kahrolsun kapitalizm, yaşasın sosyalizm!”, “Kahrolsun sömürgecilik, Kürt halkına özgürlük!” gibi sloganlarımızı güncel sloganlarla birleştirerek tüm alana yayabilirdik. Kitleye öncülük ve dönüştürücülük budur. Savaşırma sanatı budur. Bu yapılamadığı sürece, niyet ne olursa olsun, çokça eleştirdiğin küçük-burjuva devrimciliğinin pratiği kaçınılmaz olur. 15 bin kişilik bir kitle içerisinde 100 kişilik bir grup olarak en radikal sloganları atarsın, örgüt pankartı açarsın, ama sesini ancak yanındaki diğer sol gruplara duyurursun. Tam bir iç deşifreye neden olan bu durum polisin işini de bir hayli kolaylaştırır. Kameraya alınan kortejlerden tek tek insanlar tespit edilir.

Yoldaşlarımızın kendi işyeri kortejlerinden koparak örgüt pankartımızın arkasına gelmeleri sınıf bakış açısındaki zayıflığın önemli bir göstergesidir. Bulunduğumuz kortej devrimci bir çizgide yönlendirmek yerine birkaç işçi alıp kortejimize getiriyorsak, bunu da örgütçülüğümüzün kanıtı olarak görüyorsak, burada sınıf perspektifi yoktur. Bulunduğu mevziden sınıf kitlesinin önemli bir kesimini 1 Mayıs'ın anlam ve önemine uygun bir bilinçle harekete geçirmek yerine, “acaba bizim örgüt kortejimizde kaç işçi var?” sorunuyla meşgul dar bir bakışır bu.

Sınıf bakış açısı küçük dünyalara

hapsolmaz. Küçük dünyaları büyük dünyalara adayan ve onun içinde anlamlandıran bir iktidar perspektifi demektir. Eğer biz 1 Mayıs gibi tarihsel anlamı ve içeriği ile devrimci olan bir günde ya da herhangi bir kitle eyleminde, işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin değişik bölükleri içerisinde kendi perspektifimizle konumlanmışsak, orada devrimci politika ve pratiğimizle kendimizi varedabiliyorsak, kitleleri perspektiflerimiz doğrultusunda harekete geçirebiliyor, kendi sınıf bakış açımızın ürünü sloganlarımızı haykırmalarını sağlayabiliyorsak, biz zaten herkes tarafından farkediliriz. Bu noktada örgüt kortejimizin sınırlı sayıda insandan oluşması, örgüt imzalı pankartımızın öne çıkmamış olması, bizde neden iç huzursuzluğu yaratsın ki? Bizim amacımız medyatik bir örgüt propagandası yapmak mıdır? Kaldı ki, bildirilerimiz, broşürlerimiz, politik yayın organımız, pullarımız, duvar yazıları ve afişlerimizle propagandamızı zaten yapıyoruz. Gerisi kitleleri kendi perspektiflerimizle donatmak ve savaştırmaktır. Bu da ancak sınıf içinde mevzilenme ve içeriden müdahale ile mümkündür.

Bugün bize gerekli olan budur. Dar ve sınırlı küçük-burjuva bakış açısının tüm izlerini silmeliyiz. Sınıf kitlelerinin içine dalmalı, kendimizi orada varetmeli, öncülük yeteneğimizi orada sınamalıyız. Bunun ötesinde kimin kortejini kaç kişiydi vb. tartışmalar yalnızca iç motivasyona yöneliktir. “Ne olursa olsun örgüt pankartımızı açalım ve kortejimizi oluşturalım” anlayışı döneme ilişkin görev ve sorumlulukları gözetememenin yanı sıra, bugünkü koşullarda siyasi polisin de işini kolaylaştırmaktadır. Neden siyasi polis her 1 Mayıs'tan sonra örgütlere karşı operasyonlar başlatıyor ve oldukça isabetli unsurları hedef alıyor? Çünkü, özellikle kimi illerde, kortejler birkaç yüz kişiyle ifade ediliyor. Siyasi polis bunları kameraya alıyor, üzerinde çalışıyor, bir yerden ipin ucunu yakalayıp arkasını getiriyor. Kuşkusuz bu örgüt kortejini oluşturmayı ve pankart açmayı tümüyle reddetmek anlamına gelmiyor. Dönemin ihtiyaçlarını ve koşullarını değerlendirmeyi ve önlemleri titizlikle almayı gerektiriyor.

Partili kimliği sınıf içerisinde sinamanın bir yönü de bu 1 Mayıs'ta sınıfa müdahalenin tarzı ve gücüdür. Süreç bu kimliği her alanda varetmenin ve sinamanın olanakları ile doludur. Bu olanakları sınıfın tarihsel çıkarları perspektifiyle değerlendireceğiz ve kazanacağız!

**EKİM davası tutukluları
Ankara Cezaevi**

1 Mayıs ve sendikal ihanet

Sendika ağaları 1 Mayıs öncesinde sessizlik fesadını son günlere kadar korudular. Bilinen devrimci-ilerici sendikaların dışındakiler neredeyse son haftaya kadar 1 Mayıs'ı gündemlerine bile almadılar. Tek tek sendikaların ve konfederasyonların afiş, bildiri vb. çalışmaları ise son günlerde ve çok sınırlı düzeyde gerçekleşti. (Birkaç devrimci sendikayı bunun dışında tutuyoruz) Bu hainler her zaman olduğu gibi alana işçi kitlelerini taşımak için hiçbir şey yapmadılar. İşçi sınıfının sermayenin en yoğun saldırıları ile yüzyüze kaldığı bir dönemde, 1 Mayıs'ı “demokrasi” söylevleri ile geçiştirerek bir kez daha sermayeye hizmette üzerlerine düşeni yerine getirdiler.

Bugün işçi sınıfının halihazırdaki tek örgütlülüğünün sendikalar olması nedeniyle bu bürokratlar izledikleri ihanet çizgisine rağmen sınıf üzerindeki denetimlerini sürdürmeyi başarabiliyorlar. 1 Mayıs'taki işçi katılımının düzeyi ve sınıfın alandaki duruşunun zayıflığı ve coşkusuzluğu bununla doğrudan bağlantılıdır.

Ancak sınıf tabanında sendika bürokrasisine karşı büyüyen bir tepki ve hoşnutsuzluk vardır. 1 Mayıs sonrasında sendika bürokrasisine ilişkin olarak bir Makina Kalıp işçisi şunları söylemektedir: *“Ağalar kürsüden sadece kendileri konuştu. İşçi sınıfının geneli için çok büyük önem taşıyan grevimizi ise sadece grevci arkadaşlarımız da aramızda diyerek geçiştirdiler. Madem işçinin birlik, mücadele, dayanışma günüyse 1 Mayıs, neden kürsüden bir tek işçi dahi konuşturulmadı. Bir arkadaşımız çıkıp grevimizin öneminden birkaç cümleyle bahsedebilirdi. Zaten mitingi olabildiğince kısa tutup saldırı haberi de gelince apar topar bitirdiler.”*

“Ama bu ihaneti yerlebir etmek sizin elinizde değil mi?” sorusunu ise bir başka Makina Kalıp işçisi şöyle yanıtlamaktadır: *“Öyle bir sistem kurmuşlar ki adamlar, birşey yapmak çok zor.”*

Makina Kalıp işçilerinin söyledikleri tekil bir örnek değildir. İşçi sınıfının önemli bir bölümünde sendika bürokrasisine karşı birikmiş bir tepki var. Fakat bu tepki örgütsüzdür, dolayısıyla müdahaleci bir güç olmaktan uzaktır. Örneğin Birleşik Metal-İş'in bir şube başkanı da “gönül isterdi ki 1 Mayıs'ta genel grev ilan edilsin” diyebilmektedir. İleri talepleri olan sendika şube başkanı da, öncü işçiler de, tabandaki tepkili işçiler de bir müdahale gücü ortaya koyamaktadırlar. Bu durum sınıf hareketinin bugünkü durgunluğuyla ve sosyalist hareketle buluşamamasıyla doğrudan bağlantılıdır. Bu tablo doğal olarak 1 Mayıs alanına da yansımıştır.

Sendika bürokrasisinin ve reformizmin sınıf kitleleri üzerindeki denetiminin kırılmasının taşıdığı önemi sürekli vurgulayan komünist hareket pratik politikalarını da buna uygun bir biçimde belirlemektedir. Reformizme karşı mücadele karşılığını bulmaya başlamıştır. Sendika bürokrasisi ise, parti adımımızı güçlendirdikçe daha çok sıkışma yaşayacaktır. Bu 1 Mayıs'ta bu doğrultuda anlamlı bir ilk adım atılmıştır.

İşçi kitleleriyle birlikte 1 Mayıs'ı devrimcileştirme çabamız alandaki havayı kırmaya yetmese de, devrimci müdahalemiz belli bir karşılık buldu. Katılımımız sendika bürokrasisi üzerinde önemli bir etki yarattı. Örneğin DİSK-Tekstil katılımımızı engellemek için elinden geleni yaptı, ama işçi kitleleriyle buluşmamızı engelleyemedi. Sendika ağalarının kürsü hakimiyetini kırmak noktasında komünist hareketin taraftarı işçiler, içinde yer aldıkları sendika ve fabrika kortejlerinden önemli bir muhalefet merkezi oluşturdular. Özellikle “Kahrolsun sendika ağaları!” “Bürokratlar defolsun sendikalar bizimdir!” “ESK'ya hayır!” “ESK sınıfa ihanettir!” ve “Çözüm devrimde, kurtuluş sosyalizmde!” sloganları alanda yaygınlaştırıldı.

Alandaki duruşumuz ve devrimci müdahalemiz sendika ağalarını epeyce rahatsız etti. Pankartlarımızın bulunduğu yerler kürsüden hedef gösterildi.

Komünist hareketin 1 Mayıs politikası ve pratiği parti iddiasında önemli bir dönemeci işaretlemektedir. Bu politik hat daha da güçlendirilecek ve sendikal bürokrasinin korkusu büyütülecektir.

Şimdi tüm öncü, ileri işçilerin önünde duran görev bu bilinçle ve sınıfa karşı sınıf perspektifiyle komünist parti saflarında örgütlenmektir.

Bir "görevli teorisyen" in demokrasi

Demokrasi ve devrim sorun

Kendi tarihsel evrimi Türkiye'yi bugün nesnel karakteriyle ancak sosyalist olabilecek bir devrim aşamasıyla yüzyüze bırakmışsa, bu tarihsel durumda, burjuva demokratik devrim varsayımına davalı programlar, nesnel mantıkları yönünden, mevcut düzenin içine sığan, mevcut burjuva toplumunu kendi temelleri üzerinde demokratikleştirme anlamına gelen programlar olurlar.

Devrimci demokrat akımların durmadan liberalizm üretmesinin, '70'li yılların en önemli devrimci akımlarının uygun koşulları doğduğunda çok da zorlanmadan "Avrupa'daki türden bir burjuva demokrasisi" çizgisine kaymasının, bugünkü EMEP'in temel sınıf ilişkilerinde hiçbir değişim öngörmeyen güllük-gülistanlık bir "Demokratik Türkiye" tablosunu bir program olarak ortaya koymasının gerisinde, ideolojik açıdan tüm bunların gerisinde hep o "ucube" devrim anlayışı ve programı var. Böyle bir anlayış ve programda ısrar, iç ve dış gelişmelerin etkisi altında, zamanla TDKP, Devrimci Yol, Kurtuluş vb. türden devrimci kimliklerin eriyip tükenmesine ve yerlerini EMEP, ÖDP vb. türden "ucubeler"e bırakmasına yolaçar.

Devrim sorununda belirsiz olanlar demokrasi sorununda açık olabilirler mi?

Konuya Türkiye'de "sosyalist devrimle çatıştığı" gerekçesiyle siyasal özgürlükler mücadelesine karşı çıkanlar olduğunu iddia ederek giren, böylesine ciddiyetsiz bir iddiayı bugünün Türkiye'si üzerinden somutlamak olanağı olmadığı için de bu işi yüzyılın başındaki Rusya üzerinden ortaya koyma yoluna giden, böylece sorunun özünden ve gerçek ayrılık noktalarından kaçan *Emek* yazarı, yalnızca birkaç paragraf sonra bu kez şunları söylüyor: "*Sorun, siyasal demokrasi taleplerinin ileri sürülüp sürülmemesi değil, bu taleplerin hangi bakış açısıyla ileri sürüleceğidir.*" İyi ama eğer sorun gerçekten buyusa emperyalist-ekonomistlerin bu tartışmada ne işi var? Saf ve genelleştirilmiş şekliyle emperyalist-ekonomizm,

siyasal özgürlükler uğruna mücadelenin ilke olarak reddidir. Emperyalist-ekonomist mantığa göre; emperyalizm iktisadi alanda mutlak biçimde egemen olduğu için demokratik siyasal istemlerin kapitalizm koşulları altında elde edilmesi "imkansız"dır; sosyalizm koşullarında ise her türlü baskı ve eşitsizliğin iktisadi temelleri zaten ortadan kaldırılmış olacağı için bu tür istemler ileri sürmek artık "gereksiz"dır. Böyle bir eğilimi bugünün Türkiye'sinde demokrasi sorununun ele alınışına ilişkin tartışmaların içine sıkıştırmaya kalkmanın gerisinde, göstermiş bulunduğumuz gibi, sorunun özünden ve esasından, devrimci bakış açısıyla reformist bakış açısı arasındaki gerçek ayrılık ve çatışma noktalarından kaçmak gibi çok bilinçli bir tutum var. Demokrasi sorunu üzerine tartışılırken, bugünün Türkiye'sinde olmayan bir emperyalist-ekonomizm icad etmek, ama bugünün Türkiye'sinde solun büyük bir bölümüne damgasını vuran liberal-kautskist eğilimden tek kelimeyle olsun söz etmemek, bunun ne denli bilinçli bir tutum olduğunun bir başka göstergesidir.

Sorun eğer gerçekten "*siyasal demokrasi taleplerinin ileri sürülüp sürülmemesi değil*" de "*bu taleplerin hangi bakış açısıyla ileri sürüleceği*" ise, bu durumda emperyalist-ekonomizm denilen eğilim burada kendiliğinden tartışma dışına çıkıyor ve geriye her gerçek devrimcinin çok iyi bildiği o iki temel eğilim kalıyor. Demokratik siyasal haklar uğruna mücadelenin devrimci marksist ele alınışı ile liberal kautskist ele alınışında ifadesini bulan o iki temel eğilim.

Devrimci marksist eğilim; siyasal demokrasi uğruna mücadeleyi proleter devrim mücadelesi içerisinde, mevcut burjuva sınıf egemenliğini yıkmaya ve proletaryanın devrimci sınıf iktidarını kurma genel perspektifi içinde ele alır. Kapitalist bir ülkede, tüm temel demokratik haklar uğruna mücadeleyi şaşmaz bir biçimde sosyalist devrime bağlar. Demokratik siyasal istemlerin reformistçe değil fakat sıkı sıkıya devrimci bir biçimde formüle edilebilmesinin ve bunlar uğruna mücadelenin gerçekten devrimci bir çizgide sürdürülebilmesinin ancak bununla olanaklı olacağını bilir.

Oysa bunun tersine olarak, liberal-kautskist eğilim, siyasal demokrasi uğruna mücadeleyi sosyalist devrime bağlamaz. Onu kendi içinde, kendi başına, burjuva toplumu kendi temelleri üzerinde demokratikleştirme mücadelesi olarak ele alır. Tek tek alındıklarında her bir demokratik siyasal istemin kapitalizm koşullarında elde edilebilir olduğuna ilişkin temel teorik gerçeği, bu istemleri reformcu bir tarzda, demokratik bir burjuva devlet düzeni hedefine göre formüle etmenin dayanağı olarak kullanır. Özetle bu bir demokratik devlet/demokratik kapitalizm perspektifi ve programıdır.

EMEP'in "demokratik devlet", "demokratik ordu", "demokratik anayasa", "Kürt sorununa anayasal demokratik çözüm" vb. istemlerinde ifadesini bulan "Demokratik Türkiye" programı, ideolojik özü ve tüm mantığı bakımından, demokrasi sorununun işte tamı

tamına böyle bir reformist-kautskist ele alınışının bir ifadesidir. "Demokratik Türkiye" tanımı içinde sıralanan bu türden taleplere tek tek bakıldığında, bunların bir-iki istisnaıyla TÜSİAD'ın "demokratikleşme paketi"nin biraz daha sol bir dille yeniden formüle edilmesinden başka bir şey olmadığı görülür. EMEP'in demokrasi paketine ilişkin açılımının yapıldığı özel sayıdaki uzun röportaja bakıldığında, burada iktidar sorununa tek bir kelimeyle değinilmediği görülür. Bu rastlantı olmak bir yana son derece mantıklı bir davranış tarzıdır. Zira en önemlilerini yukarıya aldığımız bu talepler, biçim ve içerik yönünden, yığınları düzenle karşı karşıya getirmek ve onların eylemini ve bilincini devrimci iktidar hedefi doğrultusunda geliştirmek perspektifinden en ufak bir iz taşıyor. Tam tersine, bu tür talepler devlet düzenini kendi temelleri üzerinde demokratik bir reformdan geçirmek perspektifinin ürünüdür ve yığınların dikkatini iktidar sorunundan uzaklaştırmak, onları anayasal hayallerle sersemletmek gibi bir işlev görürler yalnızca. EMEP'in formüle ettiği bu talepler, Lenin'in Kautskizmi hedef alırken, demokratik siyasal istemlerin toplumsal devrim hedefine göre değil de "geçmişe, barışçıl kapitalizme göre tasarlanması" olarak suçladığı şeyin tipik bir örneğinden başka bir şey değildir.

Tüm bunları sözkonusu açılımın belgeleri üzerinden en somut, en dolaysız şekliyle daha yakından göreceğiz. Şimdilik EMEP'in "demokratik devlet" projesiyle değil, onun "görevli teorisyen"inin düşünce tarzıyla ilgililiyiz. Lenin'in marksist bir konumdan emperyalist-ekonomistlere yönelttiği eleştiriyi alıp kendi reformist önyargılarına dayanak yapmaya çalışan bu yiğidin demokratik siyasal istemler uğruna mücadeleyi gerçekte demokratik kapitalizm hedefine bağlayan düşünüş tarzını izlememiz gerekiyor öncelikle. EMEP'in demokrasi sorununa ilişkin reformist platformunun gerisindeki teorik kavrayışı görebilmek için bu özellikle gereklidir.

Yalnızca bir an için olsa bile sadede gelip "*Sorun, siyasal demokrasi taleplerinin ileri sürülüp sürülmemesi değil*", bunun "*hangi bakış açısıyla*" yapıldığıdır diyen *Emek* yazarı, sözlerini şöyle sürdürüyor: "*Sınıf bilinçli işçi, sosyalist mücadele uğruna siyasal özgürlükler mücadelesini (demokratik mücadele) ya da demokratik, siyasal özgürlükler mücadelesi uğruna sosyalizm mücadelesini unutmaz. Aksine, bu iki tür mücadeleyi birbirine bağlamak zorundadır. Çünkü demokrasi mücadelesi içinde yer almaksızın, bu mücadele yolundan geçmeksizin işçi sınıfı sosyalizmi gerçekleştiremez. İşçiler her koşul altında mücadeleyi sürdürecektir örgütler halinde siyasal demokrasi mücadelesinin önünde yürüyerek, toplumun demokratikleşmesi için çaba göstermeden sosyalizm hedefine doğru başarıyla yürüyemezler.*"

Dil ve anlam bakımından bozuk bu son cümle bir yana bırakılırsa, söylenenler genel planda doğru. Fakat başka türlü de olamazdı; zira bu pasaj birkaç önemsiz kelime değişikliği dışında *olduğu gibi* Lenin'in 1905 dönemi yazılarının birinden (*Küçük-Burjuva*

vaazı üzerine - 3

larında Marksizm ve liberalizm (Devam)

Sosyalizmi ve Proleter Sosyalizmi başlıklı makaleden) tırnaksız verilen bir alıntıdan başka birşey değildir. (Bkz. *Seçme Eserler*, C.3, s.143 ya da *İşçi Sınıfı ve Köylülük*, 1. baskı, s.219) Kısmen yazara ait olan tek cümle sonucusudur, onu ise dil ve anlam yönünden eline yüzüne bulaştırmıştır. Bunu bir yana bırakalım ve sorunun esası üzerinde duralım.

Klasiklerden alınmış (kopya edilmiş!) doğru bir düşünce, ancak doğru yerde ve doğru bir biçimde kullanılırsa bir anlamı ve bir işlevi olur. Yazarın Lenin'den çalıntı cümleleri ise bize esas sorun hakkında herhangi bir açıklık sunmuyor. Kuşkusuz demokrasi uğruna mücadele ile sosyalizm uğruna mücadeleyi karşı karşıya koymamak, bu iki tür mücadeleyi birbirine bağlamak temel önemdedir. Fakat bu sorunun bittiği değil başladığı yerdir. Sorun kendini tam da bu noktadan itibaren göstermektedir. Sorun tam da demokrasi uğruna mücadelenin sosyalizm uğruna mücadeleye nasıl bağlanacağıdır. Burada, elbette ilki ikincisine tabi olarak ele alınır, ikisi bu temel üzerinde birbirine bağlanır demek de sorununuzu çözümüyor. Sorunun çözümü, bu mücadelenin yürütüldüğü tarihsel-toplumsal koşullar tarafından belirlenen gündemdeki devrimin niteliğindedir.

Demokrasi mücadelesi ile sosyalizm uğruna mücadelenin kopmaz bağı ve bütünlüğü, bu genel ilkesel çerçeve, farklı tarihsel-toplumsal durumlar, farklı devrim aşamaları için genel olarak geçerlidir. Bu genel çerçeve, ilke olarak yüzyılın başındaki Rusya için olduğu kadar aynı dönemdeki Almanya için de geçerliydi. 1930'lar Çin'i için geçerli olduğu gibi 1990'lar Türkiye'si için de geçerlidir. Fakat bu genel ilkesel çerçevenin farklı tarihsel-toplumsal koşullarda, farklı tarihsel adımlarla yüzyüze olan toplumlarda, daha somut olarak, farklı devrim aşamaları içinde bulunan ülkelerde uygulanması temel önemde farklılıklar gösterir. Yarı-feodal otokratik Rusya'da burjuva-demokratik devrim bir tarihsel zorunluluktan ve bu çerçevede temel demokratik istemler uğruna mücadelenin çözümü sosyalizm uğruna mücadeleyi önceleyen bir devrim aşamasının sorunuydu. Oysa aynı dönemde Almanya'da sosyalist devrim gündemdeydi ve bu çerçevede, demokrasi uğruna mücadele doğrudan sosyalist devrim mücadelesine tabiydi ve pratikteki çözümü de bu tür bir devrim uğruna mücadeleye bağlanmıştı. Rusya'da muzaffer bir burjuva devrimin kendi sınırları içindeki hedefi "tam demokratikleşmiş bir burjuva toplumu" iken, Almanya'da gündemde bulunan sosyalist devrimin zaferi, siyasi demokrasi uğruna mücadelenin sosyalist demokrasi mücadelesine bağlanması ve ona dönüşmesi anlamına geliyordu. Rusya'da Şubat Devrimi'nin ardından demokratik cumhuriyetin ilanı temel önemde tarihsel bir adımdı; çarlık rejiminin yıkılmasında

"Proletaryanın devrimci partisi" dediğiniz nedir, nerededir? Bu TDKP olamaz; zira ortada yıllardır ne TDKP var ne de onun programı. İkisi de öldüler ve gömüldüler. Bu EMEP olamaz; zira kendi sözlerinizle "azgın bir faşist rejim" in o dar siyasal cenderesi içinde kendine ver bulmuş bir partinin "devrimci" olduğunu iddia etmeye kalkmak. Özgürlük Dünyası'nın o verinde sözleriyle, "sahtekarlık"tan başka birşey olamaz. "Piskinlik", ortada ne "devrimci parti" ve ne de onun herhangi bir programı yokken, kalkıp böyle konuşabilmenin kendisi değilse nedir?

somutlanan bir sınıfsal iktidar değişimi anlamına geliyordu. Almanya'da Kasım Devrimi'nin ardından demokratik cumhuriyetin ilanı devrimin düzen sınırları içinde boğulmasının bir ilk halkasıydı; kurulu burjuva devlet düzeninde bir siyasal biçim değişikliği anlamına geliyordu.

Böylece bir kez daha sorunun özünün gündemdeki devrimin karakteri ve sorunları konusundaki açıklıkta düğümlendiği gerçeğine ulaşıyoruz. Bir başka deyişle, demokrasi uğruna mücadele ile sosyalizm uğruna mücadeleyi doğru bir biçimde birleştirebilmek için, öncelikle bu iki tür mücadeleyi verili toplumun içinde bulunduğu tarihi koşullar zemininde yerli yerine oturtmak gerekir. Nitekim Lenin'in *Emek* yazarı tarafından tırnaksız aktarmalara konu edilen makalesinde baştan sona kadar yapılan da budur. Lenin bu makalede tartıştığımız sorunun çarlık Rusya'sının kendi tarihi koşulları içindeki çözümünü ortaya koymaktadır ve *Emek* yazarının aşırıldığı cümlelerin hemen devamında bu konuda şunları söylemektedir:

"Demokratik mücadeleyle sosyalist mücadelenin koşulları neden aynı değildir? Çünkü işçilerin bu iki mücadelenin her birinde farklı müttefikleri olacaktır. İşçiler demokratik mücadeleyi burjuvazinin bir kesimiyle, özellikle de küçük-burjuvaziyle birlikte yürütürler; sosyalist mücadeleyi ise burjuvazinin tamamına karşı yürüteceklerdir. Bürokrasiye ve çiftlik sahiplerine karşı mücadele, bütün köylülerle, hatta zengin ve orta köylüler de dahil, yürütülmek zorundadır ve yürütülmelidir. Oysa burjuvaziye karşı, yani bu demektir ki, zengin köylülere de karşı mücadele, ancak kır proletaryasıyla birlikte başarılı biçimde yürütülebilir." (*Seçme Eserler*, C.3, İnter Yayınları, s.145)

Lenin'in açıklamaları, tam da, o günün Rusya'sında, bu iki farklı türden mücadeleyi ve devrimi birbirine karıştıran, bunlar arasındaki ayrıma göyü "sosyalizm adına" karşı çıkan, gerçekte sosyalizmi küçük-burjuva demokratik bir ufka indirgeyen küçük-burjuva sosyalistlerini hedef alıyor. Sorunun esasını veren ve kopya edilmiş sözlerin

hemen devamında yeralan bu pasajı *Emek* yazarı görmezlikten geliyor. Çünkü bu pasaj, bugünün Türkiye'sinde gündemde olan devrimin niteliği, hedefleri, görevleri, ve en önemlisi de toplumsal dinamikleri, yani işçi sınıfının sözkonusu devrimdeki müttefikleri konusunda "açık ve net" konuşmayı gerektiriyor. Oysa *Emek* yazarı, bu konularda açık konuşmamaya özel bir özen gösteriyor, kekelemeler ve imalarla yetiniyor. Konu üzerine üç bölümlük yazı yazıp da demokrasi mücadelesinin toplumsal dinamikleri üzerine açık bir görüş ortaya koymamayı başarıyor. "İşçi sınıfı ve şehir ve kır yoksulları" diyor ve orada dili tutuluyor, bu dil tutulması "tüm

ezilenler" gibi genel ve genelliği ölçüsünde belirsiz bir ifadeyle telafi edilmeye çalışılıyor. Acaba bu "tüm ezilenler" in kapsamına kimler giriyor? Mesela zengin köylülük ya da ulusal burjuvazi? Demokrasi sorununu bir devrim sorunu olmaktan çıkaran, onu "toplumun demokratikleşmesi" platformunda ele alan bu yiğit liberaller daha birkaç sayı önce *Özgürlük Dünyası*'nda ulusal burjuvaziyle ittifakın teorisini yapıyorlardı, demokrasi üzerine kaleme alınmış bir yazıda bu konuda neden susuyorlar? Bizi bu yazıda herşeyle itham ediyorlar da, proletaryayı demokrasi mücadelesindeki bu "müttefikler"inden yoksun bırakmakla, bunun teorisini yapmakla neden itham etmiyorlar? Bu korku, bu ihtiyat, bu tutukluk, bu kekemelik onlara yeter!

Tüm bunlardan çıkan sonuç şudur: Devrim sorununda açıklık olmadıkça, demokrasi uğruna mücadelenin nasıl ele alınacağı, demokrasi mücadelesi ile sosyalizm uğruna mücadelenin doğru bir biçimde nasıl birleştirileceği sorunlarında da açıklık olamaz. Ve bilindiği gibi EMEP'in ideoloji memuru devrim konusunda açıklığa sahip olmak bir yana, bu konudaki belirsizliği teori düzeyine çıkarıyor. Böyle olunca Lenin'den alınma sözler de boşa atış olmaktan öteye gidemiyor. Dahası var. Lenin sorunu Rusya'daki devrimin kendine özgü tarihi çerçevesi içinde ortaya koyduğu için, yine Lenin'den alınma "burjuva toplumun tam demokratikleştirilmesi" hedefi, Rusya'da devrimin ilk aşamasının bu kendine özgü hedefi, bugünkü Türkiye'ye adapte edildiğinde ortaya saf liberal bir platform çıkıyor. Yarı-feodal otokratik bir ülkede, soylular iktidarı olan çarlık rejimini yıkmak ve demokratik cumhuriyete geçmek, serflik ilişkilerini tasfiye etmek, köylülüğü toprak ve özgürlüğe kavuşturmak, tüm öteki demokratik reformları devrimci bir tarzda gerçekleştirmek, kendi sınırları içinde, "tam demokratikleşmiş bir burjuva düzeni"ne (Lenin) ulaşmak anlamına gelecekti. Hedefleri ve görevleri bu olan burjuva-demokratik devrimin başarısı ölçüsündedir ki, gündeme yeni devrim aşaması, bizzat sosyalist devrim girmiş olacaktır.

Tutarlı bir bakışın ve bütünsel bir kavrayışın izini

taşımayan üç bölümlük yazısında bizim yiğit yazarımız Lenin'den demokrasi ve sosyalizm üzerine rastgele cümleler almakla, onları kendi somut bağlamlarından koparıp olur olmaz kullanmakla, ortaya herhangi bir düşünce değil, seçmeci bir liberal çorba koymuş oluyor yalnızca.

Görüş ayrılıklarının gerçek alanından kaçışa devam

Okur *Emek* yazarının yazısının ekte yayınladığımız ikinci bölümünü bütünlüğü içinde değerlendirme olanağına sahiptir. Biz bu olanağı gözeterek bazı noktaları peşpeşe sıralamak yoluna gideceğiz.

Daha ilk paragrafta anlayabilene aşkolsun dedirtecek türden bir cümle ile karşı karşıyayız: “*Toplumun ve siyasal yaşamın demokratikleşmesi mücadelesine bağlı olarak reformlar için mücadele de ancak bu durumda, doğru devrimci bir çizgide sürdürülebilir.*” Ekteki metne bakıldığında görüleceği gibi, bu sözler demokrasi mücadelesinin gereğine ve önemine ilişkin vurguları izliyor. Eğer bu sözleri Türkçe dilbilgisi kurallarına uygun olarak anlayacaksak, burada, “toplumun ve siyasal yaşamın demokratikleşmesi mücadelesi” devrim çizgisinin güya kendisi oluyor. Dolayısıyla, reformlar için mücadele de ancak bu durumda, yani bu perspektif içinde ele alındığı ölçüde devrimci bir çizgide sürdürülmüş olur denilmek isteniyor. Anlatılmak istenen şey buysa eğer, ortaya konulan düşünce, tipik reformist bir bakış açısının yeni bir ifadesi oluyor. Zira “burjuva diktatörlüğü” koşullarında “toplumun ve siyasal yaşamın demokratikleşmesi mücadelesi”nin **bizzat kendisi** siyasal reformlar uğruna bir mücadeledir. Bu mücadelenin kendisinin devrimci bir çizgide sürdürülebilmesi ise, onun toplumun ve siyasal yaşamın devrimci dönüşümü mücadelesine, yani dosdoğru sosyalist devrime bağlanabilmesi ile, bu temel stratejik çerçeve içinde, ona “bağlı olarak” ele alınması ile olanaklıdır.

Deminki bulanık cümleyi, “*Lenin, ‘emperyalist-ekonomist’ P. Kievski ile tartışmıştı*” cümlesi izliyor. Ama Lenin Kievski ve benzerleri ile demokrasi uğruna mücadelenin gerekliliğini tartışmıştı. Yalnızca bir paragraf üstte nihayet sadede gelip, “sorun” demokrasi uğruna mücadelenin gerekli olup olmadığı değil, fakat onun “hangi bakış açısıyla” ele alındığıdır dedikten sonra, gerisin geri Kievski’ye dönmenin anlamı nedir? Hazır Kievskiler’den bir parça uzaklaşmışken ve sözün zorunlu olarak Kautskyler’e bağlanacağı bir çift doğru söz etmişken, konuya burdan devam etmek gerekmez miydi?

Öyle ya, sorun eğer siyasal demokrasi uğruna mücadelenin hangi bakış açısıyla ele alınacağı ise gerçekten, Lenin bunu Kievskiler’le değil, onlar vesile ettiği durumlarda bile hep kautskistlerle tartışmıştı. Kautskist yazar bu temel tarihi gerçeği nedense hep atlıyor, bir kez olsun bile hatırlamıyor. Nasıl hatırlasın ki, kendisi II. Enternasyonal oportünizmiyle aynı çizgide duruyor ve bu temel çatışmaya her atfın, bu cansıkıcı alana tek bir adım olsun atmanın kendi bu gerçek konumuna tutulmuş bir ayna olacağını kuşkusuz çok iyi biliyor. Bu nedenledir ki, Lenin’in demokrasi uğruna mücadelenin reddi üzerinden emperyalist-ekonomistlere yönelttiği eleştirileri olur olmaz aktarıp geveleyerek, çatışmanın bu kritik ekseninden bilinçli olarak hep kaçıyor.

Şöyle devam ediyor yazar: “*Türkiye’nin küçük-burjuva ‘sol’cularının önemli bir kesimi, ... siyasal bağımsızlık ve siyasal demokrasinin ne denli ‘önemsiz’ ve bunların ‘asgari program’ talebi olarak belirlenmesinin ne denli ‘reformcu olduğu’ üzerine ahkam kesmekten geri durmamaktadırlar.*”

Demokrasi sorununu bir devrim sorunu olmaktan çıkaran, onu “toplumun demokratikleşmesi” platformunda ele alan bu yiğit liberaller daha birkaç sayı önce Özgürlük Dünyası’nda ulusal burjuvaziyle ittifakın teorisini yapıyorlardı, demokrasi üzerine kaleme alınmış bir yazıda bu konuda neden susuyorlar? Bizi bu yazıda herşeyle itham ediyorlar da, proletaryayı demokrasi mücadelesindeki bu “müttefikler”inden yoksun bırakmakla,

bunun teorisini yapmakla neden itham etmiyorlar?

Bu korku, bu ihtiyat, bu tutukluk, bu kekemelik onlara yeter! Tüm bunlardan çıkan sonuç şudur: Devrim sorununda açıklık olmadıkça, demokrasi uğruna mücadelenin nasıl ele alınacağı, demokrasi mücadelesi ile sosyalizm uğruna mücadelenin doğru bir biçimde nasıl birleştirileceği sorunlarında da açıklık olamaz.

Ve bilindiği gibi EMEP’in ideoloji memuru devrim konusunda açıklığa sahip olmak bir yana, bu konudaki belirsizliği teori düzeyine çıkarıyor.

Desteksiz atış diye işte buna derler. Bizim bildiğimiz, Türkiye’nin “küçük-burjuva ‘sol’cuları” neredeyse 30 yıldır “siyasal bağımsızlık ve siyasal demokrasi”nin anlamı ve önemi ile yatar kalkarlar. Tümünü de “asgari program”larını bu talepler ekseninde kurmuşlardır. Tümünün de devrim stratejileri “Bağımsız Demokratik Türkiye” hedefine oturur. Tümünü de bu talepler uğruna mücadeleyi sosyalist devrim perspektifi içinde ortaya koymayı “aşamaların atlanması”, “troçkizm” vb. olarak damgalarlar, vb., vb. Peki nasıl olur da bunların, üstelik “önemli bir kesimi”nin, kendi kendilerini mahkum ettikleri, kendi platformlarını küçümsedikleri, kendilerini “reformcu olarak” damgaladıkları iddia edilebilir! Bu kadar boş konuşmak, bu denli desteksiz iddialar ileri sürmek, bir kez daha ancak bizim zavallı ideoloji memurumuza özgü bir davranış biçimi olabilir.

Bu elbette kasıtlı bir tutumdur. Bu kasıtlı tutumun gerisinde ise geleneksel devrimci demokrat gruplar ile yazarın partisi EMEP arasındaki gerçek ayrılık noktalarını karartma çabası vardır. Bu akımlar ne siyasal demokrasi ve siyasal bağımsızlık istemlerini küçümsüyorlar, ne de onların “asgari program” maddeleri olarak formüle edilmesine karşılar. Tam tersine, bu onların kendi öz çizgileri, kendi 30 yıllık öz platformlarıdır. Onların EMEP şahsında karşı çıkıp “reformcu olarak” niteledikleri şey, EMEP’in bu talepler uğruna bir mücadeleyi bir devrim sorunu olmaktan çıkarması, bu mücadeleyi toplumu reformdan geçirme liberal çizgisine indirgemesi, bu çerçevede legale çıkıp yasalılık batağına saplanmasıdır. EMEP’i “reformist-legalist” bir parti olarak nitelemelerinin nedeni budur. Örneğin bu akımlar, tüm öteki kayıtlarına rağmen, ‘70’li yılların TDKP’sini genel olarak “devrimci” bir parti olarak görüyorlardı. Neredeyse tümü ‘90’lı yılların başına kadar bu tutumlarını sürdürdüler ve bizim eski TDKP’nin reformist-liberal bir akıma dönüştüğüne ilişkin değerlendirmemizi başlangıçta şaşkınlıkla, en azından bir süre için ihtiyatla karşıladılar. Ne zaman ki EMEP şahsında herşey ayan beyan hale geldi, ne zaman ki ‘70’li yılların TDKP’sinin yerini ‘70’li yılların TKP’sine benzeyen yeni türden liberal bir akıma bıraktığı çıplak gözle bile görülebilir hale geldi, bu akımlar işte ancak o zaman devrimden kopmuş bu yeni akımı “reformcu olarak” nitelemeye başladılar. İdeoloji memuru, “Türkiye’nin küçük-burjuva ‘sol’cularının önemli bir kesimi” ile illa tartışacaksa, işte bu çerçevedeki bir ayrılığı tartışmalıdır. Ve unutmamalıdır ki, EMEP’le onlar arasındaki çizgi farkı, esası yönünden, EMEP ile ‘70’lerin TDKP’si arasındaki çizgi farkından başka bir şey değildir. Devrimci-demokrasi platformundan liberal-demokrasi platformuna geçiş ortaya bu farkı çıkarmıştır.

“*Ülkemizin küçük-burjuva ‘sol’cuları, ... ‘siyasal bağımsızlık ve siyasal demokrasi hedeflerine dayalı devrim anlayışı ve programı’ diye bir ucube*

tanımlamanın ardına sığınarak devrimci politik görevlerine sırt dönmenin teorisine girişmekten de geri durmuyorlar.” Ülkemizin küçük-burjuva “sol”cularına böyle iddialar yakıştırmamanın dayanaksızlığına işaret ettik. Buradaki suçlamanın gerçek muhatabı doğal olarak biziz. Zira burada tek tırnak içinde verilen tanımlama bize ait. Hemen belirtelim ki, *Emek* yazarının üç bölümlük yazısında lütfedip bizden aktardığı tek görüş de, burada tek tırnak içinde yer alan o birkaç kelimelik ifadeden ibarettir. “Soylu” yazar tek tırnak içindeki tanımlama için “ucube tanımlama” nitelemesi yapıyor. Doğal olarak bu sert bir olumsuzlama, bir reddediş anlamına geliyor. Yazar demek istiyor ki, gerçekte biz böyle bir anlayışa ve programa sahip değiliz, bu “ucube” görüş bize keyfi olarak

yakıştırılıyor.

Yanıtlıyoruz: Biz bu tanımlamayı hiç de yazarın partisi için yapıyor değiliz. Devrimci konumunu terketmiş ve herhangi bir “devrim anlayış”yla zaten bir bağı kalmamış olan reformist EMEP için böyle bir yakıştırma onu onore etmek olurdu. Geline yerde onun programı devrimi değil “demokratikleşmeyi”, “demokrasinin sınırlarını genişletmeyi” hedef alıyor. Biz söz konusu tanımlamayı eski TDKP için ve onunla özünde aynı ideolojik-programatik konumda bulunan tüm öteki halkçı devrimci akımlar için yaptık, yapıyoruz. Bu tanımlamanın EMEP’le ilgili olduğu tek nokta, zamanla onu doğuran ideolojik platforma işaret etmesinden ibarettir.

Düne kadar TDKP’nin de dahil olduğu tüm geleneksel halkçı-devrimci akımlar, tam da “siyasal bağımsızlık ve siyasal demokrasi hedeflerine dayalı bir devrim anlayışı ve programı”na sahiptirler. Türkiye’nin bugün tarihsel olarak zorunlu bir burjuva-demokratik devrim adımıyla yüzyüze bulunduğunu iddia etmenin mantıksal bir ifadesinden başka bir şey değil bu. Bunun tartışılacak, inkar edilecek, ya da yeni bir kanıtlamayı gerektirecek herhangi bir yanı yok. Tüm bu geleneksel akımlar Türkiye’de gündemde olan devrimin burjuva-demokratik devrim olduğunu, bu devrimle önce siyasal bağımsızlık ve siyasal demokrasinin kazanılacağını, sosyalist devrimin ise ancak bunun ardından ve bunun başarısı ölçüsünde (ve kuşkusuz “kesintisiz” bir süreç içinde) gündeme geleceğini söylüyorlar. Türkiye gerçekten burjuva-demokratik devrim aşamasında bir ülke olsaydı bu söyledikleri genel olarak alındığında doğru da olurdu.

Ama eğer kendi tarihsel evrimi Türkiye’yi bugün nesnel karakteriyle ancak sosyalist olabilecek bir devrim aşamasıyla yüzyüze bırakmışsa, bu tarihsel durumda, burjuva demokratik devrim varsayımına dayalı programlar, nesnel mantıkları yönünden, mevcut düzenin içine sığan, mevcut burjuva toplumunu kendi temelleri üzerinde demokratikleştirme anlamına gelen programlar olurlar. Devrimci demokrat akımların durmadan liberalizm üretmesinin, ‘70’li yılların en önemli devrimci akımlarının uygun koşulları doğduğunda çok da zorlanmadan “Avrupa’daki türden bir burjuva demokrasisi” çizgisine kaymasının, bugünkü EMEP’in temel sınıf ilişkilerinde hiçbir değişim öngörmeyen güllük-gülistanlık bir “demokratik Türkiye” tablosunu bir program olarak ortaya koymasının gerisinde, ideolojik açıdan tüm bunların gerisinde hep o “ucube” devrim anlayışı ve programı var. Böyle bir anlayış ve programda ısrar, iç ve dış gelişmelerin etkisi altında, zamanla TDKP, Devrimci Yol, Kurtuluş vb. türden devrimci kimliklerin eriyip tükenmesine ve yerlerini EMEP, ÖDP vb. türden “ucubeler”e bırakmasına yolaçar.

Komünistler tarafından çok ayrıntılı eleştiri ve çözümler içinde ortaya konulup kanıtlanmış,

yaşam tarafından da gelinen yerde tüm çıplaklığı ile doğrulanmış bu basit gerçeği geçiyoruz. Birkaç cümleyle şu “devrimin politik görevlerine sırt dönme” iddiasına da değinmek istiyoruz.

Bu cahil liberal Lenin’in demokrasi sorunu üzerine bazı polemiklerine gözetmiş ve orada demokratik sorunların “siyasal sorunlar” olduğunu hasbelkader öğrenmiş ya, artık “devrimin politik görevleri” denilince yalnızca demokratik görevleri anlıyor. Ve doğal olarak, devrimin “ekonomik görevleri” denilince de sosyalist görevleri. Nitekim siyasal devrimi demokratik devrim ve “ekonomik devrimi” de sosyalist devrim olarak anladığını gösteren budalaca ifadeler kullanıyor. Lenin, emperyalist-ekonomistlerle tartışmalarında, kendi başına alındıklarında, demokratik siyasal dönüşümlerin hiçbir biçimde kapitalizmin iktisadi temellerine dokunmayacağı, bu temelleri değiştirmeyeceği, bu tür bir değişimin ancak toplumsal-iktisadi içerikli bir devrimle olanaklı olabileceği anlamında, birkaç kez “ekonomik devrim” ifadesini kullanıyor. Sosyalist devrimin toplumsal-iktisadi içeriğini öne çıkaran bu tanım, demokrasi uğruna mücadele içinde siyasal bir eğitimden geçmemiş işçi sınıfı ve emekçilerin kapitalizmin iktisadi temellerine yönelme, burjuvaziyi mülksüzleştirme ve sosyalizmi inşa etme gücü ve yeteneği de kazanamayacağını, bu anlamda “ekonomik devrim”i de başaramayacağını vurgulamak için tercih ediyor.

Kievski’yle polemikte bu çerçevede birkaç kez kullanılan bu tanımı *Emek* yazarı alıp budalaca bir tutumla genelleştiriyor. Öylesine ki, kullandığı dile baktığınızda siyasete ilişkin olan herşey demokratik ve ekonomiye ilişkin olan da sosyalisttir gibi bir sonuç çıkıyor. Bu yiğit bilmez mi ki, her devrimin en temel sorunu iktidar sorunudur ve iktidar sorunu tepeden tırnağa siyasal bir sorundur. Her devrimin (doğal olarak bir sosyalist devrimin de) ilk adımı egemen sınıfın iktidarının devrilmesi ve yerine onu deviren sınıfın iktidarının kurulmasıdır. Proletarya burjuvaziyi devirerek yerine kendi sınıf diktatörlüğünü kurar, bu sınırlar içinde herşey siyasal bir mahiyet taşır. Ve bu bir sosyalist devrimin özü ve esasıdır. Ancak bu başarılı olduğu takdirde ki “ekonomik devrim”e, yani burjuvazinin mülkiyetten tecritine ve sosyalist ekonominin inşasına geçmenin **siyasal** koşullarına ulaşılmış olur.

Öte yandan, siyasal devrim kavramının burjuva-demokratik devrim anlamında, bu özel anlamda kullanılması, ancak bu zorunlu tarihsel aşamayla yüzyüze bulunan durumlarda söz konusu olur. Bu durumda, mevcut devrimin burjuva düzenin toplumsal-iktisadi ilişkilerine dokunmaması, yalnızca siyasal özgürlüğü gerçekleştirmesi anlamında, bu dar anlamda, siyasal devrimden söz edilir ve toplumsal devrime geçiş de burada sosyalist devrime geçiş anlamına gelir. Ki bu durumda bile, burjuva-demokratik devrim kapitalizm öncesi toplumsal-siyasal ilişkilerin tasfiyesi demek olacağı için, bu “siyasal devrim” gerçekte “toplumsal” bir nitelik taşır. Örneğin, geri bir toplumun kırsal yaşamında feodal, yarı-feodal ilişkilerin sökülüp atılması, feodal toprak sahipleri sınıfının tasfiyesi, köylülüğün iktisadi-sosyal-siyasal açıdan ortaçağ köleliğinden özgürleştirilmesi vb., tüm bunlar toplumsal-iktisadi nitelikte tarihsel devrimci adımlardır. Yine de bu, bu “toplumsal-iktisadi” içeriği ile, henüz burjuva düzenin sınırları içinde kalan bir “toplumsal” değişimdir. Ama eğer toplum zaten tarihsel olarak burjuva ilişkilerin egemenliği altında ise, egemen sınıf bizzat burjuvazi ise, böyle bir toplumda sınıfsal egemenlik ilişkilerinin temelden değişmesi anlamında gerçek bir devrim, siyasal ve toplumsal içeriği ve niteliği ile ancak sosyalist bir devrim olabilir.

“Devrimin politik görevleri”nden sözeden *Emek* yazarı devrimin en temel politik görevi olan iktidar sorunu doğru bir biçimde tanımlanıp ortaya konulmadıkça, öteki hiçbir politik sorunun, bu arada demokratik sorunların da doğru bir biçimde ortaya konulamayacağını aklına bile getiremiyor. Acaba

partisi EMEP’in herhangi bir devrimci iktidar tanımı ve sloganı var mıdır? ‘70’lerin TDKP’sininki varken, ‘90’ların EMEP’inin böyle tanım ve şiarlarının olmaması bir rastlantı olabilir mi? EMEP’in Kürt sorunu “uzmanı” olan bu “soylu” yazar, örneğin, *“Halkın huzuru ve demokratik Türkiye için devletin Kürt politikası değişmeli, ulusların ve dillerin hak eşitliği Anayasal garantiye bağlanmalıdır”* derken, Kürt sorunu gibi temel bir demokratik siyasal sorunu, devrimci iktidar sorunundan, devrimin bu **en temel siyasal sorunundan** kopararak, tümüyle bir anayasal reform sorununa indirgemiş olduğunu bilmez mi? Bilmemesi mümkün değil. Zira yıllardır bizzat kendisi ulusal sorunda “devrime dayalı çözümü” savunmuş, “siyasal çözüm” arayışlarını devrimden kopmak, anayasal çözüm alanına kaymak olarak suçlamıştır. Bugün ise yine bizzat kendisi, mevcut devlet düzeninde reform yapılmasını ve böylece Kürt sorununa anayasal güvenceler çerçevesinde bir çözüm getirilmesini savunuyor. Ne adına! “Halkın huzuru ve demokratik Türkiye” adına! Burjuvazinin çözüm alanına kayanlar onun dilini de işte bu denli çabuk kapıyorlar. EMEP, tüm öteki demokratik siyasal sorunları da, aynı biçimde, devrimci iktidar sorunundan kopararak mevcut toplum ve devlet düzeninin kendi temelleri üzerinde demokratik reformdan geçirilmesi sorununa indirgiyor. Onun demokrasi sorununda liberal konumunun özü ve esası zaten budur. Ve işte böyle bir partinin görevli bir memuru kalkmış ciddi ciddi başkalarını “devrimin politik görevlerine sırt dönmek”in teorisine girişmek”le itham ediyor. Öyle ya, yüzüzlüğün sınırı mı olurmuş!

Demokratik istemler ve devrimci program

Devam edelim. *Emek* yazarı bize *“‘Kapitalist düzen ufkunu aşamayan’ program maddeleri de olabileceğini”* hatırlatıyor. Aslında böylece, siyasal demokrasi ve siyasal bağımsızlık istemlerine dayalı olan, bunları eksen alan bir programın “kapitalist düzen ufkunu aşamayan” bir program olduğunu, bu basit gerçeği, komünistlerin yıllardır süren ideolojik basıncı altında nihayet kabul etmiş oluyor. Gerçi Lenin’in emperyalist-ekonomistlerle polemiginden kendine dayanak aramaya girişen birinin bunu kabul etmemesi zaten olanaksızdı. Zira bu söz konusu polemğin her satırında dile gelen, getirilen bir temel teorik fikirdir. Ama “soylu” yazar aynı zamanda pek de kurnaz ya, bu kabulü ortaya dosdoğru koyacağına, bunu sanki söz konusu olan herkesin zaten her zaman kabul ettiği sıradan bir gerçekmiş gibi sunuyor ve karşı saldırıyla kamufle ediyor.

Geçmeden bir çift söz de şu “geri kapitalist ülke” tanımına bağlanan olgular üzerine söyleyelim.

Bunlardan ilki “emperyalizme bağlılılık”tı. Kapitalist bir ülkenin emperyalizme bağlılılığı kapitalist iktisadi ve mali ilişkiler üzerinde yükselir. Bağımlılıktan kurtulmak eğer bunları da kapsayacak gerçek bir bağımsızlık anlamına geliyorsa, bunu bu çağda sosyalist devrimden başka başarabilmenin hiçbir yolu yoktur. *Emek* yazarı Lenin’in emperyalist-ekonomistlerle polemigini okuyup da, siyasal sınırları içinde kalan en tam bir bağımsızlığın bile emperyalizmin iktisadi ve mali egemenliğine hiçbir biçimde engel olamayacağını öğrenemediyse biz ne yapabiliriz? Biz yakında *Bağımsızlık ve Devrim* başlığı altında yayınlanacak kitapta bu konuda söylenebilecek herşeyi fazlasıyla söylemeye çalıştık.

Sıralanan ikinci olgu, Türkiye’nin *“çalışma durumundaki nüfusunun %44,6’sı hala tarımsal alanda istihdam edilen”* bir ülke olması. Bu biraz eğlendirici bir gerekçe. Düne kadar sorunu “yarı-feodal ilişkilerin egemenliği”, “toprak devrimi” vb. toplumsal-iktisadi olgularla gerekçelendirenler, bu mevzileri çoktan terketmişler ve yerine koya koya kuru istatistiki rakamlar koyuyorlar. İyi ama bu istatistiklerin demokratik devrimi gerektiren toplumsal-iktisadi ilişkilerin ifadesi olduğu nereden belli? Bunu gösterebilmek için, bu kuru istatistiklerin gerisindeki gerçek toplumsal ilişkilere bakmak, varsa

eğer burjuva devrimi lehine kanıtları oradan göstermek marksist olmanın temel bir koşulu değil mi? Bu adamlar “yarı-feodal” derken, “toprak devrimi” derken, böylesi gerekçelere dayanıyorken, herşeye rağmen daha ciddi ve daha tutarlıydılar. Şimdilerde kuru istatistiklere düştüler.

Bu eğlendirici duruma ek olarak bu arada birkaç ayrıntıya da değinelim. Rusya’da Ekim Devrimi gerçekleştiğinde “tarımsal alanda” istihdam edilen nüfusun oranı, burada verilen oranın yaklaşık olarak iki katıydı, ama bu hiç de bir sosyalist devrime engel olamadı, bu birinci ayrıntı. %44 oranı bugünün gelişmiş kapitalist ülkeleriyle kıyaslandığında gerçekten çok yüksek. Ama aynı oran, yüzyılın başında sosyalist devrimle yüzyüze olan kapitalist ülkelerin tarımsal istihdam oranıyla aşağı-yukarı aynıdır, bu ikinci ayrıntı. Tarımsal istihdam, tarımda kapitalist ilişkilerin egemenliği ve tarımın da bir sanayi haline gelmesi ölçüsünde, kendi başına burjuva-demokratik devrim lehine bir kanıt oluşturmaz, bu da üçüncü ayrıntı. Bu üçüncü ayrıntıya bağlı olarak, kendi başına istatistik rakamların gücüne güvenenlere bir rakam da biz verelim. Aynı tarımsal alanda 1948’de yalnızca 1750 traktör “istihdam” ediliyorken, 50 yıl sonra bugün, 1998’de yaklaşık 800 bin traktör “istihdam” ediliyor. Ve bu gösterge, *Emek* yazarının ileri sürdüğü göstergeye göre çok daha güçlü ve inandırıcıdır; zira toplumsal ilişkilerdeki değişimin dolaysız bir ifadesidir. Yazarın çaresizliğine tanıklık eden son bir nokta. Bu gibi tartışmalarda genellikle “tarımsal istihdam” değil, fakat tarımsal nüfus kullanılır. Yazar bunu tercih etmiyor. Zira son sayıma (1997) göre Türkiye’nin tarımsal nüfusu %35’e düşmüş bulunmaktadır. Öyle ya, %44 olan tarımsal istihdam ne de olsa bunun 9 puan üzerindedir ve daha “kuvvetli” bir kanıttır!

İleri sürülen diğer iki olguya burada değinmiyoruz, zira bunlar (Kürt sorunu ve demokratik siyasal haklar sorunu) konumuzu zaten boydan boya kesen sorunlar.

İddianın kendisine gelince. Biz *“‘kapitalist düzen ufkunu aşamayan’ program maddeleri”* ne değil, fakat bunlar üzerine kurulu bulunan ve bunları eksen alan bir programa karşıyız. Zira böyle bir program devrimci değil reformisttir. Ama eğer bir program, başta burjuvazinin sınıf egemenliğinin şiddete dayalı bir devrimle yıkılması ve yerine proletarya diktatörlüğünün kurulması temel “madde”si olmak üzere, “kapitalist düzen ufkunu aşan” temel devrimci maddeler üzerine kuruluysa, bu devrimci eksene tabi bir biçimde, bir programda ekonomik ve siyasal reform taleplerine yer verilmesine ancak budalalar karşı çıkabilir. Her programda bu türden bir dizi ekonomik ve siyasal reform talebinin yer aldığı bölümler vardır ve bu bölümler her zaman “kapitalist düzen altında...” ibareleriyle başlar. Bu birinci temel nokta.

İkincisi, tüm temel demokratik istemler, kendi başlarına alındığında teorik olarak “kapitalist düzen ufkunu” aşmayan istemlerdir. Bu nedenledir ki, onların sıkı sıkıya devrimci bir formülasyonu ancak sosyalist devrim ufkunda ele alınmalarıyla mümkündür ve aynı şekilde, onların pratikte tam olarak gerçekleşmesi ancak sosyalist devrimle mümkün olabilir. Bunun anlamını ve mantığını daha önce Lenin’in konuya ilişkin temel görüşlerinden de hareketle ortaya koymuştuk. Liberal yazarın belli ki kafası bunları almıyor ve almaması da şaşırtıcı değildir. Demokrasi sorunu üzerine yazı yazıp da Leninizm ile Kautskizm arasındaki derin ilkesel ve pratik uçurum üzerine tek kelime etmeyen birinden başka ne beklenir. O olsa olsa demokrasi mücadelesinin reddi ya da kabulü, önemsenmesi ya da küçümsenmesi üzerine sonu gelmez papağanlıklarla etrafında dönüp durur.

Devam edelim. *Emek* yazarı *Nasıl Bir Demokrasi Mücadelesi?*” gibi son derece anlamlı bir soruyu arabaşlığa çıkarıyor ve tüm yazısı boyunca bu soruya yanıt vermekten ısrarla kaçındığı halde, şaşırtıcı bir tutumla, kendileri için *“bu mücadelenin hangi temelde, hangi hedefe bağlanarak ve nasıl yürütüleceğinin önem taşıdığını”*, oysa küçük-burjuva

"sol"cuları için bunun fazla bir önem taşımadığını ciddi ciddi iddia ediyor. Ve yalnız bir cümle sonra, dönüp "*demokratik isteklerin 'proleter devrim stratejisi ile kopmaz bağı' üzerine*" temel önemde marksist düşüncenin "*genel geçer lafazanlık*" olduğunu da yine bu aynı kişi söylüyor. Bir cümle önce önemli olan bu mücadelenin "hangi temelde, hangi hedefe bağlanarak" yürütüleceğini söyleyen biri, bir cümle sonra buna ilişkin biricik marksist yanıtı "genel geçer lafazanlık" olarak niteleyebiliyor.

Bir düşüncenin "genel geçer" olabilmesi için onun genel bir kabul görüyor, herkes tarafından işin abc'si olarak zaten benimseniyor olması lazım. Peki "demokratik isteklerin 'proleter devrim stratejisi ile kopmaz bağı'" Türkiye'de "genel geçer" bir düşünce midir? Türkiye'nin tüm geleneksel sol akımlarının demokratik istekleri burjuva-demokratik devrim stratejisi ekseninde formüle ettiklerini bu adam bilmez mi? Bunu bildiğini ve tüm sıkıntısının da zaten bu olduğunu izleyen satırlar göstermiyor mu? İşte o satırların ilk bölümü:

"Emperyalizme bağımlı, çalışma durumundaki nüfusunun %44.6'sı hala tarımsal alanda istihdam edilen, bünyesinde siyasal bağımsızlık hakkı gasp edilmiş bir ulusu zora dayalı olarak tutan, burjuva anlamda demokratik hakların olmadığı geri kapitalist bir ülkede..."

Tüm bunlar herhalde Türkiye'nin önce bir burjuva-demokratik devrime ihtiyacı var demek için. Ama yüreksiz yazar bunu cepheden söyleyeceğine lafı gevelemekle yetiniyor. İşte kaldığı yerden aynı sözlerin devamı: *"... işbirlikçi burjuvazisinin faşist diktatörlüğünü siyasal devrimle yıkmak ve proletarya ve kent ve kırsal yoksullarının hazırlık durumuna bağlı olarak durmaksızın, sosyalizmin inşasına girişmek gibi bir görevin -ve buna uygun bir programın- üzerinden atlayarak, ..."*

Bu sözlerden bir şey anlayabilen var mıdır acaba? "İşbirlikçi burjuvazinin faşist diktatörlüğünü siyasal devrimle yıkmak" ne anlama geliyor olabilir? İki muhtemel anlama: Eğer yıkılan burjuva sınıf egemenliğinin bizzat kendisiyse, bu egemenlik verili durumda faşist biçim içinde de olsa, gerçekleşen şey sosyalist devrimin ta kendisidir. Yok eğer yıkılan işbirlikçi burjuvazinin sınıf diktatörlüğünün kendisi değil de yalnızca onun faşist biçimi ise, "siyasal devrim" özel tanımına özellikle bunun için gerek duyulmuşsa, bu durumda söz konusu olan, düzenin toplumsal-iktisadi temellerine dokunmayan bir burjuva-demokratik devrimdir. Gerçekleşen şey faşizmin bir devlet biçimi olarak tasfiye edilmesi yoluyla burjuva demokrasisine geçiştir.

Yukarıdaki pasajda bunlardan hangisi dile getirilmek isteniyor olabilir? Kastedilen bu ikinci durum olamaz; zira bu yıkılışın ardından, "*proletarya ve kent ve kırsal yoksullarının hazırlık durumuna bağlı olarak durmaksızın, sosyalizmin inşasına girişmek*"ten söz ediliyor. İyi ama "sosyalizmin inşasına" girişebilmek için öncelikli bir sosyalist devrimin yapılmış olması, yani işçi sınıfının iktidarı ele geçirmiş olması gerekir. Yazar herhalde bunu da kastediyor olamaz; zira Türkiye'nin nasıl da "geri kapitalist bir ülke" olduğu üzerine o derin gerçekler, bize, tam da, "öncelikle burjuva-demokratik devrim" demek için, bunun gereğine dolaylı bir biçimde işaret etmek için hatırlatılıyordu.

Peki temelden farklı olan iki devrimi aynı anda akla getiren, her ikisi de aynı anda doğru ve yanlış olabilen bir formülasyon nasıl olabiliyor? Bu bile ortadaki düşünce sefaletini ve reformizmin ideolojik çöküntüsünü göstermeye yeter.

Konumuza dönelim. Devrimin niteliği ve içeriği üzerine tek bir açık söz söylemekten ısrarla kaçınan "soylu" yazar, demokrasi mücadelesinin önemi ve bu mücadele içinde işçi sınıfının siyasal eğitimi üzerine o aynı fikri yüzbirinci kere yinelemeye lafı getirmek için peşpeşe gelen iki iddia ileri sürüyor. Bunlardan ilki şöyle: "*Programında demokratik taleplere yer veriyor diye, proletaryanın devrimci partisini, 'kapitalizmi aşma ufkuna sahip olmamakla' suçlama pişkinliği gösterenler...*"

Bu iddiayı daha önce yanıtlamıştık. Fakat bu kez buna küçücük bir soru eklemek istiyoruz: "Proletaryanın devrimci partisi" dediğiniz nedir, nerededir? Bu TDKP olamaz; zira ortada yıllardır ne TDKP var ne de onun programı. İkisi de öldüler ve gömüldüler. Bu EMEP olamaz; zira kendi sözlerinizle "azgın bir faşist rejim" in o dar siyasal cenderesi içinde kendine yer bulmuş bir partinin "devrimci" olduğunu iddia etmeye kalkmak, *Özgürlük Dünyası*'nın o yerinde sözleriyle, "sahtekarlık"tan başka bir şey olamaz. "Pişkinlik", ortada ne "devrimci parti" ve ne de onun herhangi bir programı yokken, kalkıp böyle konuşabilmenin kendisi değilse nedir?

Şimdi de ikinci iddia: "*Kapitalizm sınırlarını aşmıyor diye 'asgari program' maddelerine karşı çıkanlar, gerçekte kapitalizmin 'kudreti' önünde diz çökenlerdir.*" Lenin'den alınan, ama kastedilen şey hiç anlaşılmadığı için, tam tersinden bir anlam kazanarak "ucube" hale gelen bir tuhaf iddia bu. Emperyalist-ekonomistler, demokratik siyasal istemlere, somutta ulusların kendi kaderlerini tayin hakkına, yani RSDİP'in "asgari programı"nın üzerine yapılan tartışmalarla o çok ünlü 9. maddesine, "kapitalizm ufkunu aşmıyor" diye değil, **tam tersine**, kapitalizm altında gerçekleşmesi imkansızdır (ve sosyalizm altında da artık gereksizdir) diye karşı çıkıyorlardı. Dolayısıyla kavrayıştan yoksun bu ezberci yazar, demokratik bir siyasal talebin teorik olarak kapitalizm sınırları içine sığdığını iddia edenlerin **değil, tam tersine**, bunun gerçekleşmesinin kapitalizm koşullarında "imkansız" olduğunu iddia edenlerin ancak "kapitalizmin 'kudreti' önünde diz çökenler" olduğunu bilmek zorundaydı. Daha bunu bile bilmeyen ve anlamayan birinin demokrasi sorunu üzerine kalem oynatması, hele hele bunu tam da Lenin'in emperyalist-ekonomistlerle polemiginden güya yararlanarak yapması, en hafif deyimle tam bir skandaldır.

Siyasal özgürlükler için mücadelenin içeriği ve önemi(2)

İşçi sınıfının siyasal eğitimi nasıl gerçekleştirilecektir? İşçilere nasıl ezildiklerinin anlatmak ve sömürünün kaynağının kapitalizm olduğunu söylemek yeterli midir? Kuşkusuz ki hayır. Burjuva diktatörlüğünün teşhirini her yönden yaparak, baskının her türüne karşı çıkışı örgütleyerek, tüm toplumsal sınıflarla devletin ilişkisini gözler önüne sererek ve işçilerin bu mücadelenin içinde ve başında olmalarını böylece sağlayarak... Toplumun ve siyasal yaşamın demokratikleşmesi mücadelesine bağlı olarak reformlar için mücadele de ancak bu durumda doğru devrimci bir çizgide sürdürülebilir. Lenin, "emperyalist-ekonomist", P. Kievski ile tartışmıştı. Bugünün Kievski'leri daha çapsız olmalarına karşın, sorunu bulanıklaştırarak, bir kısım insanın devrimci inançları ve isteklerini sömürmeyi, politik yaşamlarını sürdürmenin dayanağı kılmayı başaracak bir zeminde bulabiliyorlar. Türkiye'nin küçük-burjuva "sol"cularının önemli bir kesiminin, işçi ve emekçi hareketinde ciddi bir yer tutmadıkları ve emekçilerin talepleri için sözü edilir bir mücadele yürütmedikleri bilinmektedir. Ancak onlar, -sözde, siyasal özgürlükler için mücadeleyi yadsımadıklarını söylemelerine karşın-siyasal bağımsızlık ve siyasal demokrasinin ne denli "önemsiz" ve bunların "asgari program" talebi olarak belirlenmesinin ne denli "reformcu olduğu" üzerine ahkam kesmekten de geri durmamaktadırlar. Sözüm ona bunu "marksizmi savunma" adına yapıyorlar!

Ülkemizin küçük-burjuva solcuları demagojik gerekçeye sığınmalarına ve Lenin tarafından yerden yere çalınan ekonomist görüşten beslenmelerine karşın, siyasal akrobasiye başvurmaktan ve "siyasal bağımsızlık ve siyasal demokrasi hedeflerine dayalı devrim anlayışı ve programı" diye bir ucube tanımlamanın ardına sığınarak devrimin politik görevlerine sırt dönmekten teorisine girişmekten de geri durmuyorlar. Artık kronik bir vaka halini almış "proleter sosyalist olma" evhamına öylesine kapılmışlar ki, "kapitalist düzen ufkunu aşamayan" program maddeleri de olabileceğini, bu maddelerde dile gelmiş taleplerin elde edilmeleri için yürütülen mücadele içinde yer almaksızın ve bu mücadelenin başında yürüyerek, siyasal mücadele deneyimi edinmeksizin işçi sınıfının, proleter sosyalizm davasını zafere ulaştırmasının olanaksızlığını da gözardı ediyorlar. Bir soruyla, sorunu biraz daha açalım.

Nasıl bir demokrasi mücadelesi?

Yukarıda değindik. Demokratik isteklerin ileri sürülmesi ve siyasal özgürlükler için mücadelenin yanlış olmadığını, ama bu mücadelenin hangi temelde, hangi hedefe bağlanarak ve nasıl yürütüleceğinin önem taşıdığını söyledik. Ama küçük-burjuva "sol"cu ve ekonomistleri için bu fazla önem taşıyor. Onlar için, yakıştırmada bulunmak ve suçlamak; demokratik isteklerin "proleter devrim stratejisi ile kopmaz bağı" üzerine genel geçer lafazanlıklarla işi geçiştirmek daha ticari! Emperyalizme bağımlı, çalışma durumundaki nüfusunun %44.6'sı hala tarımsal alanda istihdam edilen, bünyesinde siyasal bağımsızlık hakkı gasp edilmiş bir ulusu zora dayalı olarak tutan, burjuva anlamda demokratik hakların olmadığı geri kapitalist bir ülkede, işbirlikçi burjuvazinin faşist diktatörlüğünü siyasal devrimle yıkmak ve proletarya ve kent ve kırsal yoksullarının hazırlık durumuna bağlı olarak durmaksızın, sosyalizmin inşasına girişmek gibi bir görevin -ve buna uygun bir programın- üzerinden atlayarak, keskin lafazanlıkla zaman geçirmek daha kolay! Programında demokratik taleplere yer veriyor diye, proletaryanın devrimci partisini, "kapitalizmi aşma ufkuna sahip olmamak"la suçlama pişkinliğini gösterenler, proletaryanın, sosyalizmi, siyasal demokrasi için mücadele yolundan değilse hangi yoldan gerçekleştireceği sorunuyla da ilgili görünmüyorlar. Oysa siyasal bağımsızlık ve siyasal demokrasi için mücadelede yer almaksızın proletaryanın ekonomik devrimi gerçekleştirecek bir bilinç ve örgütlenme düzeyine yükselebileceğini düşünen bir kimsenin kendisini marksist ya da leninist olarak adlandırması, yüzsüzlükten başka bir şey değildir.

Emperyalizm, sermaye ve üretimin yoğunlaşması ve tekellerin ekonomik egemenliğine bağlı olarak, siyasal gericilik eğiliminin güçlendiği ve siyasal demokrasinin yadsındığı, kapitalizmin üst evresidir. Emperyalizm siyasal demokrasinin inkarıdır. Ama bu, emperyalizm koşullarında, kapitalizmin tasfiyesi anlamına gelmeyen siyasal demokrasi talepleri için mücadelenin olanaksız ya da gereksiz olduğu anlamına gelmeyeceği gibi, bu mücadele içinde yer almayan proletaryanın sosyalizm mücadelesini zafere ulaştırılması da olanaklı değildir. Bunun içindir ki kapitalizm sınırlarını aşmıyor diye "asgari program" maddelerine karşı çıkanlar, gerçekte kapitalizmin "kudreti" önünde diz çökenlerdir. Keskin slogancılıkla yetinerek, aralarında ulusların kaderlerini tayin hakkı da olmak üzere, demokratik isteklerin elde edilmesi için mücadele konusunda sürekli hıkmık edenlerin marksizmlerinin, laf yığını ötesinde bir kıymeti harbiyesi yoktur.

(Devam edecek...)

A. Cihan Soylu
(Emek, 3 Mayıs '98)

Emperyalist hayaller ve somut gerçekler

Emperyalist dünya sistemi öyle isteyen burjuvazinin istediği yere istediği gibi yatırım yapmayı kararlaştırabileceği bir çiftlik değildir. ABD başta olmak üzere dünya kapitalist ekonomisinin zaten krizde olduğu bir dünyada pazarlara hakimiyet ancak politik ve askeri olanakları ve emperyalist bir konumu gerektirir. Bu yüzden Türkiye gibi ülkelerin burjuvazilerinin ancak emperyalist havalleri olabilir. Bu hayaller ise emperyalizme bağımlılık gerçeği karşısında paramparça olur.

Birincisi 2 Şubat 1996'da düzenlenen ve "Elele 2000'lere!" sloganı ile yola çıkılan "Dünya Türk İşadamları Kurultayı"nın ikincisi 1-3 Mayıs tarihleri arasında İzmir'de yapıldı. Devlet erkanının da özel ilgisine mazhar olan kurultaya 42 ülkeden 1388 "Türk işadamı" katıldı.

Sermaye 1980'lerden bu yana işçi ücretlerinin olağanüstü düşüşüne ters orantılı bir tarzda kârını büyük oranlarda artırdı. "Ulusal" gelirden ücretlilerin aldığı oran azaldıkça, "kâr, faiz, rant" üçlüsünün oranı arttı. Geline nokta servet-sefalet kutuplaşması aşırı ölçülere varmış durumda. Sermaye işçi-emekçilerden sağladığı bu yasal hırsızlık birikimiyle güçlendi ve dış yatırımlara da yöneldi.

Ancak emperyalist dünya sistemi öyle isteyen burjuvazinin istediği yere istediği gibi yatırım yapmayı kararlaştırabileceği bir çiftlik değildir. ABD başta olmak üzere dünya kapitalist ekonomisinin zaten krizde olduğu bir dünyada pazarlara hakimiyet ancak politik ve askeri olanakları ve emperyalist bir konumu gerektirir. Bu yüzden Türkiye gibi ülkelerin burjuvazilerinin ancak emperyalist hayalleri olabilir. Bu hayaller ise emperyalizme bağımlılık gerçeği karşısında paramparça olur. Türkiye sonuçta kendi toprakları üzerindeki yabancı askeri üslerden komşu ülke

emekçilerinin bombalandığını kendi hükümetinin bile bilemediği bir ülkedir.

Yapılan kurultay da bu gerçekler içinde anlam bulmaktadır. 1388 Türk işadamlarının 700'ü yabancı uyrukludur! Bu garip durum sadece Türk işadamlarının bulundukları ülkelerin vatandaşlık hakkını almasından ibaret bir hukuki-teknik olay değildir. Sermayenin "dini-imanı" olmadığı gibi milliyeti de yoktur. Tüm dünyada milliyetçiliğin, faşizmin, ırkçılığın temeli sermaye gericiliği olsa da, tekeli burjuvaların hangi ırktan olduğu önemli değildir. Almanya'da ya da bir başka yerde Türk işadamı artık kendi ırksal kökenini Türkiye'de imtiyaz ve kolaylıklar sağlamak için kullanmakta, ama bu ekonomik kazançları bulunduğu ülkenin ekonomisine aktarılabilir. Peki kurultayı düzenleyenler bunu bilmemekte midirler? Bu bilinse de, burjuvaziye gerekli olan kendi işçilerini kandırabilmek, "güçlenen Türkiye" imajı ile mahşer sonrası bir döneme kadar onları "fedakarlığa" ikna edebilmektir. Hayaller içinde olsa da burjuvazi gerçeğinin sınırlarını bilmekte ve ülke kapitalizminin ağır mali-ekonomik bunalımının faturasını işçilere çıkartabilmek için milliyetçiliği güçlendirmeye çalışmaktadır. Nitekim sermaye sözcüleri bunu ağızlarından kaçırmaktadırlar. Demirel; "Hiçbir sorun umutsuzluğa, yılgınlığa, karamsarlığa kapılmamızı gerektirecek kadar büyük değildir. Hiçbir sorun Türkiye'nin üstesinden gelemeyeceği kadar büyük değildir." demektedir. Burjuvaziye gereken şatafatlı bir yalandır, belki inananlar çıkabilir. Demirel bunu da ağızından geçiriyor; "Bu aslında bir şov, ama mutlaka desteklenmesi gerekir."

Burjuvazinin bu şov merakı aynı dönemde sadece emperyalist hayalleri vesilesiyle değil, devrimci Kürt ulusal mücadelesinde de kendisini gösteriyor. "Sakık operasyonu" ile Rambo edebiyatına ve TV zaferlerine girişen sermaye iktidarı ABD'nin izinden gidiyor. Vietnam'da devrimci ulusal savaşıma yenilen ABD nasıl Rambo gibi filmlerle savaşı kazanmak için 30 yıldır uğraşıyorsa, aynı yolu Türk sermaye iktidarı da deniyor; sermaye haberciliği ile sinema senaryoları arasında fark kalmadığı bir durumda, ordunun "muhteşem" operasyonu ile "PKK yenilgisi" ilan ediliyor. Türk burjuvazisinin

"Adriyatik'ten Çin Seddi'ne" çığırtkanlıkları Kürdistan dağlarına çarpıp dağılıyor. Türk burjuvazisinin bu hayallerini yüzyılın en büyük yalanları arşivine kaldırmak ise devrimci işçi hareketinin önündeki sorumluluktur.

Yeşil pasaportlu Susurluk burjuvazisi

Kurultay'da sermayedarlar yeşil pasaport taleplerini iletiyorlar ve Demirel "gerekenin yapılacağını" söylüyor. Devlet Bakanı Çelebi ise, "sayıyla belirleme yerine, işadamlarına ihracatta belli bir seviyeyi aşma, en yüksek vergi verme" kriterlerini açıklıyor. 700'ü "yabancı Türk" işadamları "hakları" olan şeyi istiyorlar. Kendileri gibi yabancı (ABD) bir Türk olan Tansu Çiller de bir potansiyeli görmüş ve değerlendirmişti. Öte yandan Çatlı'nın bir "kiralık katil" olduğunu sananlar da ne burjuvaziye, ne mafyayı, ne de kontr-gerillayı tanıyorlar! Çatlı katil kimliğini aşmış ve ihracatçı olmuştur. Hem de hayalisinden değil, gerçeğinden. O kadar uyuşturucunun ithali, ikmal ve ihracı ile Çatlı uğraşmış, alınının kırı ile ama "haklı"yla yeşil pasaportunu almıştı. Türk ülkücü mafyasının da uluslararası haklı ünü hatırlanırsa, bu 1388 "Türk" burjuvazisinin kaç uyuşturucu ve kaçakçılık işleriyle uğraşmaktadır acaba?

DSP: Sermayenin "sol" değil en "sağ" temsilcisi

Milliyet gazetesi yazarı Yalçın Doğan "İzmir'de Kurultay: Sanki Rüya!" başlıklı yazısında DSP'yi selamlıyor: "DSP lideri Ecevit 'solun hastalıklarından arınmış' kurultaya rahatlatıcı mesajlar veriyor. İşadamları kurultayında 'sol adına DSP' tam bir gösteri yapıyor."

Oysa DSP'nin kurultaydaki "gösteri"si, "sol adına" olmak bir yana "merkez sağ"ın bile sağında kalıyor. Bu partinin düpedüz militarist, saldırgan, şovenist dış politikası kurultayda bizzat İsmail Cem tarafından şöyle ortaya konuluyor: "Sadece işadamlarımızı değil, Türkiye için yurtdışında eziyet çeken herkesi selamlıyorum. Yunan Hükümeti tarafından hapse mahkum edilen İskeçe Müftüsü Mehmet Emin Ağa'yı da selamlıyorum." Sermaye bu sözleri hararetle alkışlıyor.

Dışişleri Bakanı olarak İsmail Cem sermayenin çıkarları ne gerektiriyorsa onu söylüyor. İşadamlarının ekonomik faaliyetinin Türk dış politikasına olumlu bir lobi etkisi olduğunu, kendilerinin de dış politikalarını işadamlarının ekonomik çıkarlarını güçlendirmek için kullandıklarını belirtiyor. Bu şovenizmin ekonomik dürtüsünü de açıklıyor. İyi ama bu İsmail Cem ve DSP neden Yunan burjuva "adaletinin" kararına saygı duymaz ya da Türk hükümeti tarafından hapse mahkum edilen HADEP'lileri hatırlamaz.

Söz konusu olan işadamları solu değil düpedüz işadamları sağ politikasıdır. Şoven gericilik batağında yürütülen bu politikanın iğrençliği Cem'in konuşmasında açık ifadelerle kavuşmaktadır: "Türkiye'nin bu açılımına öncülük yapan rahmetli Cumhurbaşkanı Turgut Özal'ı anmak istiyorum. Orta Asya'da ülkelerin oluşumunda, adları bile bilinmeyen ülkeleri dere tepe demeden dolaşan ve bu ülkelerde Türkiye'nin adını hakettiği yere getiren Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel'e de teşekkür ediyorum."

İsmail Cem gibi "sol adına" konuşan ırkçı-şovenler bilmelidirler ki, eski Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği bünyesindeki "adları bile bilinmeyen" Komiler, Kalmuklar, Osetler, Çeçenler, İnguşlar, Abhazlar vb. gibi birkaç yüzbinlik halklar kendi dillerini, kültürlerini ve sınırlarını bugüne kadar koruyabilmişlerse eğer, bu yalnızca Ekim Devrimi ve sosyalizm sayesinde mümkün olabilmiştir. Kendi toprakları üzerinde yaşayan yirmi milyonluk Kürt halkının, değil sınırları, dili ve kültürü, yakın zamana kadar varlığı bile kabul edilmeyen bir ülkede, üstelik bu halkın katliamdan geçirildiği bir evrede bu tür arsızca konuşmalar yapabilmek için, her türlü utanma duygusunu yitirmiş olmak gerekir.

Son olarak şunu söyleyelim: "Sermaye solu" bu tür kurultaylarda böyle "gösteri"lere girişmez. Zira sermaye "sol"u işçi dostu gözükmeli ve örneğin 1 Mayıslar'da temsili katılımlı pankartlar açarak dolaşmalıdır.

Yapısal kriz ve devrimci olanaklar

B. ÖZEN

“Kemalizmin çöküşünü”
burjuvazinin ideolojisiz
kalması sayabilen PKK:
politik kriz tablosuna islami
sermaye ve RP’ye karşı
burjuva klik savaşı
verleştirebilen MLKP: toplam
çıkıssızlığın karsıtı olarak
devrim ve sosyalizmi
göremeyen. demokrasi ve
anayasa tartışmalarına giren
ÖDP ve diğer sol gruplar:
burjuvazinin “laiklik” çıkışını
sosyalizmin aydınlanmacı
kimliğine basamak sayabilen
SİP; ya da toplumda çıkışın
ancak popüler. demokrat
öğelerle olabileceğini
söyleyebilen M. Çulhaoğlu
türü “marksizan
demokratlar”... Tablo aslında
solun marksist-leninist
ideolojiden uzaklığını.
devrimci örgüt çalışmasının
rolünü anlamadıklarını. politik
bir çözümlemeyle kapitalizmi
tanımlayamadıklarını. burjuva
ideolojik-kültürel
hegemonyanın politik
hareketliliğe davanarak
kırılabilceğini
anlamadıklarını
göstermektedir.

Türkiye kapitalizmi yapısal bir bunalım içinde kıvrılıyor. Ekonomik, mali, politik, kültürel ve ideolojik tüm cephelerdeki bu bunalım karşısında burjuvazinin hemen tüm çözüm projeleri ya boşa çıkıyor ya da uygulamaya bile geçemiyor. Tarihsel geçmişine ve birikimine rağmen sermaye iktidarının bu tablosu komünistlerin “Türkiye bir devrim ülkesidir” tespitinin gerçekliğini de ortaya koyuyor. Gerçekten de Türkiye orta dereceli kapitalist ülkeler içinde bunalımı kendi şahsında hep devrimi ve olanaklarını büyüten bir süreç olarak yaşıyor. Brezilya, Güney Kore gibi ülkelerde devrim ve sosyalizmin birikimleri siyasal planda hissedilmezken, Türkiye’de durgunluk dönemlerinde bile devrim ve sosyalizm bir tehdit olarak anlaşılabilmektedir. Bu sadece burjuvazinin tersten abartısından kaynaklanmamaktadır. Türkiye son 40 yıl içinde iki kez karşı-devrimci açık faşist terör dönemi yaşamasına karşın yeni bir kitle hareketliliği ile yükselişe geçebilen bir ülkedir. Burjuvazinin

abartısının nesnel temeli budur.

Bu tablo içinde Kürt sorunu, yapısal bunalımın temel nedeni olmasa da, onu ağırlaştıran önemli etkenlerden biridir. Her geçen gün biraz daha derinleşen ekonomik krizde kardeş Kürt halkına karşı yürütülen kirli savaşın da özel bir rolü vardır. Neredeyse kendisi kadar açık veren bütçe içinde savunma (saldırı) harcamaları gayriresmi verilerle %40’ları aşmaktadır. Bu özel ağırlaştırıcı etkiye rağmen, Türkiye kapitalizminin esas krizi kendini dış borç sarmalı içinde ifade eden emperyalist sisteme bağımlı yapısından kaynaklanmaktadır. Bu bağımlılık emperyalist-kapitalist sistemin bunalımının faturasının Türkiye gibi bağımlı ülkelere ağır bir biçimde yüklenmesini getirmektedir. Mali kriz eksenli ekonomik tablo devlet istatistiklerinde ve burjuva basında bugün döviz rezervlerinin artışı, kısa vadeli dış borçları ödemede belli bir istikrar, enflasyonda küçük de olsa düşüşler gibi sözde bir “pembe” tabloya dönüştürmektedir. Halbuki bu güncel ve kısmi veriler hiçbir olumlu gelişmeyi ifade etmediği gibi, istatistikler ve basın da açıkça yalan söylemektedir.

Türkiye’nin sadece dış borç faizi geri ödemeleri, borçlarla bütçe arası ilişkiler gözetilirse, %5-6’lık bir büyüme ve mali kazancı zaten sıfırlamaktadır. Yıllık %2 civarlarında seyreden nüfus artışı hızı ve Türk Lirası’nın sürekli düşüşü %2-4’lük büyümeyi sıfırlayan ek faktörlerdir. Büyümenin %10’un altına düştüğü her süreçte Türkiye ekonomisi reel olarak küçülmektedir. Dış borçların faizini karşılamak için alınan yeni dış borçlar, sadece son on yıl içinde dış borçların anaparasının ikiye katlanmasına yol açmıştır. Böyle bir durumda enflasyon ve işsizlik artışını engellemek mümkün değildir. Ama buna rağmen de sermaye iktidarı emekçilerin sırtından kaynak yaratmayı başarabilmektedir. İşte bundan dolayıdır ki sermaye yeni dış borçlar bulmakta güçlük çekmemektedir. Hatırlanırsa, 1980 öncesinde devrimci bir gelişmenin tehdidi altında bulunan burjuvazi dış borç bulmakta zorlanıyordu.

Bugün politik kriz ise kendisini esas olarak tüm burjuva partilerin ve parlamentonun işlevsizleşmesi ve teklesmesi ile ifade etmektedir. 1984 seçimlerinde sadece üç partiye seçime katılma hakkı tanıyan faşist diktatörlüğün parlamenter oyunu bugün boşa çıkmaktadır. Hiçbir temel sorunda farklılaşmayan, buna rağmen parçalanmış burjuva siyaset sahnesi çöküntü içerisinde. Bugün merkez sağ, merkez sol ve islami-ülkücü kesimlerde dahi 2-3 ayrı parti bulunmakta, üstelik yeni parçalanma eğilimleri görülmektedir. Partilere getirilen kısıtlamalara ek olarak %10’luk ülke barajı gibi ek önlemler ise,

istikrarsızlığın ya da milyonlarca kişinin seçim tercihinin burjuva parlamentosunun dışında bırakılmasının gerekçesidir. Aynı politik tercihler içinde klasik sağ ve sol partilerin dışardan işbirliği bile mümkün olamamakta, ANAP-DSP ve DYP-CHP daha uyumlu ikililer olabilmektedir. Bu, burjuva sağ-sol bölünmesini değil siyaset ortaklığını anlatmaktadır. Bu durum Kürt sorununda inkarcı, imhacı bir kirli savaş dışında politika üretmekte zorlanan burjuva siyaseti toptan çöküşe götürmektedir. Sadece Kürt halkı içerisinde değil tüm toplum çapında da bir çözüm üretememektedir. Ve PKK ehlileştirilemeden ya da ezilmeden de buna girişmeyecektir.

Politik krizin nedeni olan politik programda aynışma hiç de Kürt sorunundan ibaret değildir. Krize tek çözüm olarak sunulan ama ancak geçici bir rahatlama sağlayabilen özelleştirmeler konusunda da sermaye partilerinin programı teklesmiştir. Öyle ki bugün hiç kimse bu işin hızını bile tartışmamaktadır.

Toplum çapında ideolojik ve kültürel alandaki kriz de giderek derinleşmektedir. Gerçekte toplumun apolitikleştirilmesinin bir sonucu olan bu iki alanın birliği, burjuvazinin politik bir seçenек yaratmadan herhangi bir müdahalede bulunmasına olanak vermemektedir. Burjuvazinin ideoloji (din, milliyetçilik, liberalizm vb.) ve kültür (arabesk, pop vb.) alanındaki çeşitliliği, toplumu yönetmede bir rahatlık göstergesidir. Ama toplumda devrim ve sosyalizm idealleri çevresinde karşı bir politik kamp oluşması ihtimalinin yüksekliği ve buna karşın karşı-devrimci bir terör dışında burjuvazinin alternatifsizliği, ideoloji ve kültür alanındaki bu çeşitliliği bir handikapa çevirmektedir. Bu ideolojik-kültürel çeşitlilik burjuvazinin bir politik kamplaşma çerçevesinde birleşmesinin koşullarını zayıflatmaktadır. 1920-’30’ların Türkiye’sinde Kemalizm, 1950’lerin ilk yarısı ile 1980’lerde ise liberalizm, toplumdaki çatışmaları bir ölçüde yatıştırma işlevini yerine getiren egemen ideoloji olabilmıştır. Bugün ise geline noktada, ne Kemalizmin, ne dinsel ideolojinin ne de milliyetçiliğin çatışmaları yatıştırma temelinde burjuva ideolojik hegemonyanın başat ögesi haline gelme şansı vardır. Bunlar, bugün olduğu gibi, olsa olsa emek-sermaye çelişmesini perdelemeye yönelen, ama çatışmalı dönemin karşıt kamplarının egemen ideolojileri olabilirler. Bu ise kuşkusuz çatışmanın gerçek temeli üzerinde yükselmesi ve işçi-emekçi katmanların sosyalist ideolojiye yakınlaşması anlamında ciddi bir risk demektir. Burjuvazinin ideolojik seçenек yaratma çabaları ekonomik-politik kriz tablosu tarafından sürekli boşa çıkarılmaktadır. ‘90’larda bir

liberalizm girişimi olan “2. Cumhuriyetçilik” politik planda yaşayamayacağı için YDH şahsında çöktü. Aynı gerilime uzlaşma temelindeki her tekil çözüm girişimi de aynı çözümsüzlüğe mahkumdur. “Laik” kimlikli DSP’nin uzlaşma amacıyla Fettullah Gülen’e aldığı tutumun boşa çıkması gibi. Kuşkusuz Kürt ulusal kurtuluş mücadelesi toplumun egemen ideolojilerinden biri olan Kemalizmı zayıflatmıştır. Ancak bunun ötesinde de Kemalizm toplumun genelinde birleştirici bir ideoloji olarak güçlü bir karşı politik odak değildir. PKK’nin “70 yıllık Kemalizme” vurduğu darbelerin ötesinde burjuvazinin kendisi yer yer egemen ideolojinin farklı yönlerini öne çıkarma ihtiyacı duymaktadır. Dinsel ideolojiye açılan alan ise bilinmektedir. 1980’lerin ikinci yarısından itibaren ise liberalizm, hiç değilse ideolojik planda, Kürt sorununu, “federasyon” ve bunun üzerinden Arap karşıtı bir bölge süper devleti gibi bir öneri ile karşılayabilmekte ve burjuvazinin emperyalist rüyalarına basamak sayabilmektedir.

Burjuva sistemde kültürel kriz zaten sürekli ve derinliktir. Bu kriz ekonomi ve politik krizin olmadığı koşullarda bile bir dejenerasyon toplumunu hazırlar. Ama bizim kastettiğimiz kültürel kriz daha da geniş ve derinliktir. Kapitalist düzende adli suçun yaygınlığı, sanatta bayağılaşma, basit insaniliğin ölüşi ve meta fetişizmi zaten anormal olgular değildir. Ama iki açıdan burjuvazinin yönetimini zora sokan bir kültürel kriz sözkonusudur.

Birincisi, kültürel dejenerasyonunu aşırılığıdır. Nasıl kapitalist sömürü yasal hırsızlık demek olsa da adli suç olarak hırsızlık vb. oranının artışı düzenli bir işleyişi bozarsa, kültürel dejenerasyonun olağanüstü artışı da toplumda yeni ve alternatif gelecek arayışlarını güçlendiren bir zemindir. Gençliğin ayrımsız ve kitlesel olarak içine sürüldüğü kirli savaş kuşkusuz bu dejenerasyonun nedenlerinden biridir. Ülke çapında kontr-gerillanın varlığı-uygulamaları ve bunun Susurluk ile deşifasyonu, toplumda ideolojik bir umut ve çıkış yoksunluğu, kültürel krizi derinleştiren diğer etkenlerdir.

İkincisi, aynen ideolojide olduğu gibi kültürde de çok parçalılık içinde bir kimliksizlik doğmakta, insanların farklı ideolojik-kültürel arayışların içine girebileceği toplumda bir baskın kimlik oluşmamaktadır. Bu durum toplumda, ne 1930’ların “idealist öğretmenini”, ne 1950’lerin “girişimcisi”, ne 1960’ların “çalışkan-dürüst gencini” hatta ne de 1980’lerin “yolunu bulanını” baskın kılmaktadır. Kaderci bir kültür olarak tarikatçılığın güçlenmesi ile gençler arasındaki yaygın eğilim olarak “ülke dışına kapağı atma” arasında, ülke gerçeğinden kaçış olarak gözükebilen uçlara dağılmış bir parçalanma

sözkonusudur. Apolitizmi beslese de, bu durum, burjuvazinin ideolojik-kültürel krizini aşma olanağını daraltmaktadır. Türkiye kapitalizminin tablosu 1929 dünya bunalımı sonrası kriz tablosuna, ama halka aktif tarzda benimsetilen faşist politik-ideolojik-kültürel alternatiften yoksun biçimiyle, benziyor. İşte bu büyüyen devrimci olanaklar tablosudur.

Solda politikada devrimcilikten uzak olanlar bu topyekün çıkışsızlığı yeterince anlayamamaktadırlar. Solun ekonomik kriz dışında kapitalizmin kriz öğelerini yerli yerine oturtacak bir bakışı yoktur. Zira esas sorun kapitalizmin çözülmesindeki yetersizlikten kaynaklanmaktadır. “Kemalizmin çöküşünü” burjuvazinin ideolojisiz kalması sayabilen PKK; politik kriz tablosuna islami sermaye ve RP’ye karşı burjuva klik savaşı yerleştirebilen MLKP; toplam çıkışsızlığın karşıtı olarak devrim ve sosyalizmi göremeyen, demokrasi ve anayasa tartışmalarına giren ÖDP ve diğer sol gruplar; burjuvazinin “laiklik” çıkışını sosyalizmin aydınlanmacı kimliğine basamak sayabilen SIP; ya da toplumda çıkışın ancak popüler, demokrat öğelerle olabileceğini söyleyebilen M. Çulhaoglu türü “marksizan demokratlar”... Tablo aslında solun marksist-leninist ideolojiden uzaklığını, devrimci örgüt çalışmasının rolünü anlamadıklarını, politik bir çözümlemeyle kapitalizmi tanımlayamadıklarını, burjuva ideolojik-kültürel hegemonyanın politik hareketliliğe dayanarak kırılabileceğini anlamadıklarını göstermektedir.

Mevcut tabloda Kürt sorununun yapısal bunalımdaki rolü de anlaşılammaktadır. Bir ulusal hareket olarak PKK’nın bunun ayrımını yapamaması doğaldır. Bunun dışında Kürt sorununda iki temel yanlış eğilim sözkonusudur. Kapitalist düzenin çok yönlü bunalımını Kürt sorunundan ibaret gören ve bu tablo içinde acil reformist bir demokrasi programına yönelen eğilim ile, Kürt sorununun tüm diğer temel sorunlar gibi devrim ve sosyalizmi gerektirdiğini söyleyen, ama bundan kaçınarak kendiliğinden hareketin gündeminde Kürt sorununu önemsizleştiren eğilim. Tüm acil politik taleplerin devrimci iktidar mücadelesine bağlanmayan bir acil çözümü olamayacağı gibi, politik sorunlar arasında da bütün bir tarihsel dönem boyunca öncelik ve sonralık ilişkisi belirlenemez. Ne Kürt sorunundaki kirli savaş gerçeğinin yakıcı ve acil devrimci sorumluluğu önümüzdeki birkaç yılın temel sorununu ulusal sorun yapar, ne de sınıf hareketindeki şovenizmin etkisi ve hareketin kendiliğinden karakteri bu politik enternasyonalist görevi birkaç yıl sonraya erteler.

Bütünsel bir devrimci program ile Kürt sorunu karşısındaki enternasyonalist devrimci görevleri uyumlaştıracak tek güç komünistlerdir. Kendi içinde bir burjuva ulusal çözümü (“siyasi çözüm”) olanaklı görseler de, komünistler, iki halk ve ülke arası entegrasyonun, hareketliliğin, politik içiçeliğinin ve nihayet ulusalçılığı aşan komünist platformlarının sonucu olarak, Kürt sorununu birleşik devrimin güçlü devrimci gerekçelerinden biri saymaktadırlar. Nitekim dünya çapında milliyetçiliğin bir ideoloji olarak yükseldiği bir süreçte devrim ve sosyalizm ideallerine bağlılık konusunda gösterilmeye çalışılan direncin gerisinde bu birleşik kurtuluş olanaklarının hissedilmesi vardır. Komünist işçi partisi bu içiçeliğin ve devrim ve sosyalizmin rolünün bilincinde olarak, reformist politikalara karşı, başta işçi sınıfı olmak üzere tüm emekçi kesimler arasında Kürt ulusal kurtuluş mücadelesinin devrimci çözümünün propagandası ve eylemini yükseltecektir.

Düzenin istikrarının sınırları

Her sınıf topluma kendi gündemini dayatır. Yine de toplumun, içlerinden biri egemen olsa da iki karşıt sınıf arasında bölünmüşlüğü, bu durumu belli ölçülerde farklılaştırır. Kapitalist düzenin egemen sınıfı olarak örgütlü olan burjuvazi çeşitli kitle iletişim araçları üzerindeki tekeli ile ya sınıfın gündemini saptırır ve onu oyalayan sahte gündemler yaratır. Ya da doğrudan kendi şekillendirdiği gündemi topluma dayatır. Dolayısıyla her süreç değerlendirmesi bu ikili yanı gözetsmelidir.

Güncel tablo neyi içermektedir. Bir yanda devlet gizleme gereği bile duymaksızın kontr-gerilla dahil tüm terör aygıtlarını kullanarak karşı-devrimci kampanyayı tırmandırmaktadır. Saldırılarda sivil faşist çeteler de büyük bir rahatlıkla kullanılmaktadır. Diğer yandan ise sınıfa yönelik özelleştirme saldırısına hız verilmekte ve IMF patentli yeni uyum programları hazırlanmaya çalışmaktadır. Burjuva siyasal arenada ise önce seçim ve daha sonra başkanlık sistemi tartışmaları gündeme getirilmektedir.

Tablonun ilk yanının önemi şudur. Devlet terörünün kullandığı iki temel araç düşünülürse (TİT yani kontr-gerilla ve sivil faşizm), devlet kitlelere özel bir mesaj vermektedir. Susurluk’tan beri teşhiri en sıradan insan gözünde bile yapılmış olan kontr-gerillanın doğrudan ve pervasızca bir burjuva demokratına yönelebilmesinin mesajı; Susurluk’un temizlenemediği, temizlenemeyeceği ve dahası işbaşında olduğudur. Bu, eyleme çıkan her işçi-emekçiye İHD sınırlarında bile ölüm tehdididir. Zaten terörün amacı kitleleri hareketsiz bırakmaktır. Bu anlamıyla Akın Birdal suikastı toplumu susturma saldırısıdır. Bir diğer saldırı ayağı olarak MHP-ülkücü kesim giderek daha yaygın kullanılmaktadır. Aslında tüm varlığı sermayenin sivil faşist vurucu gücü olmasına bağlı olan MHP’nin, 1980 sonrasında “sokak” politikasından kısmen uzak tutularak katliamcı yüzü unutturulmak istendi. MHP’nin yeni misyonu Kürt sorunu üzerinden şovenizmin tüm topluma barışçıl bir pompalanması oldu. Şimdilerde ise yeniden cinayet çeteleri olarak iş görmek üzere harekete geçirilmektedir.

Öte yandan sermaye iktidarı reformize edici siyasal manevralarla demokrasiyi yalandan kutsamakta ya da islami gericilik şahsında dev aynasında büyütülmüş düşmanlar yaratmaya çalışmaktadır. Bunların saptırıcı gündemleştirmeler olduğu açıktır. Böyle olduğu ölçüde de, sağlam temellere dayalı emek-sermaye çelişkisi eksenli kamplaşma çerçevesinde önemli politik sonuçlar yaratabilmektedir. Mart sürecinde KESK 4 Mart, 8 Mart Taksim, 12 Mart Gazi, Newroz gibi günlerde militan hava ve devrimci politik akımların çok sınırlı canlanması dahi devleti telaşlandırmakta ve bir karşı-devrimci terör kampanyasına ihtiyaç duyurabilmektedir. Bunun sermayenin faşist diktatörlüğünün keyfi bir yönelimi olmadığı açıktır. Bu tür bir kampanya ile devlet sahte ve saptırıcı gündemlerinin etkisini kendisi daraltmakta, aslında medya üzerinden aldatma ve yönlendirme imkanlarını fiilen zayıflatmaktadır. Zor silahına ve doğrudan devrim kampı bileşenlerine saldırarak emek-sermaye çelişkisinin temel olduğunu ilan etmektedir.

Böyle bir tablodaki istikrarsızlık görüntüsünün aslında burjuvazi için hayli tehlikeli olduğu da açıktır. Toplumun tarafsız ya da henüz pasif kesimleri şahsında düzenin bu istikrarsızlığı, bir çıkış olanağı göremeyen bu kesimleri de hareketliliğe sürükleyebilecektir. Bizim bugünün koşullarında hareketliliğe geçebilecek kesimlerin olağanüstü büyüklüğü diye tanımladığımız da budur. Bu kesimler şahsında sermayenin sunduğu bugünkü seçenekler çerçevesinde bir kurtuluş görülmemekte, ama sermayenin asla bir seçenek yaratamayacağı düzeyinde bir kopuş da yaşanmamaktadır. Dolayısıyla sınıfsal konumlanışı ile zaten potansiyel olarak devrim kampına dahil bu kesimler şahsında politik bir karşı-seçenek ya da

düzenin tüm seçeneklerinin tükenişi, gerçek eylem potansiyellerinin açığa çıkışını sağlayabilecektir.

Bugün devlet istikrarsızlığı artırıcı yönelimler içine girmektedir. Kontr-gerilla ve sivil faşist çetelerin kullanılma biçimi burjuvazinin son süreçteki yönelimlerini yıpratın bir tarza mahkum olduğunu göstermiştir. Yine de sermayenin tek bir silaha oynamayacağı açıktır. Siyasal planda bu istikrarsızlaştırıcı görüntü kullanılarak güçlü, otoriter ve daha ileri düzeyde tahkim edilmiş bir devlet yapılanması ihtiyacı vaaz edilmektedir. Zira istikrar ancak böyle olanaklıdır! Yönetim mekanizmasında yeni yapılanma ihtiyacı hiç de bazı ek örgütlülükler ya da tek elde toplanma ihtiyacına indirgenemez. İller İdaresi Yasası’ndan Kriz Yönetim Merkezi’ne kadar tüm bu güçlü, “yeni” devletin sembolü başkanlık sistemi olmakta, kitleler daha baskıcı bir devletin huzuruna çağırılmaktadırlar. Sürekli ısıtılıp yeniden gündemleştirilen bu “başkanlık sistemi” tartışmasının önemi aslında onu kısa süre önce izleyen “erken seçim” tartışmasıyla da görülebilir. ANAP-CHP anlaşması ve ardından bozulması olarak yaşanan erken seçim gündemi, burjuva siyasal arenayı yeniden düzenlemek zorunda kalacak olan sermayenin, bunun zamanlaması için bir kamuoyu yoklamasıydı. Ama yıpranmış burjuva siyasal partiler ve parlamento temelinde çok da değişmeyecek olan tablo, burjuvaziye şimdiden erken seçimi “en az zararlı kapatma” hedefine geriletebiliyor. Buna karşın “başkanlık sistemi”yle oluşturulacak bir “istikrar” için ya geniş kitlelerin suni bir düşman karşısındaki koruyuculuğu rolü üstlenilmeli ya doğrudan bütün muhalefet fiziken ezilmelidir. Bu tür bir başarının kendini kolay vuran bir silaha dönüşme riski için ise Endonezya’nın tek adam diktatörlüğünün kendini yıpratın yapısallığına bakılabilir.

Burjuvazinin çıkış yapmakta zorlanan, kararsız ve yalpalayan her yeni adımıyla bir öncekini yıpratın tablosu gerçekte devrimci bir olanaktır. Peki çıkışı sağlayacak olan nedir? Çıkış son 16 Mayıs Mitingi ve Akın Birdal suikastini protestolar vesilesiyle görüldüğü gibi kitle eylemliliğidir. Ama komünistler iyimser kendiliğenciler olamazlar. Komünistlerin hedefi bugünkü kendiliğinden harekete “yardımcı” olmak değil, onu devrimci bir çizgide geliştirecek bir konuma ulaştırmaktır. Reformizmin kendine biçtiği “yardımcı”lık misyonu varolan hareketin günlük tahlilini bile olanaksızlaştırmaktadır. *Emek*, 1 Mayıs ‘98 vesilesiyle, “sınıf hareketinin geliştiğini, kitleleştiğini ve militanlaştığını”, devrimci demokrasi ise “Devrimci 1 Mayıs”ı tespit ederken, yalnızca kendiliğenciliklerini ilan etmektedir. Bu, reformizmin şahsında işçi hareketinin kendiliğindenliğini teorize etmek, devrimci demokrasi şahsında ise kendi dar grupsal etkinliklerini kendiliğinden harekete ikame etmek biçiminde yaşanmaktadır. Sadece komünistler öznel ve nesnel etmenlerin rolünü, birini diğerine ikame etmeden, bir nesnellik tahlili-eleştirisini ile öznenin iradesini planlamayı birleştirebilmektedirler. Komünistler bu tutumlarıyla, sınıfın 50 bine yakın kişiyle özelleştirme karşıtı eylemine ve birkaç binle sınırlı Akın Birdal suikastini protestoları parçalanmışlığına müdahale edebilecek tek güçtürler. Sınırlı ve sınıf-dışı dinamiklerle bile burjuvazinin sahte gündemleştirmelerinin yıpratıldığı bir süreçte birleşik işçi-emekçi hareketinin militan bir hatta ve devrimci bir çizgide atacağı her adım, geniş ve hareketsiz kesimlerin tarafsız-pasif konumlarını değiştirmeleri olanağı demektir.

Sınıfa karşı sınıf, düzenin istikrarına karşı devrimin istikrarı! Partide ve devrimci işçi hareketi eksenine bağlanacak birleşik hareket, düzenin sahte gündemlerini olduğu gibi gerçek temelini zayıflığını da açığa çıkaracaktır.

Endonezya'da halk ayaklanması

öfke karşısında duyulan korkuyu anlatmaktadır.

Endonezya'da kaybeden emperyalizmdir

Bu ülkenin para birimi Rupî'nin bir gecede çöküşü Endonezya ekonomisini iflasın eşiğine getirdi. O yıkılmaz olarak gösterilen kale temellerinden sarsıldı. Ekonomik iflas toplumdaki sosyal sonuçları açısından dramatik bir durum ortaya çıkardı. Suharto kendi ağzıyla çığ gibi büyüyen işsizliğin nüfusun büyük kesimini yoksulluk içine ittiğini, gençler ve çocuklar arasında suç oranının arttığını açıklamak zorunda kaldı. Ekonomik iflas Suharto'nun her türlü

tekellerin denetimindedir. Endonezya emperyalist tekellerin bölgede yayılmasının önemli bir üssü olarak kullanılmaktadır. Bunun içindir ki, bir uluslararası banka konsorsiyumu da 8 milyar dolarlık kısa vadeli bir devlet kredisi açma kararı aldı. Fakat alınan kararlar ve açılan krediler ekonomik bunalımın derinleşmesine yeni bir ivme kazandırdı. Kredilerle daha önce verilen borçlar, yatırımlar, ortaklıklar kurtarılmaya çalışıldı. Sadece özel sektörün bu uluslararası finans kurumlarına olan borcu 75 milyar doları bulmaktadır. Yani Endonezya'daki ekonomik iflas emperyalist ülkeleri doğrudan etkilemektedir. Özel işletmenin yanı sıra devlet işletmeleri de gelen yerde borçlarını ödeyememektedirler. Bu nedenle Deutsche Bank yönetiminde Bank of Tokyo-Mitsubishi ve Chase Manhattan temsilcileri ülkedeki

geleceklerini görüşmek üzere Suharto'yla ay sonunda bir araya gelmeyi kararlaştırmışlardı. Bu bankalara ödenmesi gereken toplam borç tutarı 140 milyar doları bulmaktadır. Ancak emperyalistler için Endonezya'daki ekonomik çöküntünün yükünden çok bu ülkede gelişen halk hareketinin politik etkisi önem taşımaktadır. Zira Endonezya'da emekçi kitleler Suharto nezdinde emperyalist egemenliğe yönelmişler, bu egemenliği önemli oranda sarsmışlardır. Halk emperyalistler tarafından sunulan ekonomik ve politik desteği kendisine yönelen bir saldırı olarak görmüş ve tepki göstermiştir. Zira Suharto'yu ayakta tutmak için verilen destek halka karşı katliamların sürmesi anlamına gelmektedir.

Ancak Endonezya halkı tarihsel bir fırsat yakalamış ve büyük bir hesaplaşmaya girişmiştir. Bugün bir diktatörü alaşağı eden bu halk yarın diktatörlüğün kendisine yönelecek

bir mücadelenin başarısı için küçümsenemeyecek bir deneyim ve özgüven kazanmıştır.

“Çapulcular” değil ayaklanan halktır

Dünya kamuoyu günlerdir ekranlardan bir halkın dizginlerinden boşalarak sokaklara taşan öfkesini izlemektedir. Tek tek kahramanlar değil milyonlarca insan vahşi bir sömürü, azgın bir baskı ve zulüm düzeni olan Suharto diktatörlüğüne karşı ayağa kalkmıştır. Egemen sınıfın çürümüş rejimine karşı on yıllardır biriken öfke ve nefret kendisini milyonların eylemliliğiyle dışa vurmuştur. Kapitalist sömürücülerin saraylarına, faşist diktatörlüğün kurumlarına yönelinmiş, bankalar ve dev mağazalar ateşe verilmiştir. Onyılların biriktirdiği öfke ve nefretin kapitalistlerin mallarına el koyarak, yakarak ve yıkarak kendisini ortaya koymasından daha doğal ne olabilir? Bir halk ayaklanması başka türlü yaşanmıyor, yaşanmaz. Televizyon ekranlarına yansıtarak burjuva medyasının aşağıladığı ve “vandalizm”, “çapulculuk” olarak sunduğu eylemler bir halkın kanlı bir rejime olan derin nefretini yansıtmaktadır. Sokaklara taşan milyonların öfkesi hiçbir yasa ve kural tanımaz. Bu tür halk hareketleri önceden planlanmış, disipline edilmiş barışçıl

meşruiyetini kaybetmiş politik yönetimiyle birleşince, emekçi kitlelerin öfkesi bir barut fıçısı gibi patladı. Halkın tepkisini Çinli azınlığa yöneltmeye çalışan Suharto destekleyicileri pek başarılı olamadılar. Özellikle emperyalist medya halkın öfkesinin Çinli azınlığa karşı olduğunu yansıtmak için özel çaba harcadı. Amaç halkın direnişini karalamak, uluslararası desteği engellemek, ve daha da önemlisi, Suharto iktidarının “istikrar”ını yansıtmaktı.

Fakat ekonomik bunalım bir hafta içinde bazı sanayi dallarını kelimenin gerçek anlamıyla iflasa sürükledi. Tekstil ve turizm sektörü başta olmak üzere, birçok küçük işletme sahibi iflas etti. Şimdiye kadar Suharto'ya sadakat gösteren küçük üreticiler rejime karşı harekete geçtiler. Emperyalist ülkelerin açtığı krediler bu iflasların hızını kesemedi. Kredilerle amaçlanan “ekonomik sükunet” sadece bazı kesimlerin Suharto'ya karşı tepkilerini geciktirdi. Emperyalistler açısından krizin genel bir politik bunalıma dönüşmeden atlatılması hayati bir önem taşıyordu. Bundan dolayı daha geçen hafta ABD, politik hiçbir koşul ileri sürmeksizin, Suharto rejimine bir milyar dolar kredi verdi. Suharto rejimini kurtarmak için uluslararası tekelleri gruplar da harekete geçtiler. Zira ülkenin en önemli sektörleri bu

Endonezya'da halkın Suharto faşist diktatörlüğüne karşı ayaklanması devrimci gelişmelerin habercisi olması açısından önemli dersler içermektedir. Halk ayaklanması yarattığı politik etkiyle bir süredir dünya kamuoyunun birinci gündemini oluşturmaktadır. Bu doğaldır. Bu ülke 33 yıldır Güneydoğu Asya'da emperyalist dünya gericiliği tarafından korunan, beslenen anti-komünist bir kale konumundaydı. Yoğun faşist bir terörle sağlanan “politik istikrar” sayesinde pervasız bir sömürü ortamı yaratılmıştı. Soğuk savaş koşullarında Endonezya ekonomik gelişme ölçütleriyle emperyalist dünyanın “model” ülkelerinden biri olarak sunuldu. Ekonomik göstergeler komünizme karşı bir ideolojik-politik saldırıya dönüştürüldü. Ekonomik gelişmenin sırrı emperyalist sistemin üstünlüğüyle açıklandı.

Bugüne kadar bu psikolojik üstünlükle hareket eden emperyalist dünya burjuvazisi bugün Endonezya'da yaşananlar karşısında şaşkına dönmüş durumda. G-8 olarak adlandırılan emperyalist ülke başkanlarının toplantısının ana temasını Endonezya'da halk ayaklanması ve bölgede yarattığı etkiler oluşturdu. Endonezya örneği diğer ülkelere de sıçrayabilir, bundan ciddi şekilde korkuluyor. Clinton ve diğerleri Endonezya'da politik ve ekonomik reformlar yapılmasını talep ettiler ve Suharto'nun zora başvurmamasını istediler. Daha dün kadar Suharto'nun faşist terörü sayesinde gerçekleştirdikleri azgın sömürü ile azami kârlar elde eden bu emperyalist ülkelerin temsilcilerinin reform talepleri, halkın ortaya koyduğu mücadele enerjisi ve

mücadele ve eylem biçimleriyle değil, “çapulculuk” olarak yansıtılmaya çalışılan ve son derece anlaşılır olan her türlü “aşırılık”la birlikte gelişir.

Bunu bildikleri içindir ki, ayaklanan “ayak takımı” karşısında korkuya kapılan kapitalist beyler evlerini terk ederek kaçtılar. Suharto’nun emperyalist destekleyicileri vatandaşlarının canını kurtarmak için seferber oldular. Bütün ordu güçleri harekete geçirilerek özellikle silah depoları korunmaya çalışıldı.

İşçi sınıfı bu süreçte kendi tutumunu ortaya koyabilmiş değil. Suharto kendi denetiminde tek bir sendikanın varlığına izin vermiş ve bürokratik aygıt sayesinde işçi sınıfının öz inisiyatif girişimleri daha doğmadan tasfiye edilmiştir. Buna rağmen küçümsenmeyecek oranda gizli işçi komiteleri örgütlenmiştir. Resmi sendika aygıtının işçiler üzerindeki etkisi uzun sürmeyecektir. Endonezya’daki mücadelenin geleceğini bu sınıfın ortaya koyacağı tutum belirleyecektir.

Devrimci bir önderlikten

yoksunluk koşullarında kitle hareketinin gücü şimdilik bir diktatörü alaşağı etmeye yetebilmiştir. Fakat bu ayaklanmanın kendisi devrimci güçlerin şekillenmesi, güç kazanması ve örgütlenmesi için son derece elverişli bir zemin yaratmıştır.

Emperyalizmin zayıf halkalarında direnişler büyüyor

Endonezya’daki halk ayaklanması dünyanın birçok bölgesinde

başgösteren kitlesel direnişlerden bağımsız değildir. Bu kitlesel başkaldırı bir zincirin değişik halkalarını oluşturmaktadır. Emperyalist-kapitalist sistemin tüm dünya çapında azgınlaşan yağma ve talanı geniş kitleleri mücadelenin içine çekmekte, kitlesel direnişleri büyümekte ve yaygınlaştırmaktadır. Arnavutluk ve Endonezya örneklerinde olduğu gibi, günümüzün kitle ayaklanmaları yakıcı bir şekilde sosyal devrim sorununu gündeme getirmekte, güncelleştirmektedir.

Bundan dolayıdır ki tekeli medya son yıllarda yaygınlaşan kitle eylemliliklerini büyük bir özenle gözlerden gizlemeye çalışmakta, ya da Endonezya ve Arnavutluk halk

ayaklanmalarında olduğu gibi, aşağılayarak ve karalayarak gözden düşürmeye çalışmaktadır. Fakat tüm bu çabalar boşunadır. Son yılların büyüyen emekçi kitle hareketliliği yeni bir dönemin habercisidir Meksika’nın serbest pazar bölgelerinde son bir yıl içinde yaşanan büyük direnişler, Bangalades’in köleci dönemi andıran fabrikalardaki emekçilerinin direnişleri, Salvador ve Nikaragua’daki işçilerin günler süren eylemleri ve işgalleri kitle mücadelesinde ve direnişinde yeni bir dönemin işaretleridir. Sadece işçi sınıfı değil, Brezilya, Bolivya, Honduras, Peru, Filipinler’de yoksul köylülerin radikalleşerek büyüyen eylemlerine tanık olunmaktadır. Senegal ve Togo’da, İspanya, Fransa, Norveç ve Estonya’da köylüler aynı çokuluslu tekellere, tarım oligarklarına karşı mücadeleye girişmişlerdir. ABD, Kanada, Arjantin, Belçika, Almanya, Fransa, Ukrayna, Güney Kore ve daha birçok ülkede son iki yılda işsizliğe, işten atmalara ve artan saldırılara karşı büyük eylemlilikler gerçekleştirilmiştir. Kanada’da posta çalışanlarının kararlı direnişi PTT’nin özelleştirilmesini engellemiştir. Latin Amerika’da topraksız köylüler toprak işgalleri gerçekleştirmişlerdir. Hindistan’da mevsimlik işçiler Cargill tekelinin binasını ateşe vermişlerdir.

Suharto rejiminin işlerlik mekanizması

Sahipleri tarafından “Yeni düzen” diye adlandırılan Suharto rejiminin ideolojik gıdası anti-komünizm olmuştur. Bu rejimin pratiği kaba şiddete dayanmaktadır. Dolayısıyla düzen bugüne kadar sürekli kılınmış bir anti-komünizm kampanyası eşliğinde şiddet uygulayarak ayakta kalmıştır. Düzenle çelişen herşeyin altında komünizm aranmış ve en kaba şiddete layık görülmüştür.

Suharto rejiminin merkezinde ordu ve ordunun göbeğinde ise Suharto ailesi bulunmaktadır. Bu konumun Suharto’nun olağanüstü yeteneklere sahip olup olmaması ile ilgisi yoktur. Yapı, baştan hesaplanmış ve oluşturulmuş bir yapı değildir. Rejim yerel egemen sınıfların ve onların uluslararası hamilerinin taleplerini en iyi böyle karşılamış, zamanla mekanizma kalıcılaştırmış ve Suharto ülkeyi talan eden hırsızların hakemi, aynı zamanda da elebaşısı konumu kazanmıştır. Bu nedenle rejim Suharto ile özdeşleşmiş, Suharto ise rejimle. Birisinin çıkarını ötekenden ayırtmak mümkün değildir. Rejim için tehlikeli olan Suharto için tehlikelidir, Suharto için tehlikeli olan rejim için tehlikelidir.

Endonezya’da her beş yılda bir genel seçimler yapılmaktadır. Rejim bu nedenle emperyalist dünyaca bir “demokrasi” sayılmaktadır. Seçimlere üç parti katılmaktadır. Bunlardan 1964 yılında kurulan Golkar’ın seçimleri her defasında kazanacağı önceden bellidir, merak edilen sadece oy oranındaki oynama düzeyi olmaktadır. Diğer ikisi, PDI ve PPP iktidarın kurduğu ve gerekli gördüğünde böldüğü, olmazsa yöneticilerini komünist olmakla suçlayıp cezaevine attığı muhalefet partileridir. Rejimin büyük bir titizlikle örgütlediği ve seçilmesi gerekli adayların önceden belirlendiği seçimlerle oluşan parlamentoda 500 milletvekili vardır. Fakat bunların %15’i Suharto tarafından ayrıca atanmaktadır.

Yasama gücü bu şekilde oluşturulduktan sonra her beş yılda devlet başkanlığı seçimleri yapılmaktadır. Gelenektir, Suharto hiçbir zaman aday olmaz, sonuna kadar nazlanır, sonuçta başkaları onu aday gösterirler. O da “ulusal çıkarlar”ın gerektirdiği “fedakarlığı yapar” ve öneriyi kabul eder. Hep böyle olmuştur. Cumhurbaşkanı yalnız parlamento seçmez, halk meclisi seçer. Halk Meclisi, 500 kişilik parlamento ve Suharto’nun atadığı 500 milletvekilinin birleşiminden oluşur. Halk Meclisi’nin başkan seçimine ilişkin oturumunda oy kullanılmaz. Çömezlerden birisi Suharto’nun kahramanlık destanını anlatır, katılım ayakta alkışlar ve böylece seçim yapılmış, Suharto halkın meşru temsilcilerinin özgür iradesi ile cumhurbaşkanlığına seçilmiş olur. Bu senaryo 1968 yılından bu yana kurulmuş bir saat gibi işlemiştir.

Sınırsız keyfiliklere dayanan faşist bir rejim

Endonezya’da siyasi tutukluların nüfus cüzdanlarında ET işareti bulunmaktadır. Ağustos 1995’te, bağımsızlığın 50. yıldönümünde, Suharto bu geleneğe son verdiğini açıkladı. Aynı vesile ile, “ulusal husumete” son vermek için 30 yıldır tutuklu bulunan üç mahkumu affetti ve toplantı yasağını kaldırdı. Endonezya’da o güne kadar beş kişiden fazla insanın biraraya gelmesi yasaktı. Bunu aşan topluluklar gerektiğinde “komünist komplo” hazırlıyorlar diye sorguya çekilmekte, haklarında dava açılmaktaydı.

1997 yılında seçim kampanyası sırasında iki gazeteci yazılarında rejime ters düşen ibareler kullandıkları için “devlete küfretmekle” suçlanıp üç yıl hapis cezasına mahkum edildiler. Eylül 1995’de bir öğrenci “Cumhurbaşkanına küfür etmekten” ötürü iki yıla, bir milletvekili Almanya’da Suharto’ya “diktatör” demekten dolayı 34 ay hapis cezasına çarptırıldı. Java’lı Permadi

adında bir falcı ise, 1997 yılında açtığı bir falda “rejimin geleceğini kritik günler bekliyor” dediği için 7 ay hapis cezasına mahkum edildi.

Eski siyasi tutuklulardan Pramudya Ananta Toer, yazdığı bir romanla Filipinler’de Magsaysay ödülünü kazandı. Ancak, Ekim 1995’de Genelkurmay başkanı general Soeyono, yazarı “üstü kapalı bir biçimde komünizm propagandası yapmakla” suçladı ve Manila’ya ödül almaya gitmesi engellendi.

Aralık 1995’te gizli bir raporun piyasaya sürülmesi sonucu ulaştırma bakanı Haryanto Danutirto’nun bir vurgunu ortaya çıktı. Bakan hazine parasını kendi zimmetine geçirmişti! Skandal yaratan vurgun haberi öğrenci gösterilerinin ve hükümet aleyhinde bir kampanyanın başlamasına yolaçtı. Suharto olaya hemen müdahale etti. Bakana “kendi kendisiyle bir vicdan muhasebesi yapmasını” salık verdi. Ve ardından öğrencilere dönüp “mesele kapanmıştır, zira delil yoktur!” dedi.

Clinton'un aşk skandallarını tüm ayrıntılarıyla günlerce gündemde tutan tekeli medya bu tür emekçi eylemlerini duyurmaktan titizlikle kaçınmaktadır.

Tüm dünyada emekçilerin kapitalist sömürü ve talana karşı mücadeleleri büyümektedir. İşçi sınıfına ve sendika örgütlenmelerine karşı yoğunlaşan saldırılara işçi sınıfı kendi tarzıyla yanıt vermektedir. Dünyanın birçok yerinde resmi sendika aygıtları dışında yeni ve yaygın bir

sendika hareketi gelişmektedir. Meksika bunun en somut örneğidir. Bu yeni işçi örgütlenmeleri militan eylemlilikler sergilemektedir. Özellikle emperyalist yağma ve talana karşı direnişler yaygınlaşmaktadır. Endonezya halk ayaklanması bu sürecin en görkemli halkasını oluşturmuştur.

21. yüzyıl sosyalizmindir

Emperyalist burjuvazinin sözcüleri

Suharto rejimi: “İktisadi mucize”!

Endonezya, Suharto rejimi üzerinden, yakın geçmişe kadar Dünya Bankası ve IMF'nin en başarılı öğrencileri arasında yer almaktaydı. Bugün ülkede yaşanan toplu ayaklanma bunun nasıl bir “başarı” olduğunu ortaya koymaktadır. İnsanlar açlıktan kıvrınmakta ve isyan etmektedirler. Dolayısıyla “İktisadi mucize” efsanesinin arka planını tanımlamaya pek gerek yoktur. Bunu çok daha isabetli bir tarzda sokaklara dökülen Endonezya'lı emekçiler yapmışlardır. Düne kadar “İktisadi kalkınmanın babası” ünvanı ile anılan Suharto bugün çok daha değişik bir biçimde tanımlanmaktadır. Cakarta parlamentosunun çatısında dalgalandırılan “Suharto'yu asın!” pankartı çok şeyi anlatmaktadır.

Suharto usulü “İktisadi mucize”nin ne olduğu halk ayaklanmasıyla tüm çıplaklığı ve sonuçları ile birlikte ortaya çıkmıştır. Bu koşullarda unutulmaması ve dikkate alınması gereken bu ülkenin zengin bir ülke olduğudur. Bu gerçek hesaba katılarak bakıldığında, Dünya Bankası ve IMF'nin övdüğü “İktisadi mucize”nin esas niteliği de berrak bir biçimde ortaya çıkmaktadır. Fazla ayrıntıya girmeden Endonezya zenginliklerini sadece üç sektör üzerinden örnekleyeceğiz.

Bu ülkenin zenginliklerinin başında petrol kaynakları, doğal gaz yatakları ve orman ürünleri gelmektedir. Ülkenin günlük petrol üretimi 1,5 milyon varildir. Bu rakam Endonezya'yı petrol üreten ülkeler dünya sıralamasında onbeşinci konuma koymaktadır.

Henüz işletilmeyen doğalgaz alanında Endonezya daha önemli bir potansiyele sahiptir. Bu ülke, bazı kaynaklara göre, doğalgaz rezervleri

bakımından potansiyel olarak dünya sıralamasında ilk sırayı alıyor.

Orman ürünleri sektöründe de Endonezya dünya pazarında önemli bir yere sahiptir. Kontrplak ihracatında Endonezya dünyanın ikinci ihracatçısı konumundadır.

Yani Endonezya bir Somali ya da bir Mali değildir. Ama onyıllardır bir “İktisadi mucize” olarak tanıtılan, örnek alınması gereken model kategorisine konan bu ülkede insanlar açlık korkusuyla ayağa kalkmışlardır. Onun içindir ki rejime olan korkularını yenerek isyan etmişlerdir. “Mucize”nin foyası ortaya çıkmıştır, bu aşamadan sonra yapılması gereken talanın muhasebesidir.

Talının akıbeti konusunda iki örnek: ABD petrol tekellerinin işletip ihraç ettikleri Endonezya petrol rezervlerinin hızla azaldığı iddia edilmektedir. Uzmanlar eğer yeni kuyular açılmazsa Endonezya'nın kısa sürede ihracatçı konumunu kaybedeceği gibi, 2000 yılından itibaren dışarıdan petrol satın almak zorunda kalacağını açıklamaktadırlar.

İkincisi, ülkenin tüm hammadde kaynakları gibi ormanları da hızla talan edilmektedir. Amerikalı uzmanların öngörülerine göre, gelecek on yıl sonunda, Endonezya kendi ulusal sanayisinin gereksinimlerini karşılamak için orman ürünleri ithal etmek zorunda kalacaktır.

Suharto iktidarı petrol rezervlerinin ve orman ürünlerinin talanından doğan gelir açığını kısmen doğalgaz ihracatı ile kapatmaya hazırlanıyordu. Bu nedenle Java'nın kuzeyinde bulunan ve dünyanın en büyük doğalgaz rezervi olduğu iddia edilen doğalgaz yataklarını 35 milyar dolarlık bir altyapı yatırımı karşılığında ABD'nin Exxon şirketine pazarladı.

Sovyetler Birliği'nin dağılmasının ardından emekçi kitleleri toplumsal çatışmaların geçmişe ait olduğuna inandırmak için büyük bir çaba harcadılar. Fakat emekçi sınıfların yüzyüze kaldıkları ekonomik ve sosyal saldırılar, özelleştirmeler, artan işsizlik, derinleşen sefalet ve yoksulluk, bu sistemli propagandayı yerle bir ediyor. “Gazino kapitalizmi”, üretimden kopuk spekülasyon sermaye bir çürüme tablosunu yansıtıyor. Dünya çapında kuponlarla yaşayan bir asalak sınıfın varlığı artık somut olarak görülüyor. Sadece borsa binalarında bir bilgisayarın karşısında oturarak bir saatte milyonları vuran kişilerin çığlıkları şaşkınlıkla izleniyor. Borsalarda oynanan paralar sistemin çürümesinin somut ölçütü durumunda. Günlük olarak borsa piyasalarında el değiştiren paranın miktarı 1.500 milyar doları bulmaktadır. Bu miktarın sadece %1 üretime gitmekte, kalanı spekülasyon amaçlar için kullanılmaktadır. Kapitalist tekeller kârlarına kâr katarken, emekçi kitleler her geçen gün biraz daha yoksullaşmakta, işsizlik çığ gibi büyümektedir. Bir taraftan bir avuç asalak zengin zümre, diğer taraftan milyonlarca yoksul. Bugün dünyanın en zengin ülkesi olan

ABD'de 60 milyon insan yoksulluk içinde yaşamaktadır. Avrupa Birliği ülkelerinde bu sayı 50 milyonu bulmaktadır. ABD'de nüfusun %1'i üretilen zenginliğin %39'unu elinde toplamaktadır. Dünyada dolar milyarderi olarak adlandırılan 358 kişinin elinde tuttuğu zenginlik dünya nüfusunun %45'inin yıllık gelirinin toplamına eşit durumdadır. Yani bu 358 kişi dünyada 2,6 milyar insanın gelirine sahiptir.

Bir çürümeyi ve insanlık için yıkımı anlatan bu tabloyu toplumsal bir devrim dışında hiçbir şey değiştiremez. Milyonlarca insan bu gerçeği hergün yeniden yaşamaktadır. Toplumsal çelişkilerin devrimci temelde çözümü kendisini yakıcı bir biçimde dayatmaktadır. Ne diktatörlerin uzaklaştırılmasıyla kurulan sözde “demokratik” düzenler, ne reformcu çözümler; 21. yüzyılda insanlığı yalnızca sosyal devrimler kurtarabilir. Günümüzün bütün göstergeleri bu gerçekliğe işaret ediyor. Endonezya halk ayaklanması bir toplumsal devrimin zorunluluğunu bir kez daha tüm çıplaklığıyla gözler önüne sermesi nedeniyle büyük bir politik önem taşımaktadır. Bugün üstü özenle örtülmeye çalışılan da budur.

Suharto ailesinin talan mucizesi

Ulusal anlamda Endonezya'nın “İktisadi mucize”si başta Suharto'nun ailesine ve yakın çevresine yaradı. Bu talandan Suharto'nun kendi payına devşirdiği özel servet, 28 Temmuz 1997 tarihli Amerikan dergisi Forbes'e göre, 16 milyar dolardır. Örneğin, '70'li yılların sonlarından itibaren Suharto'nun bir önceki yıl vefat eden eşi Tien Suharto, iş sözleşmelerinde aldığı rüşvet oranı nedeniyle Bayan %10 diye anılmaktaydı.

Suharto'nun büyük kızı Siti Hardiyanti Hastuti'nin 1980'den itibaren oluşturduğu Citra Lamtoro Gung adındaki holdingi, gayri menkul yatırımları, paralı oto yolları, telekomünikasyon işletmeleri, televizyon kanalları, petrol ve bankalar sektörünü kapsamaktadır. 2 milyar dolar tutarında tahmin edilen bir servete sahiptir.

Suharto'nun oğlu Bambang Trihatmojo, 1981 yılında Bimantara grubunu kurmuştur. Bu grup petrol, kimya sanayi, telekomünikasyon işletmeleri, televizyon kanalları, bankalar, gayri menkul ticareti, otomobil sektörünü içermekte ve 3 milyar dolarlık bir servete tekabül etmektedir.

Suharto'nun en genç oğlu Hutomo Mandala Putra ise, 1984 yılında Humpuss grubunu kurarak iş hayatına atıldı. Özel havayolları şirketi Sempati'nin yanı sıra petrol, kimya sanayisi, telekomünikasyon işletmeleri, televizyon kanalları, bankalar, gayri menkul ticareti, otomobil gibi değişik alanlarda epeyce mevzi sahibidir. Servetinin 600 milyon dolar düzeyinde olduğu iddia edilmektedir. Ayrıca, Hutomo Mandala Putra, Endonezya'da sigara üretiminde parfüm olarak kullanılan karanfil çiçeği pazarlama tekeli ele geçirdikten sonra, büyük sayıda üreticiyi iflasla yüzyüze bırakmıştır.

Suharto rejiminin diğer bir dayanağı: Doğu Timor'daki kirli savaş

Suharto rejimi sadece ülke sınırları içinde terör estirmekle kalmamış, Aralık 1975'ten bu yana Doğu Timor'da sürdürdüğü kirli savaşla kendisine ek bir dayanak noktası bulmuştur. Bu kirli savaş etrafında yürütülen şovenist kampanya sayesinde rejim kitlelerin geri duygularına hitap etme olanakları yaratmış, sözümona ulusal birliği pekiştirmeye çalışmıştır.

Timor adası 1914 yılında sömürgeci güçler Portekiz ve Hollanda arasında paylaşılmış ve Doğu Timor diye anılan adanın doğusu Portekiz'e batısı ise Hollanda'ya kalmıştı. Bu paylaşım sonucu Doğu Timor 1974 yılına kadar bir Portekiz sömürgesi olarak kaldı. Ancak, 1974 yılında Salazar diktatörlüğünün yıkılmasının oluşturduğu elverişli ortam ve koşullardan faydalanan Doğu Timor ulusal kurtuluş hareketi FRETİLİN/Doğu Timor'un Bağımsızlığı İçin Devrimci Cephe kontrolü ele geçirerek ülkenin bağımsızlığını ilan etti.

Fakat Cakarta rejimi, General Suharto'nun doğum yeri olan Doğu Timor'u, 7 Aralık 1975 günü işgal ettikten sonra, 17 Temmuz 1976 günü Endonezya'nın 27. eyaleti sıfatıyla ilhakını ilan etti. Suharto rejimi, ilhak tarihinden bu yana, Doğu Timor'a giriş çıkışları yasaklamış, bir askeri bölge kategorisine koymuştur. Doğu Timor halkının bağımsızlık mücadelesini kırmak ve sindirmek için sistematik bir terör ve katliam politikası uygulanmıştır. Cakarta rejimi ile olan dini çelişkilerinden ötürü bağımsızlık hareketini destekleyen kilisenin verdiği rakamlara göre, Suharto ordusu 1975-81 yılları arasında 200 bini aşkın Doğu Timorluyu katlederek sistematik bir soykırım politikası uygulamıştır.

Bu kirli savaşta Suharto rejimini belli başlı emperyalist güçler desteklenmiştir. Doğu Timor'un ilhakını mahkum eden Birleşmiş Milletler örgütü kararlarına rağmen emperyalist güçler Endonezya'daki ekonomik çıkar ve stratejik hesaplarını zedelemek istememiş, Suharto'ya herhangi bir tavır almamışlardır. Bu nedenle Cakarta rejimi uluslararası düzeyde faaliyet yürüten insan hakları savunucusu örgütlerin teşhir kampanyalarını hiçe saymıştır. Örneğin 12 Kasım 1991 günü adaya gelen bir Portekiz heyetinin gözleri önünde, Suharto ordusu mezarlıkta toplanmış göstericilere saldırarak yüzlerce insanı katletmeyi göze alabilmiştir.

Suharto rejimi giderek dozunu arttırdığı bu faşist şiddet politikasına rağmen Doğu Timor halkını dize getirememiştir. Bu nedenle sömürgeci Suharto rejimi asimilasyon politikasında başarıya ulaşmak amacıyla şiddetin yanısıra ve onunla eşgüdümlü bir biçimde başka yöntemlere de başvurmuştur. Cava ve Sulawesi'den getirilen yoksul köylüler Doğu Timor'a yerleştirilerek yerli halk kendi ülkesinde azınlık konumuna indirgenmeye çalışılmıştır.

Endonezya iflas etti, Suharto şirketi de aynı akıbeti yaşıyor

Suharto rejimi son krizden sağ kurtulamayacaktır. Gelişmelerin istenen hızla ilerlemeyişi ve rejimin halen ayakta kalması, kitlelerin örgütsüzlüğünden, önderlikten yoksun olmasından, devrimci bir alternatifin yaratılamayışından dolayıdır. Düzen bir yandan temel dayanaklarını kaybettiğinin, diğer yandan da kendisine alternatifin henüz olmadığına bilincindedir.

Düzenin artık takatsiz kaldığının göstergeleri, Suharto'nun istifasından bahsetmesi, halk istemiyorsa giderim demesi, reformlar önermesi, sene sonundan önce seçimler yaptırıp çekileceğini açıklamasıdır. 33 yıldır Suharto ilk kez bu tür terimler kullanmaktadır. Bu zayıflama işaretleri, geri adımlar aynı zamanda zaman kazanma manevraları olarak da düşünülmelidir. Diğer taraftan, rejim bugüne kadar hiç bu düzeyde hedef alınmamıştı. Bugün ise Suharto'yu istifaya çağıran seslerin sayıları gün geçtikçe artıyor. Suharto'nun nihayetinde bir çömezi olan meclis başkanı efendisini istifaya çağırabilmektedir. Rejimin temel dayanağı ordunun dahi, açıkça ifade edilmese bile, Suharto'nun geri çekilmesinden yana olduğu anlaşılmaktadır.

Rejim kuşkusuz direnmeye çalışacaktır. Örneğin geçen hafta bir ticaret merkezinde çıkarılan ve yüzlerce insanın ölümüne yolaçan yangın ordu tarafından tezgahlanmıştır. Görgü tanıkları yangını çıkaran çapulcuların olay yerine askeri kamyonlarla getirildiğini iddia etmektedirler. Suharto rejimi yine tarihsel nakaratına sarılmakta, bir "komünist komplonun" uygulamaya konduğunu söylemekte ve bu iddiayı da bu tür yöntemlerle takviye ederek kitle hareketine kara çalmaya, onu gözden düşürmeye çalışmaktadır.

Ancak rejimin fazla savunma gücü yoktur. Suharto'nun ailesine ordunun bazı kesimlerinin bir kambur gözü ile baktıkları söylenmektedir. Bu nedenle ordu, ömrünün sonuna dayanmış Suharto için bir kurtarma operasyonu düzenleme yoluna giderek böylece zaten zayıf olan kendi itibarını sarsmayı göze alamaz. Başka birisini dayatma yoluna pekala gidebilir. Ayrıca emperyalist metropoller yavaş yavaş Suharto'yu açıktan istifaya çağırılmaktadır.

Bu demektir ki, artık değişim rejimin dostları açısından da kaçınılmaz hale gelmiştir. Geriye kalan bir yöntem sorundur. Egemen sınıflar iki şeye dikkat etmektedirler. Birincisi, düzen içi değişim sokaktaki kitle hareketinin baskısı altında gerçekleşmemelidir. İkincisi, Suharto'nun geri çekilmesi toplumsal bir dinamiğin doğmasına yol açmamalıdır. Yani düzenin kendi kendine vereceği çeki düzene emekçi kitleler karışmasını istiyorlar.

İşte burada muhalefet önderliğine soyunanların gerçek kimlikleri ortaya çıkmaktadır. Örneğin sık sık adı geçen ve geçenlerde bir Avrupa turnesine çıktıktan sonra biraz daha gür konuşmaya başlayan ve Suharto'yu istifaya çağıran Amin Rais, bir yandan halk konseylerinin oluşturulmasını isterken, öte yandan da kitleleri ihtiyatlı olmaya çağırmakta, rejimi sarsabilecek kitle gösterilerinin örgütlenmesini sabote etmektedir. Suharto'nun yerine geçebilecek tek muhalefet önderi sayılan Amin Rais, kitle hareketini bir yandan bir kaldıraç olarak kullanmak yoluyla kendisini egemen sınıflara kabul ettirmeye çalışırken, aynı zamanda da kitlelerin kendisini devlet başkanlığı koltuğuna oturtmakta fazla bir fonksiyona sahip olmamalarını istemektedir.

Endonezya

Devlet biçimi: Cumhuriyet

Politik rejim: Başkanlık sistemine dayalı çok partili demokrasi

Başkent: Cakarta

Yüzölçümü: 1.913.000 kilometrekare (Türkiye'nin 2,5 katı)

Nüfusu: 200 milyon (yaklaşık)

Ulusal para birimi: Rupî

Resmi Dil: Bahasa Indonesia (resmi); ayrıca 200 dil

ve bölgesel lehçe konuşulmaktadır

Devlet Başkanı: General Suharto (Mart 1968'den bu yana)

Başlıca siyasi partiler:

Hükümet partisi:

Golkar (Golongan Karya, İşlevsel Gruplar Federasyonu)

Muhalefet partileri:

Partai Persatuan Pembangunan (PPP, Parti/Birlik/Kalkınma-Müslüman Koalisyon)

Endonezya Demokratik Partisi (PDI, milliyetçi-hristiyan)

Politik kimliğe bir ayna: Zindan alanındaki duruş

Zindanlar sınıflar mücadelesinin bir alanıdır. Hem de devrimci tutsaklarla tutsak edenler arasındaki mücadele şahsında devrim ile karşı devrim-arasındaki çatışmasının en sert yaşandığı bir alandır.

Zindanların bir diğer özelliği de, örgütlerin politikası ve bireylerin yaşamı açısından bir ayna işlevi görmesidir. Mücadelenin böyle sert geçtiği bir alanda elbette ki sınıf uzlaşmacı politikaların iflası daha hızlı olmaktadır.

Genelde devrimci-sosyalist basını, özelde de Ekim, Kızıl Bayrak, Ekim Gençliği gibi komünist basını takip edenler bilirler ki, tutsak komünistler, Buca katliamı ve 45 günlük SAG sonucu ('95 Ekim-Kasım) zaferle biten Buca direnişi sonrasında, zindanlarda reformizm-devrim ayrışmasının başladığını belirlemişlerdi. Ardından sermaye devletinin Ümraniye katliamı ve 4 günlük ('96 Ocak) rehin alma direnişi sonucu püskürtülen bir saldırısı daha yaşandı. Ve '96 Mayıs-Haziran-Temmuz sürecinde yaşanan SAG-ÖO direnişimiz... Kazanılan bir görkemli zafer daha ve devrimci bir moral, coşku ve kazanım... Ve komünist tutsaklar bu direniş sonrası zindanlarda reformizm-devrim kamplaşmasının tırmandığını belirlemişlerdir.

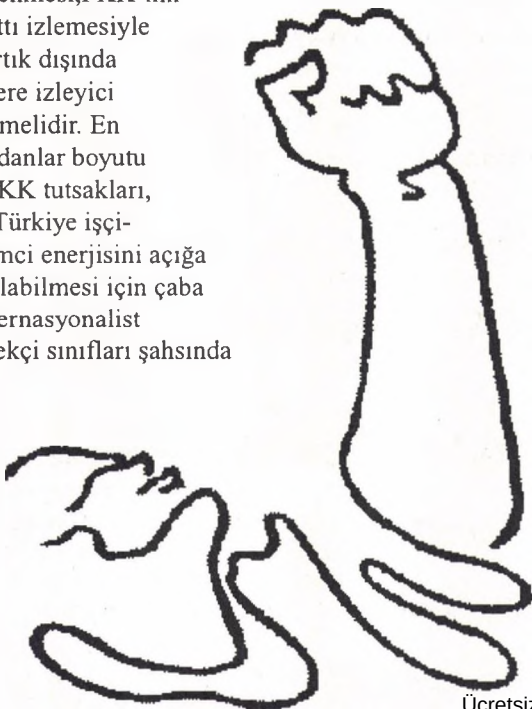
Bu direnişlerin önemli bir özelliği, direnişlerin genel olması ve merkezi-topyekün saldırıların merkezi bir biçime püskürtülmesidir. Direnişlerin olumsuz özelliği ise, PKK'li tutsakların ve sosyal-reformistler akımlara mensup tutsakların bu direnişleri genel-merkezi bir karşı koyuşla karşılayamamaları, çok sınırlı ve yerel bazı desteklerle yetinmeleri... Bu farklı duruş '98 1 Nisanı'ndaki rehin alma direnişinde da ortaya çıktı. Artık düşmanın da bildiği bir gerçeklik haline dönüştü.

PKK'li tutsaklar, başta savaş esirliği talebi olmak üzere, '94 ve '95 yıllarında 10 günlük dönüşümlü açlık grevi olmak üzere iki genel direnişe girdiler. Her ikisinde de EKİM'ci komünistler, siyasal barış talebini eleştirip devrimci iktidar mücadelesi vurgusunu öne çıkartan yaklaşımlarıyla, hem 10 günlük dönüşümlü açlık grevine hem de mahkeme boykotuna destek verdiler. '95'deki genel direnişe diğer bazı devrimci yapılardan da destek verenler oldu. Sermaye ise hiç ara vermedi. Hem bu direnişlerde, hem de yerel direnişlerde (Elazığ, Erzurum, Amed katliamı) onlarca yurtsever tutsağı katletti. Zindanlardan yükselen "siyasal barış" talebine sermayenin zindanlardaki yanıtı da dışarıdaki gibi oldu: Katliam!

PKK'li tutsakların genel direniş eylemliliğinde ise, dışarıda yükselen siyasal barış talebine paralel olarak bir düşüş yaşandı. Artık genel direnişler, yakın dönemde 55 günlük SAG direnişi yapan Erzurum Cezaevi'nde görüldüğü gibi, son günlerde yaşanan kendiliğindenci bir biçimde gelişmeye evrildi. İçeriği '94 ve '95'dekinden daha zayıf ve güçsüzdü. Toplu-köklü bir sonuç ise alınamadı. (Erzurum Cezaevi'ndeki haklar tekrar gaspedilmiş durumda.)

Zindanlardaki son üç yılın pratiği göstermektedir ki, PKK siyasal barış çizgisini zindanlara taşımayı bırakmalı, devrimci grupların olgunluktan uzak davranışlarını kendisine gerekçe yapmaktan vazgeçmelidir. Sermayenin Hücre Tipi Cezaevleri saldırısına karşı güçlü bir direnişin örgütlenmesi, PKK'nin genel ve ortak-direniş hattı izlemesiyle sağlanacaktır. PKK artık dışında gelişen devrimci direnişlere izleyici kalmamalı ve taraf olabilmelidir. En azından mücadelenin zindanlar boyutu bunu gerektirmektedir. PKK tutsakları, ortak direniş ve zaferin, Türkiye işçi-emekçi sınıflarının devrimci enerjisini açığa çıkartmada bir kaldıraç olabilmesi için çaba göstermeli, beklediği enternasyonalist dayanışmayı Türkiye emekçi sınıfları şahsında politik temsilcileri devrimci akımlara sunabilmelidir. Devrimci dostluk ve dayanışma, ortak siper yoldaşlığını örmekten geçecektir.

B. Balyemez
Bursa Cezaevi

Parti Umutlar'la büyüyecek

"Sınıflar var, bu gerçekliği gözardı edersek olmaz, herkes yerini bilsin..."

43 yaş... Bir ömür denebilir buna. Acı, yokluk, yoksulluk, riyakarlık, ihanet ama inadına onurlu, onurunu korumak için mücadeleyle geçen yıllar. Kişiliği ve onuru bozulmadan kalmış insan az. Umut da öyle biri. Ona neden Umut diyorum. Çünkü o geleceği temsil ediyor. Geleceği kuracak eller onun ve onun gibi onurlu, başeğmez, mücadelecı işçilerin elleri.

Umut bir yapı işçisi. Komünist yapının "tuğla dizen, harç koyan" kararlı işçilerinden biri. Yapı zor yükseliyor, buna rağmen, tüm zorluklara rağmen inadına yapışmış, yapıyor, daha da yükseltmek için. Kızıl Bayrak onun ellerinde inançla taşıyor işçi kardeşlerine.

Birçok kişi kendini abartarak yaşar. "Benim yaşadıklarım yazılsa, bir roman olur" der. O da belki yaşadıklarının bir roman olabileceğini düşünüyor. Ama başkaları gibi değil. O gerçekten yaşamış, sade, temiz, onurlu... Ne abartarak, ne de basitleştirerek. Onun yaşamı şimdi öyküleşiyor.

Çok genç yaşlarda yaşamın hergün yeniden üretimine katılarak, emeğini satarak gerçek yaşamın içine giriyor. Bu yaşamda baskı var, zulüm var, emeğin talan edilmesi var. Bireysel çıkar üzerine şekillenmiş kafalar onun ailesinde de var. Riyakarlık ve bencillik üzerine kurulu aile içi ilişkilerden kopması ve farklılaşması çok zaman almıyor. Hala da kafasını meşgul eden bir sorun bu. Zor çocukluk günlerinin acılarını ve sevinçlerini birlikte yaşayan-paylaşan kardeşler nasıl oluyor da şimdi birbirine bu kadar uzak ve yabancı...

Gerçek yaşam ona sınıfların varlığını gösteriyor ve sınıfsal bakışı onda geliştiriyor. Sınıfsal bakışı, onun tüm sorunlara yaklaşımını belirler duruma geliyor. İlk aşkı... Bir bürokratin kızını çok seviyor, o da onu. Sevgisinin babası "onun gibi birine" kızını vermeyeceğini söylüyor. Çok sevmesine rağmen duygusal yaklaşmıyor. Sevgisinin çok üzülmesine, herşeye rağmen beraber olmak istemesine rağmen, "sınıflar var, bu gerçekliği gözardı edersek olmaz, herkes yerini bilsin" diyor ve koparıyor ilişkisini. Kendi sınıfından bir emekçi kızıyla birleştiriyor yaşamını. Dört çocuk. Yoksulluk ve sefalet içinde büyütüyorlar çocuklarını, yüreği sıcacık, insan

çok yakın görüyorum. Çok mu tanıyorum? Hayır, ama tüm yaşamını biliyor, anlıyorum, sanki birlikte yaşadık o yılları.

Korkak değil, engin bir yüreği var. Kafasına yatmadığından birlikte hareket etmiyor ilk tanıdığı devrimci gruplarla. '80'den önceki yılları, ulusal hareket, Halkın Kurtuluşu gruplarından devrimcileri tanıyor, ilişkileri birebir dostluk temelinde sürüyor. Komünistlerle tanışana kadar da kafasına yatan olmuyor. Komünistlerle ise doğallığında bir bütünleşme yaşıyor. Çünkü o gerçekten sınıf güdülerıyla düşünen, sınıf bilinciyle hareket eden bir proleter.

İlk tanıdığı yoldaşı unutamıyor. Bu arada geçici yol arkadaşlarıyla da tanıyor. Onların tutarsızlık ve zaaflarına tutum almakta geri kalmıyor. Onların dökülmelerine ise şaşırmıyor. Arınarak güçlenme ilkesini yine yaşayarak öğreniyor. Öylesine mütevazı, öylesine temiz bir insan ki, kendini mücadele hala "ham" görüyor. Öğreneceği ve alması gereken çok mesafe olduğunu düşünüyor.

Susurluk protesto mitingine komünistlerle birlikte katılıyor. Havalarda uçuşan ve belli bir yere düşen EKİM kuşlamalarını, daha fazla insanın okuması için yerden topluyor savuruyor, bir daha savuruyor. Partiye, devrime, sosyalizme inancın somutlandığı bu pratik davranış Umut'u bize daha bir yakınlaştırıyor. Umut sınıf kinini bileyerek, devrime olan inancını güçlendirerek sürdürüyor yaşamını. Tüm varlığıyla inanan, kurtuluşun devrimci sınıf mücadelesinde olduğunu kavramış bir sıra neferi. Çok mu bilgili, çok mu okumuş, hayır. O safını biliyor, sınıfını biliyor. Sınıfının kurtuluşunun sosyalizmde olduğunu görüyor. Parti sihirli ışıklarla gelmeyecek. Parti Umutlar'la gelecek. Umut parti, parti umut olacak.

Sevgi Özer

Ekim Gençliği

15 Günlük Sosyalist Gençlik Dergisi

Komünist taktiğin 1 Mayıs başarısı

'98 1 Mayıs geride kaldı. 1 Mayıs öncesi sendikalarda, işyerlerinde ve okullarda aynı konu konuşuldu. Yazılar yazıldı, afişler, pullar, bildiriler hep aynı gündem bahsediyordu. Sonunda eylem günü geldi. Ülkenin dörtbir yanında işçiler, kamu emekçileri, öğrenciler, meslek odaları, sendikalar, dernekler, politik gruplar alanlara aktı. Devletin bütün saldırı, gözetim, şiddet ve engellemelerine rağmen 1 Mayıs Türkiye çapında onbinlerce işçi, emekçi ve öğrencinin katılımıyla alanlarda kutlandı. Devletin üniversitelerde ve liselerdeki tüm engelleme girişimlerine rağmen binlerce öğrenci, parasız-bilimsel-demokratik-anadilde eğitim hakkını, söz söyleme, karar alma, örgütlenme hakkını alanlarda haykırdı. Yargılanan öğrencilerin serbest bırakılmasını, soruşturmanın sona erdirilmesini, yükselen özelleştirme saldırısının son bulmasını, faşist kurumların kapatılmasını sloganlar ile 1 Mayıs alanlarında haykırdılar. Üniversitelerde eylem haftasına getirilen sınavlara (1 Mayıs günü üç sınavı olan öğrenciler olmuştur), yine liselerde eylem gününe getirilen sınavların yanında bir de gelmeyenlerin disiplin kuruluna verileceği, haklarında soruşturma açılacağı tehditlerine rağmen, eylem alanlarında öğrenciler düzene karşı devrim safında olduklarını gösterdiler. İstanbul, İzmir, Ankara, Adana gibi büyük şehirlerde olduğu gibi, taşra kentlerinde de binlerce genç bu yıl çok daha güçlü bir biçimde çıktı mücadele sahnesine. 1 Mayıs yaygınlaşıyor, güçleniyordu.

Devlet her zamanki terör estirme politikasını uyguladı. Daha 1 Mayıs'a haftalar varken saldırmaya başladı. Ev baskınları, sokak ortasında gözetimler, afiş vb. çalışmalara yapılan saldırılar ve ensonu büro baskınları. Hepsisi 1 Mayıs'a katılımı düşürebilmek içindi. Fakat bir kere daha devlet saldırıları alanlara gelen binler tarafından boşa çıkarıldı. Eylem günü ise terörist devlet gemi azağına aldı. Gelenlerin bir kısmı alandan çıkarken gözetim altına alındı. İstanbul'da ise tam bir vahşet sergilendi. Katil ve cani polis sürüsünün saldırıları sonucu yüzlerce insan yaralandı. Yüzlercesi işkencehanelere dolduruldu. Ve '98 1 Mayıs da şehitler kervanına bir devrimci daha verdi. Ahmet Özdemir polis terörü yüzünden geçirdiği beyin travması sonucu intihar etti. Bu terör 1 Mayıs sonrası da devam etti. Gözetim altına alınanların yakınları bir kere daha polis tarafından dağıtıldı, bir kısmı gözetim altına alındı. Hemen ardından ise tutuklamalar geldi. Yakalananların şahsında 1 Mayıs yargılanıyordu. Çok geçmeden sivil faşistler de sahneye sürüldü. Sokak ortasında katliamlar gerçekleşti üstüste. Fakat gençlik tüm bu baskılara karşı susmayacağına gösterdi. İstanbul, Ankara, İzmir, Adana, Bolu, Antep, Kocaeli, Çanakkale, Bursa, Muğla, Diyarbakır, Dersim, hemen hemen yüksek öğretim kurumlarının bulunduğu tüm illerde öğrenciler "Baskılar bizi yıldıramaz!" dedi. Sermayenin 1 Mayıs'ı güçsüz düşürme saldırıları bir kez daha boşa çıktı. Gençlik faşist saldırganlığa boyun eğmeyeceğini bir kez daha kanıtladı.

1 Mayıs faaliyetimiz ve eylemlere katılım tarzımız

Geçen yılların aksine bu yıl birçok ilde grup imzalı bir katılım tercih etmedik. Bağımsız siyasal faaliyetimizi elbette yürüttük. Öğrenci kitlelerine Ekim Gençliği olarak seslenmeye devam etmekle birlikte, eyleme hazırlık süreçlerini ve katılımı hiç de bu imzayla sınırlı tutmadık. Bunun gerekçeleri, nasıl bir ihtiyaçtan doğduğu, nasıl yürütüleceği komünist basınıımızda yeterince işlendiği için bunlar üzerinde ayrıca durmaya gerek yoktur. Ancak yaşadığımız pratik üzerinden, söylenenlerin nasıl anlaşıldığı ve ne gibi sonuçlarla karşılaştığımız tartışılmalıdır. Bu nedenle politikamızı kısaca özetlemekte yarar var.

Bizim için 1 Mayıs'ın devrimci içeriği, sınıf ve diğer kesimler için anlamı açıktır. 1 Mayıs düzen ile devrimin, kapitalizmle sosyalizmin karşı karşıya geldikleri bir gündür. Öğrencilerin güncel sorunlarını dile getireceği, bu sorunların kaynağı olan sermaye iktidarına karşı mücadele vermeleri gereken bir gün olarak tanımladık 1 Mayıs'ı. Bir yandan güncel taleplerinin mücadelesini verecekleri bir zemindi 1 Mayıs, bir yandan da genel taleplerin haykırılması gereken bir gün. Sözlü ve yazılı ajitasyonumuzda, propagandamızda bunu işledik. İşin bu yönünde toplam faaliyetimiz açısından yeni sayılabilecek bir yön yok. Fakat bu çalışmanın kimler üzerinden, nasıl yapılacağı ve bunun bir sonucu olarak katılımın nasıl gerçekleşeceği konusunda ise yeni bir seviyeye ulaştık. 1 Mayıs gündemi kendiliğinden, bizim (ve tüm politik öznelere) örgütsel ve politik etkimizin dışında kitlelerin şu veya bu kesiminin gündemine giriyor ve bir rüzgar yaratabiliyor. Bizim için sorun, bu etkiyi örgütlü bir tarzda seferber edebilmek, bu etki ile birebir örgütsel form yaratmak ve bunun üzerinden bir çalışma gerçekleştirebilmektir. Bu sayede kitlelerin hem geniş kesimlerini örgütleyecek,

için daha fazla olanağa sahip olunacak, hem de (bizim etkimiz dışında ve bizim etkimizle) oluşan 1 Mayıs atmosferini kullanarak insanlarla birlikte faaliyet örgütleyecek, öğrencilerin örgütlenme bilincini, kültürünü, mücadele ve örgüt geleneklerini geliştirmelerinde önderlik edeceğiz. Eylem günü hangi isimle katılacağı bu faaliyetin sonucu olmaktan başka bir şey değildir. İlişkinin burada doğru kavranılması gerekir. Grup imzası atmamamız sadece bir sonuçtur. 1 Mayıs üzerinden birlikte iş yaptığımız insanlar doğal olarak örgütsel platformumuzu temsil eden bir pankartta bulunmak yerine, o anda oluşan örgütsel platformun imzasını tercih edeceklerdir. Bizim geliştirmeye çalıştığımız mücadele geleneği, örgüt kültürü açısından da bunu tercih etmemiz gerekir. Burada bir yanlış anlamının önünü kesmek gerekiyor. Yaklaşımımızı örgütsüz insanların katılmasına uygun bir imza değişikliği olarak anlama eğilimi ortaya çıkabiliyor. Sorunu "eyleme katılmak isteyen ama örgüt pankartlarında kendilerini ifade etmek istemeyen öğrencilerin katılabileceği bir pankart açmak" olarak gören yaklaşım bizim sorunu ortaya koyuşumuzu anlamamış demektir. İşin bu cephesi, yani alana kendiliğinden gelen ama örgütsüz olduğu için bir pankart arkasında bulunamayan öğrencilerin katılımı olsa olsa bir **yan** sonuçtur. Bizim için sorun bu insanların bir pankartın arkasında yürütülebilmesi değil, bu insanlar da içinde olmak üzere öğrencilerin kendi örgütlülüklerini geliştirebilmek, mücadelelerinin önünü açmak, 1 Mayıs üzerinden gelişen hareketliliği örgütlü bir faaliyete dökebilmektir. Geniş gençlik kesimlerini birleştirebilen, onları mücadeleye çeken, devrimci açıdan politize olmuş olanı ile mücadele potansiyeli taşıyan ama açık devrimci siyasal bir tercih içinde olmayan gençlik yığınlarının örgütlü-eylemli birlikteliğini sağlamaktır.

Devrimci-demokratlar 1 Mayıs'ta da diğer eylemlerde olduğu gibi geleneklerini sürdürdüler. Politik platformlarında sınıf dışı eylem hattı ve çalışması, gençlik içinde de benzer bir şekilde karşımıza çıkıyor. Gençliği alana taşıma kaygısı örgütsel platformunu üç-beş kişi artırma kaygısını aşmıyor. Devrimci-demokratların sorunu geniş öğrenci kitlelerini alana taşımayı hedefleyen bir çalışmayı başaramamaktan değil, tümüyle kitle hareketine atgözlüğü ile bakmalarından, ufaksızlıklarından kaynaklanmaktadır. Eylemlere katılım biçimlerinde örgüt propagandasını herşeyin önüne koyan, kitle hareketini yükseltme ve geliştirmeye karşı sorumluluk anlayışı olmayan bir politik çalışma yürütülüyor. Bu tutum ve tarzları ile fiilen öğrenci hareketinin gelişimine zarar bile veriyorlar.

Alanlarda bizim çalışmalarımız dışında, önden yürüyen birim faaliyetlerinin sonucu açılmış pankartların olmaması tesadüfi değildir. ÖDP gençliğinin sözde birim pankartı, EMEP'in yine benzer bir tarzda göstermelik birim pankartları tabloyu değiştirmiyor. Her iki grup da önden herhangi bir çalışması veya örgütlülüğü olmayan imzalar kullanabildiler. Ama bu sadece kendi isimlerinden feragat etmeleri idi. Sorunu yine kendi dar pencerelerinden koyuyorlar. Açıkta herkesin katıldığı bir birim çalışmasının sonucu açılmamış bu pankartlar küçük-burjuva kurnazlıktan başka bir şey değildir (ÖDP'nin İstanbul Öğrencileri, Emek Gençliği'nin ODTÜ Öğrencileri imzaları).

Yaşanılan pratik üzerinden dönülüp bakıldığında hattımızın doğruluğu kendisini kanıtlamıştır. İstanbul, Ankara, İzmir, Adana pratikleri üzerinden farklı sonuçlarla karşılaştık. Bu sonuçları her alan özgülünde değerlendirdiğimizde de siyasal hattımızın karşılığının olduğu görülüyor. Kitlelilik açısından en geri kalan İstanbul'da bile, kısa zaman içerisinde sığırdığımız faaliyetimiz karşılığını buldu. MÜ İletişim, İÜ Fen ve liselerde yaptığımız çalışmalarda istediğimiz düzeyi yakalayamamak da (bunda bizim dışımızda ve bizden kaynaklanan etkenler var ama nesnelliğin izin verdiği sınıra ulaştığımızı iddia edemeyeceğimiz çok açık) çalışmalarımız etkilerini gösterdi. İzmir ve Ankara'da ise faaliyetimiz karşılığını bir kitlelilik de yakalayarak gösterdi. Çukurova Üniversitesi ise 1 Mayıs faaliyetinin tüm süreçlerinde örnek teşkil edebilecek bir başarı sağladı. Toplam sürece baktığımızda, siyasal hattımızda atabildiğimiz hiçbir adım karşılığını bulmakta zorlanmadı. Başarının kısmi yaşanabildiği veya tüm sonuçlarıyla yaşanamadığı birimlerde ise dönüp çizilen hatta ne kadar adım atılabildiğine bakılmalıdır. 1 Mayıs pratiğimizin gösterdiği ve asla gözden kaçırılmaması gereken tek şey, çizgimizi hayata geçirebildiğimiz her yerde bunun karşılığını bulduğudur.

(Ekim Gençliği'nin

15 Mayıs tarihli sayısının başyazısıdır.)

İZMİR İŞÇİ BÜLTENİ

İşçi Sınıfının Kurtuluşu Kendi Eseri Olacaktır!

Haklarımızı kazanmak için militan sınıf mücadelesini yükseltelim! Susurluk devletine boyun eğmeyelim!

Daha fazla zorbalıktan başka bir çıkış yolu bulamıyor bu çürümüş düzenin sahipleri. Kendi sınıf egemenliklerini ayakta tutmak için. Çünkü biliyorlar düzenlerinin hiçbir gelecek sunmadığını ezilen ve sömürülen milyonlara. Sefalet, işsizliğe, haksızlıklara, eşitsizliklere, adaletsizliklere karşı büyüyecek isyanı daha fazla zorbalıkla bastırmaya çalışıyorlar.

Çürümüş düzenlerini ayakta tutmak için, bir avuç asalağın kasasını tıka basa doldurmaya devam etmek için daha fazla sömürmeye, yani IMF-TÜSİAD paketlerine, özelleştirme yağmasına, sendikasıztırmaya, işsizlik cehennemine, beterin beteri sefalet ücretlerine, SSK'nın tasfiyesine ihtiyaçları var.

Peki, memur çıkıp, "sadaka değil grevli-TİS'li toplu sözleşme" demeyecek mi? İşçi çıkıp "özelleştirmeye hayır", "sefalet ücretlerine hayır", "sendikal örgütlenme", "sigorta", "iş güvencesi" demeyecek mi? Öğrenci çıkıp "okulların kapıları emekçi çocuklarına kapatılmaz, özerk, demokratik, bilimsel ve parasız eğitim" demeyecek mi? İşsiz çıkıp "iş istiyorum, işsiz kalmanın sorumlusu ben değilim, işsizlik sigortası istiyorum" demeyecek mi? Kardeş Kürt halkı "eşitlik istiyorum, ulusal haklarımızın tanınmasını istiyorum" demeyecek mi? Hepimiz çıkıp "yeter artık insanca yaşamak istiyoruz, yeter artık bir avuç emperyalist kapitalist asalağın kanımızı emdiği" demeyecek miyiz? Diyoruz ve diyeceğiz de!

İşte onlar kendi sınıf saltanatlarını sürdürebilmek için bu sesleri boğmaya, bu talepleri bastırmaya, bu mücadeleyi ezmeye çalışıyorlar. Nasıl? Bir yandan faşist yasa ve yasaklarla kuşatıyorlar etrafını. Özgürlüğü yok ediyorlar sana. Hakkını arayanın üzerine ise sürüyorlar polisi, jandarmayı. Sıkıyorlar kurşunu, atıyorlar bombayı.

Zenginler daha da zenginleşsin, sömürücüler daha da palazlansın diye bunların hepsi. SUSURLUK DEVLETİ, MGK SULTASI, KONTRGERİLLA CUMHURİYETİ, 1000 OPERASYON, KİRLİ SAVAŞ, RESMİ VE SİVİL, GİZLİ VE AÇIK, YASAL VE YASADIŞI FAŞİST TERÖR ÇETELERİ, COPLAR, DİPÇİKLER, PANZERLER, GAZ BOMBALARI,

Bunun içindir İNKAR, İMHA, SÜRGÜN, KIYIM, KATLİAM, İNFAZ, İŞKENCE, CEZAEVİ,

Bunun içindir SENDİKAL VE SİYASAL YASAKLAR, DÜŞÜNME, ÖRGÜTLENME, EYLEM ve GÖSTERİ YASAKLARI...

Sömürü düzenine zorbalıkla boyun eğdirmek için! Sömürü düzeninin kirli çarklarını zorbalıkla döndürmek için.

Sendikal haklarını talep eden, sahte sendika yasası dayatmasına karşı çıkan kamu emekçilerine polis panzerleriyle, gaz bombasıyla saldırıyor sermaye devleti. 8 Mart'ta Taksim'de dünya emekçi kadınlar gününü kutlayan ve düzenin emekçi kadınlar üzerindeki çifte sömürsünü protesto eden kitleye polis köpekleriyle, gaz bombasıyla saldırıyor sermaye devleti. İşten atılan, sendikal örgütlenme hakları gaspedilen direnişçi işçilere jandarma dipçigi ile saldırıyor sermaye devleti. Mecliste parasız eğitim hakları için gösteri yapan öğrencilere işkence ve 96 yıl hapis cezası ile saldırıyor sermaye devleti.

İşçi, emekçi arkadaş!

Susurluk devleti, hakları için sokaklara, meydanlara çıkan işçilere, emekçilere, öğrencilere azgınca saldırıyor. Çünkü devamının gelmesinden, uyuyan devin uyanmasından korkuyor. İşçi ve emekçilerin sömürüye ve zulme, adaletsizliğe ve eşitsizliğe, yoksulluğa ve işsizliğe karşı öfkesinin isyan olup fabrikalardan sokaklara, meydanlara

taşmasından korkuyor.

Bizlerin haklarımız için ayağa kalkmamız, fabrikalarda, sokaklarda, meydanlarda sınıf gücümüzü birleştirmemiz onların bu korkularını gerçek kılacaktır.

Haklarımızı kazanmak için tutmamız gereken yol, kamu emekçilerinin, direnişçi işçilerin, emekçi kadınların, mücadeleciler, öğrencilerin, Bergama köylülerinin, kardeş Kürt halkının militan mücadele yoludur.

Susurluk devletinin zulmüne boyun eğmeyelim. Susurluk devletinin işçi düşmanı faşist yasa ve yasaklarına karşı mücadele edelim.

Susurluk devleti sermaye düzeninin bekçisi, sermaye sınıfının tetikçisidir.

Susurluk devleti her yerde her alanda karşımıza dikilmektedir. İşçi düşmanı iş yasaları, sendikal yasaklar ile karşımıza dikilmektedir. 12 Eylül anayasası ile, işverene işçileri keyfince ve tazminatsız işten atmayı (17. madde) yasal hak olarak tanıyarak dikilmektedir. Düşünce, örgütlenme, eylem ve gösteri yasakları ile dikilmektedir. Asgari ücretleri sefalet ücreti olarak saptayarak dikilmektedir. IMF-TÜSİAD paketleri ile dikilmektedir. Özelleştirme saldırısı ile dikilmektedir. ESK ile dikilmektedir. Sendikalarımızın başına saldırdığı MGK sendikacıları ile dikilmektedir. Muhalif sendikacıları tutuklayarak, muhalif sendikacıları kapatarak dikilmektedir. Öncü, devrimci, komünist işçileri tutuklayarak, katlederek dikilmektedir. Hak alma eylemlerinde, grev ve direnişlerde jandarma dipçigi, polis copu ile dikilmektedir. İşçiler arasında kardeşliği, birliği sabote etmek için Alevi-Sünni, Türk-Kürt düşmanlığını körükleyerek dikilmektedir.

Susurluk devletine boyun eğmek, sefaletin, işsizliğin, köleliğin en ağır biçimlerine razı olmak demektir.

Susurluk devletini karşımıza

almadan, onunla sınıf kavgasına tutuşmadan çalışma ve yaşam koşullarımızı iyileştirebileceğimizi düşünmek, gerçeklerden kaçmaktır. Susurluk devletini karşımıza almadan, onunla sınıf kavgasına tutuşmadan, sömürünün, eşitsizliğin, adaletsizliğin ve zulmün egemenliği altındaki bu ücretli kölelik düzenine son verebileceğimizi düşünmek, kendi kendimizi kandırmaktır.

İşçi, emekçi arkadaş!

Susurluk devletinin hükmü, eğer biz ona boyun eğersek vardır.

Susurluk devleti, işçi-emekçi kitlelerin başeğmezliği karşısında ise aciz ve çaresizdir.

Susurluk devletinin faşist yasa ve yasaklarını fabrikalarda, sokaklarda, meydanlarda meşru ve haklı eylemlerimizle delik deşik etmekten başka çıkar yolumuz yoktur. Susurluk devletinin zorbalığını fabrikalarda, sokaklarda, meydanlarda başeğmez karşı koyuşumuzla bozguna uğratmaktan başka çıkar yolumuz yoktur.

Susurluk devletinin hükmünü, sermayenin saldırılarına karşı başta işçi sınıfı tüm ezilenler ve sömürülenler cephesinin birleşik militan sınıf mücadelesini fabrikalarda, sokaklarda, meydanlarda dalga dalga yükselterek parçalayacağız.

Susurluk devletinin hükmünü, sermayenin faşist yasalarına, yasaklarına ve resmi-sivil, açık-gizli terör çetelerine karşı haklı meşru ve militan sınıf eylemini fabrikalarda, sokaklarda, meydanlarda tek yumruk tek barikat örgütleyerek parçalayacağız.

Susurluk devletinin hükmünü, sosyalist işçi-emekçi iktidarı için tüm işçiler elele devrimci sınıf savaşını yükseltip bu halklar hapishanesinin kilidini kırarak parçalayacağız.

(İzmir İşçi Bülteni'nin Nisan '98 tarihli 2. sayısının başyazısıdır.)

Kırşehir'den Makina Kalıp grevcilerine

Sermayenin esnek üretim saldırısına karşı aylardan beri onurluca direnen "Makina Kalıp" işçilerinin grevlerini destekliyoruz. Bu doğrultuda Kırşehir SYKB okurları olarak demokratik kitle örgütleri, sendika ve partileri harekete geçirdik. Metal işkolundaki önemli bir mevzi direnişi olan "Makina Kalıp" işçilerini desteklemek amacıyla demokratik kitle örgütlerinde, sendika ve siyasi partilerde bağış kampanyası başlattık. "Sınıfa karşı sınıf" şiarıyla direnen "Makina Kalıp" grevini destekliyor ve emeğin ve sınıfın özgür olduğu dünya özlemiyle selamlıyoruz.

**Makina Kalıp işçisi yalnız
değildir!**

**Kurtuluş yok tek başına,
ya hep beraber
ya hiçbirimiz!**

**Kırşehir'den
SYKB okurları**

Bir proleter annenin savaşa giden çocuklarına söyledikleri

Efendilerinizin kanlı görevini
Yerine getirmeye gittiğiniz şu anda
Önünüzde düşmanın topları
Ardınızda yüzbaşının tabancası
Size söyleyeceğimi unutmayın
Efendinizin bozgunu
sizin bozgununuz değildir
Onların utkuları da
sizin olmayacağı gibi.

Bertolt Brecht

Nürnberg'de faşizme karşı ortak mücadele:

Çeteci Türk devletinin saldırılarına karşı birleşik devrimci irade

Merhaba değerli arkadaşlar,

Dünya işçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs'tan bu yana ülkemizde sermaye sınıfı tarafından 7 devrimci ve yurtseverin hunharca katledilmesi ve İHD Genel Başkanı Akın Birdal'a saldırıyı protesto etmek amacıyla bir Demokratik Güçler Platformu oluşturduk. Almanca-Türkçe birer bildiri kaleme aldık. 2000 civarında bu bildirileri dağıttık. 14.05.1998 günü saat 11.00'de bir basın açıklaması düzenledik. Yörenin yerel basını ve televizyon kanalı gelmişti. Ertesi gün basında yer verildi ve aynı gün televizyonda üç defa yürüyüşün haberi verildi.

14.05.1998 günü yine şehrin en işlek yerinde saat 17.00'den 19.00'a kadar, Manwache (uyarı eylemi) yaptık. Almanca-Türkçe basın bildirimizi okuduk. Bildirilerimizi dağıttık. Pankartlarımızı açıp kızıl bayrağımızı dalgalandırdık. Sloganlarımızı haykırdık. Bu eylemimizi yaklaşık 100 kişilik bir kitle ile gerçekleştirdik. 15.05.1998 günü saat 14.30'da Aufssesplatz'ta Türk Konsoloslukunun önüne kadar bir yürüyüş düzenledik. "Katil Devlet" yazılı bir siyah çelenk bıraktık. Konsolosluk önünde Almanca ve Türkçe basın bildirimizi okuduk. 400 civarında bir katılım olan

eyleme Alman ve Türk basını da gelmişti. Yerel televizyon yine çekim yaptı. 17.05.1998 tarihli Milliyet gazetesi de bu eyleme yer verdi.

Hiçbir yapı ve çevre ne kendi sloganlarını attı ne de ayrı pankart açtı. Herşey eylem komitesinin inisiyatifinde gelişti. İyi bir birliktelik yakalandı.

Yazılan başlıca sloganlar şunlardı: "Faşizme karşı omuz omuza!", Almanca-Türkçe "Birdal'ın faili faşist Türk devleti!", "Devlet terörüne karşı örgütlenelim, hesap soralım!", "Katil devlet!" Türkçe olarak da "Çete devlet halka hesap verecek!", "Birdal'lar burada, katiller-faşistler nerede!", "Askere gitme kardeş kanı dökme!", "Birdal'a uzanan elleri kıracağız!", "MGK'nın sesi burjuva medyası" vs. en çok atılan ve yazılan sloganlardı. Ortak bir irade egemendi. Kitlelerde olumlu bir etki bıraktı ve sempati yarattı bu kısa süreç. Platforma imza atanlar şunlardı: Kızıl Bayrak-Nürnberg, ATİK,

AGİT, MKM, KOMKAR, Sılla Kültür Merkezi, A.Odu K.Merkezi, Ö. Dayanışma Platformu, Halkın Günlüğü-Nürnberg

**Dostça selamlar
Nürnberg'den Kızıl Bayrak okuru işçiler**

Hazırlanıyor!

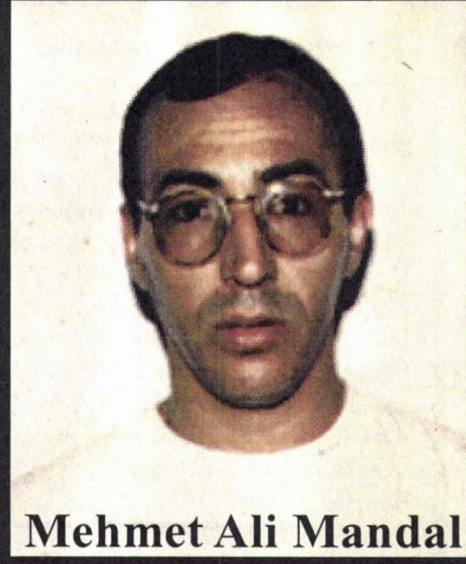
4 devrimci daha kaybedildi

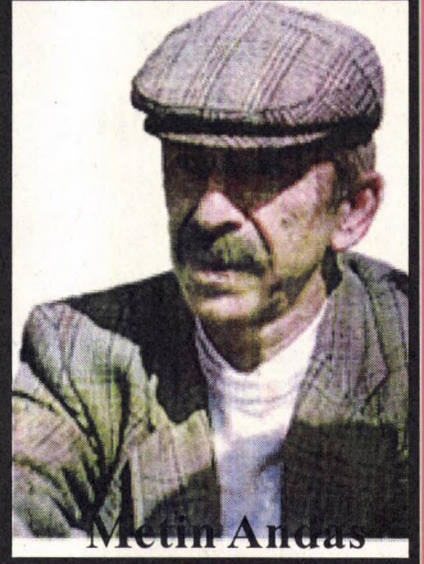
Hasan Aydoğan

Neslihan Uslu

Mehmet Ali Mandal

Metin Andas

Kaybedenler kaybedecek!

Galatasaray'a!

Devlet barikatlarını aşmaya!